Anul XIV nr. 52 (681) 28 decembrie 2004
32 + 8 pagini – 20.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

În prag de Tăricean Nou, cei care au votat schimbarea le urează partenerilor din UDMR + PUR:

SĂ TRĂDAȚI BINE!

Vruum, vruummm, staţi aşa, nu vă mişcaţi! Dacă mişcă unul, cădeţi toţi! La marile viraje, mă înclin numai eu. În dreapta, pentru reduceri de impozite sau, după caz, în stînga, pentru majorări de pensii! Şi învăţaţi-vă şi voi să mai puneţi genunchiul jos, că altfel o să mai fac plinul de două-trei ori pînă o scoatem la capăt.
Tăriceanu bácsi, vrem se ve rugăm: nu ve lăsaţi prea tare pe motociclete, che am lăsat sub şauă un bucată de carne de la guvernare vechi.
Am un sentiment ciudat: mă simt egzact ca-n '89, cînd se schimba regimul. Mă prindea plin de bani şi trecut imediat în tabăra cîştigătoare. Apropo, dixtinşilor: de ce nu mi-aţi dat portofoliu şi mie, care am trei facultăţi, Educaţie, Fizică şi Sport?

Guvernul Tăriceanu încercînd să treacă prin Parlament, într-o poziţie de echilibru politic fragil

C-așa e-n presă și-n tenis Cristian Tudor Popescu servește din nou:

Nu e lucru mai curat ca reclama de la stat

După o campanie grea, în care mai toată lumea a jucat la dublu, Cristian Tudor Popescu a decis să facă pasul la linie și să iasă în fața mulțimilor, direct din Dacia lui. Cum s-ar zice, înainte, cu pieptul gol. Mă rog, nu chiar gol, că mai e și o geacă la mijloc. Dacă vreți să știți ce gîndește Cristian Tudor Popescu între două enervări pe micul ecran, acum e momentul să aflați. L-am prins în timp ce c-o mînă își parca Dacia și cu cealaltă își aranja prin telefon o partidă de tenis. Și l-am luat la trei-păzește.

Pagina 4

O licitație tratată cu PUR-u'

Copos a intrat la guvernare pe ușa de la Hilton

Elimpede, PUR-ul îmbină plăcutul cu utilul și fosta guvernare cu actuala. Membrilor acestui partid le place să șadă cu PUR-ul în două luntri, iar pentru ca acest gest politico-erotic să le iasă cum trebuie au pregătit totul în amănunt. Unii ar fi cerut cheile garsonierei unui prieten. Alții s-ar fi descurcat în mașină. Cei mai largi la pungă ar fi închiriat o cameră de hotel. Ei bine, George Copos i-a întrecut pe toți: a cumpărat un hotel. Și nu orice hotel. A cumpărat Hilton-ul, în urma unei licitații la care guvernul s-a îngrijit ca noul ministru să nu aibă nici o concurență. Trageți veioza mai aproape și citiți în

Pagina 19

PSD nu poate striga „Jos Boc!“ deoarece e pleonasm

Ca să nu se piardă tradiția la președinția Partidului Democrat, după un lider fără gît și un altul fără păr, șefia partidului a fost înmînată unui președinte scund, este vorba de domnul Emil Bondoc, ăstaaa... domnul E-mic Boc... Emil Boc, dom'le! La primul său discurs, dînsul a trebuit să se urce pe o lădiță pentru ca microfoanele de pe pupitru să nu înregistreze doar foșnetul aminoacizilor care, așa cum am văzut în reclamă, formează majoritatea pârlamentară 90% a părului uman. Ca să nu care tot timpul cu dînsul o lădiță, propunem ca domnul Boc să aibă mereu în buzunar o groapă pe care s-o așeze sub pupitru la conferințele de presă.

Apropoul Purice

Bârfe, șmenuri, șușanele

Între turul unu și doi al alegerilor prezidențiale, pădurarii au devenit popi de verde, săvârșind cel mai păgân ritual cu putință, de la pecenegi încoace. Ei au aterizat cu o sumedenie de căruțe de lemne în comuna Finta, județul Dâmbovița, și i-au obligat pe țărani să jure cu mâna pe Scriptură că vor vota cu Năstase, dacă vor să intre în posesia mult râvnitului combustibil de iarnă.

După ce au căpătat președinția Comisiei juridice a Camerei Deputaților, puriștii lui Dan Voiculescu s-au porcit și au cerut și Ministerul Justiției. Ca, astfel, baciul Crescent să se asigure că n-o să pățească absolut nimic pe răstimpul a patru ani de domnie, nici el și nici ciracii dânsului. Ba mai mult decât atât, să aibă prilejul să poată șterge și probele care mai trebuiau șterse din tot ce a rămas nești din Averea Diavolului.

Societatea civilă a început să semene tot mai mult cu statuia lui Venus din Milo: este frumoasă foc, dar e ciungă rău de tot. Una dintre mâini, Renate Weber, trebăluiește la Cotroceni în postul de consilier prezidențial pentru probleme juridice, iar cealaltă, Monica Macovei, se perpelește în portofoliul de ministru al Justiției.

Un chimist obscur, pe nume Ion Zamfir, care și-a clădit întreaga carieră de securist obosit interceptând telefoane, a ajuns grație unei minuni divine adjunctul directorului SRI. Din această poziție, lui Ion Iliescu, comandantul suprem al CSAT, nu-i va tremura mâna să-l avanseze în martie 2004 la gradul de general de divizie. Minunea are două explicații: a) nașul lui Zamfir este generalul Gioni Popescu, altă sculă din garnitura de adjuncți ai directorului SRI; b) nevasta lui Gioni, judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, este prietenă cu Nina Iliescu, consoarta comandantului suprem al CSAT.

Codruţ Şereş, un paraşutist politic căruia i s-au încurcat sforile de-a aterizat, de la înălţimea candidaturii la preşedinţia României, pe scaunul de ministru de sacrificiu, pregătit pentru desant la prima remaniere guvernamentală

Absolut nici unul dintre coordonatorii sectoarelor de specialitate din programul Alianței D.A. nu a fost cooptat în guvernul Tăriceanu. Portofoliile au fost distribuite pe criterii care țin mai mult de cumetrie decât de treburile curente ale României. Bunăoară, Bogdan Olteanu, actualul ministru pentru relația cu Parlamentul, este fiul unui general de Securitate, de unde se vede că până la urmă tot Legea conservării seminței Securității e cea mai tare.

PNȚCD-ul iar nu mai are pe cine să dea afară din partid, așa că vrea să-și lărgească rândurile. Mă rog, vrea să-și lărgească rândul, ca să rămânem în limitele decenței. Următoarea mutare strategică care crezi că va fi? Pe lângă mutarea canapelei pe care dormea Diaconescu, din biroul șefului pe hol, ca să se poată bucura de ea toată lumea, PNȚCD pregătește următoarea mutare decisivă: fuzionarea cu Uniunea pentru Reconstrucția României. Mai bine fuziona cu Apa Nova și RADET, măcar făcea o economie la facturi.

Acciduzzu

Legendă

?	*bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
??	*bârfă cu parfum de credibilitate*
???	*bârfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA
ÎNCEPUTUL DE LA CAPĂTUL FINALULUI

Ion Iliescu (senator PSD): „Fiecare final înseamnă un nou început. Mă pregătesc pentru noul început.“

CATEGORIA
ACESTE CUVINTE NE DOARE

Traian Băsescu (președintele României): „Port în suflet drapelul României.“

CATEGORIA
CE-A VRUT SĂ SPUNĂ AUTORUL?

Octav Cozmâncă (președinte executiv PSD): „Dînsul (Ion Iliescu – n.n.), ca președinte fondator al partidului, ca președinte... aș spune... de onoare al acestui partid, va trebui să se comporte... civilizat.“

CATEGORIA
PATRULATERUL CU DOUĂ LATURI

Emil Boc (președinte PD): „Negocierea este un proces bilateral.“

CATEGORIA
MICKY-PUWAK-BEURAN

Adrian Năstase (președintele Camerei Deputaților): „Guvernul Năstase este primul guvern postdecembrist care nu a fost marcat de conflicte, de scandaluri, crize sau de orgolii personale și care a știut să muncească sub semnul unor obiective comune.“

CATEGORIA
EMIL BOBU

Dan Voiculescu (președintele PUR): „Noi am dori, dacă s-ar putea (...) ceva structuri sau ministere care să permită o activitate intensă pe zona corupției.“

Ion Iliescu (senator PSD): „Este răspunderea partidelor care-și asumă răspunderea.“

CATEGORIA
ȚAPUL TRECE, CAPRELE RĂMÎN

Traian Băsescu (președintele României): „He-he, vedeți că ați venit prea tîrziu cu capra asta aici. Țapul a fost la Cotroceni acum vreo opt ani...“

CATEGORIA
PISICA MARE CU TRICOLOR

Corneliu Vadim Tudor: „Îl vom ajuta (pe guvern – n.n.), dar să fie un ajutor reciproc. Să ne lase să ne exprimăm, să dialogăm. Avem un as redutabil și-l jucăm strașnic. Le-am arătat pisica multora, ieri.“

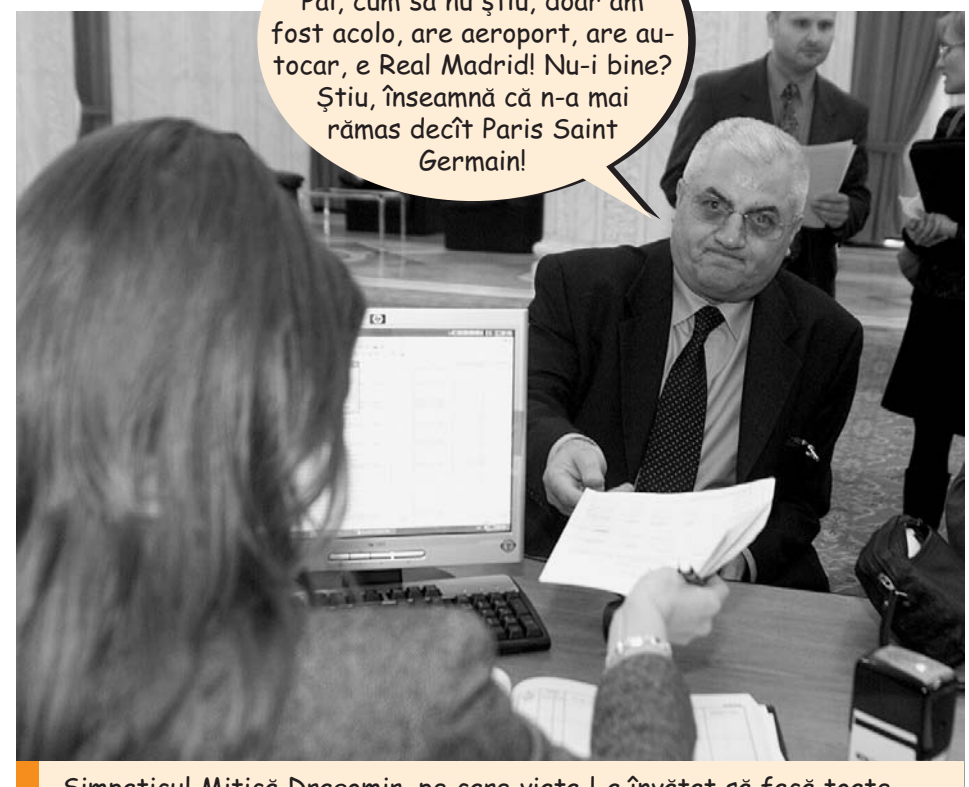
Deci,
m-aţi întrebat care mai este capitala Franţei? Păi, cum să nu ştiu, doar am fost acolo, are aeroport, are autocar, e Real Madrid! Nu-i bine? Ştiu, înseamnă că n-a mai rămas decît Paris Saint Germain!

Simpaticul Mitică Dragomir, pe care viaţa l-a învăţat să facă toate lucrurile de cîte două ori, pînă le înţelege bine: de două ori miliţian, de două ori puşcărie şi acu', la urmă, de două ori deputat

CATEGORIA
FOAMENI DE FOTBAL

Dumitru Dragomir (președintele Ligii Profesioniste de Fotbal): „De la pioneze pînă la elefanți, tot ce-mi pui pe masă mănînc!“

Întunericitul

Așezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-șef adj.: Marius BORȚEA
Redactor-șef: Doru BUȘCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacție: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-șef adj.: Liviu MIHAIU
Șef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Șef Birou Distracții-Amuzament: Viorel MOȚOC
Dragoș MUȘAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacție: Dan STANCIU
Birou Investigații: Iulian TĂNASE
Șef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: Alexandru CĂUTIȘ, Alexandru DUȚU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU
Șef Secție Moravuri Ușoare: Dragoș VASILE
General Manager: Sorin VULPE
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ
laura@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ioana Ingrid WEINERICH
ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuție: Cristian DOMNIȚEANU
cristi@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MIȚĂ

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin SC Compress Group, Tel./Fax: 021.222.67.37; 0742.071.448; 0788.352.239 0788.352.244
Abonamente prin Rodipet S.A. Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Academia Cațavencu în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Dacă doriți să recitiți și să vă re-enervați

(retrospectivă selectivă de investigații)

Să începem așadar retrospectiva de investigații

grele ale *Academiei Cațavencu* cu o întrebare: **De ce sînt drumurile lui Mitrea mai proaste decît pe vremea lui Ceaușescu?**

Această afirmație gravă și adevărată a fost făcută de Biroul de Investigații al *A.C.* în luna martie (numărul 11). Iată motivele tehnice așa cum au fost ele exprimate la vremea aceea: „Aflați mai întîi că această autostradă are 4 tronsoane: București-Fundulea, Fundulea-Lehliu Gară, Lehliu Gară-Drajna și Drajna-Fetești. Primul dintre aceste tronsoane, București-Fundulea (26,5 km), trebuia dat în exploatare pe 30 noiembrie anul trecut. El este gata. S-a plictisit toată iarna, a stat cuminte la locul lui și acum rîde-n soare argintiu. De ce nu e deschis circulației? Sigur asta vă întrebați. Ei bine, deștepților, aflați că nu sînteți primii care și-au pus întrebarea. Înaintea voastră s-au întrebat cîțiva profesori de la Facultatea de Construcții. Care au vizitat tronsonul, au cules probe și au opinat că autostrada s-a fisurat imediat după gătare. În cîțiva ani de folosire, fisurile, deocamdată invizibile, se vor căsca atît de mult că ar putea înghiți și un Trăbănțel. Dacă e să dăm credit unor exagerări, va fi prima autostradă din lume accesibilă numai mașinilor de teren (capitol la care, din toată tagma automobiliștilor, doar pesediștii sînt acoperiți). Se pare că tronsonul are un defect de proiectare (chestie care, deocamdată, absolvă executanții de orice vină): ciment-betonul și tehnologia cu care a fost făcut nu se potrivesc cu terenul nisipos de dedesubt. O metodă care în alte țări s-a dovedit rentabilă, copiată fără discernămînt, a clacat pe strămoșescul pămînt dintre București și Fundulea, 19 kilometri din cei 26,5 ai autostrăzii fisurîndu-se imediat dupa terminarea lucrărilor.“ Ancheta continua, cum bine vă amintiți, cu nume grele: Mitrea, Sergiu Sechelariu, Adrian Năstase și prietenul PSD-ului, Dorinel Umbrărescu, din Bacău, cunoscut și sub pseudonimul literar „Prințul asfaltului“.

De pe autostrăzile neasfaltate, memoria noastră va plonja

direct în Brațul Sulina, așa cum a făcut și Biroul de Investigații în luna aprilie 2004. **„Regimul Sturion Iliescu. Cumplitele omoruri de pe brațul Sulina“** – acesta e titlul care s-a putut citi pe prima pagină a nr. 14/2004. Vă mai amintiți despre ce era vorba? Nu-i nimic, sîntem aici ca să vă ajutăm! Iată cum suna introducerea anchetei: „Mîinile pătate cu sînge nevinovat de scrumbie și morun sînt ale pescarilor din Sulina. Dar mintea din spatele acestor mușchi inconștienți e a altcuiva. Puțină, dar diabolică, această minte îi aparține deputatului PSD Dan Verbina, concesionar al zonei de litoral marin de la brațul Chilia la Cisla Vădanei, în apropiere de vărsarea brațului Sulina. Dan Verbina e un fel de tartor al luciului de apă care, odată cu numeroasele concesiuni din Rezervația Biosferei Delta Dunării, a acaparat și întreaga fărădelege refugiată aici. Locotenentul și asociatul său în speța cercetată aici se numește Vatamanescu Amorel, patronul societății AMOREL SRL din Sulina, cea care preia spre desfacere prada braconată în zona interzisă.“ Cum orice dezastru care se respectă are și o aritmetică proprie, să vă reîmprospătăm rezervele de indignare cu cîteva cifre: „La capitolul sturioni, aritmetica sfîrșitului sună cam așa: la o golire a plaselor, fiecare barcă capturează cam 7-8 pui de morun, nisetru sau păstrugă, cu greutăți cuprinse între 100 și 300 de grame. Înmulțind cu numărul raportat al bărcilor, adică 40, rezultă cam 300 de exemplare pe zi. Într-o lună, dispar așadar cam 9.000 de viitori moruni. Știți cît e cota Rezervației Delta Dunării la pescuitul de morun, prognozată pentru anul 2004? Ne spune guvernatorul Deltei, Virgil Munteanu: 114 exemplare. Dar hai să includem aici și cota de nisetru (37 de exemplare) și pe cea de păstrugă (1.099). Cu un total de 1.250 de exemplare de sturion, România ar trebui să pescuiască 7 ani la cota alocată în 2004 ca să egaleze capturile dintr-o lună ale braconierilor din Sulina.“

Dacă nu v-ați enervat încă, pînă la urmă tot o să vă enervați,

vă enervați obligatoriu, asta-i sigur. Și cum altfel cînd într-un săptămînal de moravuri grele se fac **„Dezvăluiri șocante despre cel mai mare jaf forestier din istoria pădurilor patriei“**? Este vorba, desigur, despre o anchetă apărută în nr. 18/mai 2004 al *A.C.,* în care se spunea că „perioada 2001-2003 a guvernării PSD este cea mai cumplită din istoria codrului românesc. Ea poate fi comparată doar cu marea invazie a tătarilor din 1241 sau cu lovitura de stat de la 23 august 1944“. Șocant, nu? Demonstrația nu întîrzie să apară și ea îi are în centrul atenției pe Adrian Năstase, premier pe vremea aceea, și pe un individ pe nume Ion Dumitru, pe care Năstase l-a pus în fruntea Regiei Romsilva. Că nu l-a pus degeaba asta e la mintea cocoșului. Pentru mai multe motive de indignare recitiți, vă rugăm, la Biblioteca Academiei Române, ancheta cu pricina! Mulțumim.

Cum, tati, asta e tot? Pe mine mă trimiți să mă joc la Cameră și dumneata te duci la partid?... Da' nu-i corect! Păi, de-asta l-ai împușcat mata pe Ceaușescu? Ca să-mi iei mie locul la conducerea PSD-ului?

Ion Iliescu și Adrian Năstase, o conjugare perversă între trecutul anterior și mai-mult-ca-trecutul

Părăsim repede pădurea tăiată de PSD

pentru a ajunge în preajma lui Mircea Geoană. Ne aflăm în luna mai a lui 2004, în săptămîna cînd, în lume, apărea nr. 20 al *A.C.* Geoană era candidatul pesedist la Primăria Capitalei și client al anchetei **„Datele necosmetizate ale candidatului pesedist la primărie, Mircea Geoană“.** Profilul făcut lui Geoană era al unui lup îmbrăcat în piele de oaie Versace: „Geoană nu este decît fiul unui general de Securitate, al generalului-locotenent Geoană, șeful Apărării Locale Antiaeriene, cu nimic mai prejos decît odraslele altor securiști“. În continuarea programului artistic se făceau referiri la cîteva inginerii diplomatico-financiare făcute de Geoană, care „a concesionat sediul MAE, din Aleea Modrogan, unei firme private, pentru o perioadă de 49 de ani. Printr-o Hotărîre publicată în *Monitorul Oficial,* partea a 6-a, achiziții publice. Negocierea s-a făcut direct, între ordonatorul de credite Geoană și firma cu pricina. O parte din veniturile atrase de centrala Externelor va nimeri în buzunarul ministerial. În martie a.c., printr-o altă Hotărîre, ministrul de Externe Geoană a transmis gratuit, pentru o perioadă de 49 de ani, un imobil aparținînd MAE Federației Române de Rugby, recte Comitetului Olimpic Român, adică, mai pe românește, lui Ion Țiriac. La 29 ianuarie a.c., prin Hotărîrea nr. 100, MAE a preluat în subordine Comisia Fulbright, Institutul Român de Studii Internaționale «Nicolae Titulescu» și Academia Diplomatică. Din fondurile Ministerului Afacerilor Externe sînt finanțate și secretariatele Asociației de Drept Internațional și Relații Internaționale (ADIRI), Asociației Internaționale de Studii Sud-Est Europene și Casei Americii Latine“. Nu mai intrăm în alte detalii. Vom spune doar atît: Adio, Geoană, oriunde te-ai afla!

Antologică a fost ancheta colegului Ivanciuc,

din nr. 30/iulie 2004, intitulată **„Dosarul de cadre al domnului Ștefan Celmare“.** Ea a fost provocată de inițiativa PSD de a aloca Anului Ștefan cel Mare și Sfînt aberanta sumă de 1.000 de miliarde de lei. Punem pariu că nu ați reușit să învățați pe dinafară ancheta lui Ivanciuc?! Vă reamintim primul paragraf: „Data nașterii: Anno Domini 1438 sau 1439; locul: probabil Borzești, județul Bacău, localitate suburbană a municipiului Onești, botezat pînă la revoluție Gheorghe Gheorghiu-Dej, dictator, fost muncitor feroviar. Oneștii au apărut în 1956, prin unificarea satelor Borzești, Onești și Slobozia. Borzeștii de odinioară păstrează ctitoria lui Ștefan. Masa altarului s-a înălțat pe trunchiul stejarului *(Quercus sp.)* între crăcile căruia se juca de-a tătarii și moldovenii Ștefan Celmare, cînd era mic. Oneștiul este condus de primarul Emil Lemnaru (PSD), reales cu o majoritate (zdrobitoare) în iunie 2004 (locale). Nume părinți: tatăl: Bogdan II, bastard incert al lui Alexandru cel Bun sau al fratelui acestuia, jupînul Bogdan; profesie tată: voievod; loc exercitare mandat: Moldova; final mandat: 15 octombrie 1451; de ce: eliminare; cum: asasinat; cine: Petru Aron, bastard; motiv: pretenție tron; unde: sat Reușeni; circumstanțe: nuntă, etilism acut; mod: decapitare; autori: 200 soldați; martor ocular: Ștefan Celmare, vîrsta 13 ani; mama Ștefan: Maria Oltea; origine mamă: sănătoasă, Muntenia; profesie mamă: casnică; frați Ștefan: Ioachim, Ion, Cîrstea; surori: Sora și Maria; educație: îngrijită; instituție învățămînt absolvită: Curte Borzești; limbi vorbite: slavona; limbi nebănuite: româna. Anul începerii mandatului: 1457; modul în care a pus mîna pe putere: lovitură de stat împotriva lui Petru Aron; sprijin extern: trupe mercenari Vlad Țepeș, vărul său“. Frumos, nu?

De la Ștefan Celmare mergem fuga-fuguța la Arogantul Mare,

adică la Năstase care, zicea *Academia Cațavencu* în septembrie (nr. 39/2004), și-a făcut drum privat de vînătoare în Munții Făgăraș, cu banii publici ai Romsilva, pentru a putea vîna din mașină, așa cum făcea idolul său, Nicolae Ceaușescu.

Îl lăsăm pe Năstase în pace și ajungem în Armată,

despre care *A.C.* scria, în luna octombrie (nr. 40/2004), că a încălcat grav legea și face poliție politică. Se vorbea acolo despre un document aflat în custodia MApN, care zicea că Traian Băsescu ar fi colaborat cu Direcția IV, de Contrainformații Militare, a fostei Securități. Cum-necum, documentul a ajuns în posesia lui Mugur Ciuvică. În finalul anchetei, colegul Cornel Ivanciuc s-a autodenunțat puțin, relatînd cum și de ce i-a fost ascultat telefonul de către o ureche apropiată lui Ioan Mircea Pașcu, ministrul Apărării.

N-ar fi deplasat deloc să amintim

și anchetele **„Cît ne-a costat integrarea euro-spagatlantică“** (nr. 47-48/2004) și **„Adrian Năstase ne lasă moștenire două procese internaționale de peste 500 de milioane de dolari“** (nr. 50). Dacă nici acum, la finalul retrospectivei, nu v-ați enervat, e clar că ați votat cu Ursul. La mulți ani!

Biroul de Investigații

fincă

Coada Vulpii e în pericol

Noul ministru al Internelor, bihoreanul Vasile Blaga, este un om tare încurcat. Încurcat în multe istorii dubioase care i-au creat o faimă aparte în Oradea. Cele mai multe dintre acestea datează din perioada în care a ocupat funcția de șef al vameșilor, postură din care s-a împrietenit cu unii dintre cei mai influenți agenți economici ce dăinuie în orașele de graniță: comisionarii vamali, care nu i-au rămas niciodată datori. La fel, Blaga a strîns amiciții cu diverși oameni de afaceri (frații Micula, de pildă), procurori sau oameni din servicii pe care i-a cultivat și folosit în diverse războaie locale pe vremea în care nimeni nu paria că va ajunge atît de apropiat de Cotroceni. Preferînd umbra flash-urilor mass-media, e de mirare că Blaga a renunțat la comodul și utilul post de șef al Administrației Prezidențiale pentru cel de ministru al Internelor. Explicația constă în comoara pe care acest minister o ascunde: controlul pe Direcția de Protecție Internă (fosta UM 0962, fosta Doi și-un Sfert), giuvaer purtat la ghiul de mai bine de opt ani de chestorul Virgil Ardelean, zis Vulpea, pe care nimeni nu a reușit să îl mazilească. Va reuși Blaga.

Unii prefecți vor fi profund imperfecți

Dacă Guvernul Tăriceanu are față de guvern de sacrificiu, prefecții vor rezista mai mult, dincolo de remanieri, probabil pînă la anticipate. Așa că e important cine va ocupa fotoliul de prim-ministru județean prin toate zonele țării. Un semnal venit dinspre Arad susține că acolo va fi numit prefect un anume Liviu Bobar, fost șef zonal la firmele fraților Micula. Lumea bună a orașului deja se teme de faptul că, dacă numele vehiculat nu va fi schimbat, prefectura va fi o anexă a unui imperiu economic lăudat cîndva chiar de Iliescu. Ceea ce, din punctul de vedere al lumii capitaliste, e de neînțeles.

Codruț și manierele de codru

Faptul că la Economie a fost propus un ministru care n-a condus nici măcar o gogoșerie pînă acum ține, să zicem, de înțelegerea dintre Tăriceanu și Voiculescu. Așa că parașutistul Codruț Șereș a aterizat la punct fix în coasta liberalilor, ăsta a fost ordinul și băiatul, fost apevist, știe ce înseamnă un ordin. Partea proastă este că la masa Guvernului va sta și doamna Mona Muscă, jignită în urmă cu cîteva zile, în direct, la Antena 1, de acest ambițios fără măsură. Poate că nu ar fi rău ca, la prima ședință de Guvern, Călin Popescu Tăriceanu să programeze o sesiune publică de cerut scuze, sesiune în care Șereș să aducă și diploma referitoare la cei șapte ani de-acasă.

Platon și Aristotel băgînd strîmbe puțintel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

C.T. POPESCU: „Citez din Bin Laden: «Nu puteţi face mare lucru *because I am living in extratime*»“

Vinerea trecută. Ajunul Crăciunului. Ajung la Casa Scînteii cu un sfert de oră mai devreme. Mi-e teamă, dacă întîrzii nu o să-mi mai dea interviul. Ora 12. Cristian Tudor Popescu coboară dintr-o Dacie albă. Este îmbrăcat în trening şi stabileşte pe mobil o partidă de tenis. Îmi întinde mîna şi urcăm în redacţia *Adevărul.* Pe dreapta, a doua uşă, cred, este biroul lui Cristian Tudor Popescu. Anticamera rîde din spatele unei vechi maşini de scris. Bîrlogul „monstrului“: maldăre de hîrtii, ultime corecturi pe pagină, sandvişuri neterminate, iaurturi cu lingurita în ele. Aceeaşi patimă din prima zi de gazetărie. Nici un însemn de mare directorat. Nici un computer. Scaune incomode. Cărţi claie peste grămadă. O harababură de nedescris, cu felicitări de Crăciun nedeschise, în vîrf. Viu este doar un cactus mic.

Dom'le, ca candidat, Băsescu era total nepotrivit pentru ţară, cu faţa aia de marinar chefliu, cu cravata strîmbă şi cu flota incertă. Acum însă, ca preşedinte, cred că este cea mai bună alegere, cu faţa domniei sale de marinar încercat, cu cravata sa impresionantă şi, desigur, cu flota aproape lămurită. Reamintesc că paginile ziarului *Adevărul* sînt gata să primească publicitate guvernamentală de la stat. Rog seriozitate.

CTP, un ziarist vertical, incoruptibil şi imparţial, care nu se lasă impresionat de mărimea publicităţii de la stat, încasînd-o la exact aceiaşi bani ca şi pe cea privată

CTP-ul iubeşte

Reporter: Iubiţi?

Cristian Tudor Popescu: Ăsta este unul dintre lucrurile teribile cu care mă confrunt în viaţa mea de gazetar, şi anume imaginea care s-a creat despre mine, independent de voinţa mea, cum că aş fi un monstru ce stă aici în bîrlogul său de la *Scînteia.* Mă şi întreb cum, de unde? Probabil am nişte expresii faciale de care nu-mi dau seama, cînd apar la televizor. Această expresie nu cred că s-a format exclusiv pe baza scrisului meu.

Rep.: Bun, dar ce anume iubiţi?

C.T.P.: Cum ce? Îmi iubesc cei doi băieţi, iubesc idei… pot să iubesc idei pînă la… hai să nu fim patetici, iubesc morţi şi necunoscuţi, adică scriitori, cu care stau de vorbă cînd citesc cărţi, pot să fac gesturi greu calificabile. De exemplu, m-am despărţit de o fată, pe stradă, pentru că ea a spus, la un moment dat: „Ce, dom'le, ne-a dat să citim tîmpeniile alea, ni l-a dat să-l citim pe Sadoveanu“. Şi pentru că a zis că i s-au dat de citit „tîmpeniile alea“, m-am despărţit instantaneu de ea. Cred că nici în ziua de azi nu a înţeles.

Rep.: De ce?

C.T.P.: Nu mai puteam avea nici o tangenţă cu o fiinţă care spunea „tîmpeniile alea“ despre un prozator gigantic, cum este Sadoveanu.

Rep.: Ştiţi ce or să spună cititorii?

C.T.P.: Da… mamă, ce dement e ăsta, ce monstru… Reacţiile mele sînt bipoziţionale. Ori e albă, ori e neagră. Nu am stări intermediare. Ori te iubesc fără limite, ori nu te urăsc. Eu am urît un singur om, pe Ceauşescu, în rest nu urăsc pe nimeni. Dacă am o ceartă, dacă intru într-o polemică, după ce s-a terminat, la trei-patru zile, mi-amintesc cu greu despre ce este vorba.

Rep.: Omul cu ochii ăia ieşiţi din orbite, omul care spumegă!

C.T.P.: Puteţi să spuneţi tot ce vreţi despre mine, că sînt nebun, că sînt prost, dar un singur lucru nu suport, cînd sînt acuzat de necinste.

Cactusul

Rep.: Mă uit în biroul dumneavoastră. Singurul lucru viu este cactusul acesta.

C.T.P.: Dar ce ar mai trebui să fie viu aici? O maimuţă ca la Radu Moraru, o pisică… ce dracu' să fie într-un birou de gazetar? Sînt ziare peste ziare, hîrtii…

Rep.: Se potriveşte prejudecăţilor cu care am venit.

C.T.P.: Cactusul acesta se cheamă CEŢEPEL; cel ce mi l-a dat aşa l-a numit. Trăieşte liniştit aici. Nu are nevoie de nimic. Nu-i trebuie nici apă, nici mîncare, trăieşte!

Rep.: Care-s ideile astea… cum de noi, cei de la *Caţavencu,* am uitat de ele, deşi aparent ar trebui să fim în aceeaşi barcă?

C.T.P.: Păi, voi nu sînteţi în aceeaşi maşină… *Caţavencu,* de vreun an de zile, începuse să mă înjure cu respect… am suferit un proces de clasicizare, ce a început să mă deranjeze… e un defect al meu… nu pot trăi în stări aşezate. Ce ar fi trebuit? Să depind de funcţii, să mă îmbrac în costume impecabile? E, acest lucru mă deranjează, eu am nevoie de situaţii de înfruntare ca să trăiesc… după cin'şpe ani de zile sînt un veteran din Vietnam care rătăceşte prin jungla românească.

Azi-ul, cu materialul clientului

Rep.: S-a împlinit ceva din ceea ce aţi susţinut?

C.T.P.: Nu mai ştiu… Ce s-a întîmplat în campania asta m-a izbit, m-a şocat, nu mă aşteptam ca după 15 ani să mai văd atîta îndîrjire, atîta isterie. Speram că lucrurile au evoluat, credeam într-o înfruntare civilizată, or, se va vedea asta, începe să se vadă, am fost supus unui tir atît de nedrept din partea unor publicaţii… eu am făcut cea mai mare greşeală în această campanie… aceea de a nu fi cu nimeni. Nu am spus ceva de bine despre candidaţi, am lovit cu aceeaşi necruţare şi în Năstase, şi în Băsescu, cu materialul clientului, ce mi s-a oferit, eu nu i-am luat din urmă… să-i caut de dosare, de trecutul lor, să văd cu cine s-au culcat, cu cine au fost la restaurant.

Rep.: Adevărat, iar Băsescu a făcut cele mai multe gafe.

C.T.P.: Şi eu ce să-i fac? Năstase a apărut într-o seară la Tucă şi a dovedit că habar nu are de Constituţie. A doua zi am scris un articol devastator în legătură cu profesorul universitar Năstase. A fost un şoc. Băsescu s-a băgat în nişte *unforced errors,* greşeli neforţate, cum se numesc la tenis… Ce căuta el în povestea cu homosexualii? Aia nu era povestea lui. Şi s-a dus în ea pînă în pînzele albe. Eu am reacţionat. Ce i-a trebuit să spună că execută orice ministru suspectat? O sinistră tîmpenie dictatorială!

Susţinerea

Rep.: *Adevărul* pe cine a susţinut?

C.T.P.: Pe nimeni, dom'le!

Rep.: Pe Iliescu!

C.T.P.: Da, ăsta e „marele nostru prieten“, ha, ha, ha. Vreţi să vă spun cu cine am votat la locale?

Rep.: Da!

C.T.P.: Cu Băsescu! Şi i-am spus-o şi lui Geoană. Ştiţi ce le-am spus eu ştabilor din PSD? Cîştigă Traian Băsescu din primul tur! Şi acest lucru se putea întîmpla dacă nu îşi aprindea paie în cap. Băsescu nu avea nevoie să facă mare lucru, exista o asemenea stare de iritare la adresa PSD… nu există nici un om de la *Caţavencu* care să fi scris articole mai dure decît mine împotriva lui Năstase. Categoric! Am scris articolul „Musca pe tavan!“, a fost un editorial înfiorător despre el. Eu, uitaţi-vă în *Adevărul*, pînă la chestia aia apocaliptică a lui Băsescu, care m-a înspăimîntat pur şi simplu, cu arestări şi anularea alegerilor.

Rep.: Chiar v-a înspăimîntat?

C.T.P.: Nu mi se acordă nici măcar dreptul acesta, de a simţi?

Rep.: Dumneavoastră nu aveţi emoţii!

C.T.P.: Nu? Nu am voie să mi se strîngă inima cînd mă gîndesc să avem situaţia de atunci din Ucraina? Reţineţi: nici acum, Băsescu nu a dovedit frauda electronică, nu aia cu autobuzele!

Am votat Băsescu, Ciuhandu şi D.A.

Rep.: De ce-i nevoie de nuanţele astea?

C.T.P.: Corect observat! În această campania s-a mers doar cu tancul, iar eu am făcut greşeala să merg pe bordura trotuarului, să nu mă duc să rup garduri, în stînga, în dreapta.

Rep.: Eraţi în duminica alegerilor la Roma… după ce ne-aţi instigat să nu mergem la vot.

C.T.P.: Nu am votat. Eu puteam vota liniştit, dom'le, nu cum spune o jigodie notorie: „Ştia că pleacă din ţară cînd a scris editorialul“. Nu e adevărat! Avionul meu a decolat la 17,50. Puteam vota în toate judeţele ţării! Cînd s-a desprins avionul de pămîntul patriei, Băsescu a început să cîştige! Eram la Roma, trebuia să primesc premiul ordinului jurnaliştilor, a doua zi la zece.

Rep.: De ce nu aţi votat?

C.T.P.: E singurul punct ce-l găsesc discutabil. Nu am găsit altă modalitate prin care să protestez împotriva acelei creaturi numite Gherguţ. Mi se părea de un risc enorm, ce se întîmpla dacă cîştiga Năstase la o mie de voturi şi apărea Gherguţ să anunţe rezultatul? Deja la 50% la 50% ieşiseră băieţii de la Alianţă… starea asta de posibilă fraudă pe care o introducea acest Gherguţ, cu o atitudine clară împotriva lui Băsescu. Eu m-am lovit în inimă cu soluţia asta.

Rep.: De ce nu aţi votat?

C.T.P.: Am spus că nu votez, nu votez, dar am făcut altfel, am îndemnat lumea la vot în sîmbăta de dinainte. Eu am votat următoarele lucruri: Băsescu, la locale, Ciuhandu şi Alianţa.

Rep.: Era un val ca să vă împliniţi şi dumneavoastră idealurile.

C.T.P.: Cu cine să-mi împlinesc eu idealurile? Avem acum formula CDR-ului, minus ţărăniştii, iar în loc de Coposu îl avem pe Voiculescu. A triumfat moralitatea!

America lui C.T.P.

Rep.: E o lume imposibilă, de asta n-o iubiţi!

C.T.P.: Eu nu cred decît cînd se semnează şi ne internează în UE!

Rep.: Cu de-a sila?

C.T.P.: Da. Dacă veneaţi în '90 să-mi spuneţi asta, vă săream la beregată! De prin 2000 am renunţat. Această ţară nu a fost niciodată în stare să-şi rezolve problemele ei. Nu cred nici în Băsescu, nici în Năstase, nici în Mesia. E o nebunie să-l transformi pe Băsescu într-un Mesia. Eu sînt un tip raţional, raţionalismul e Dumnezeul meu, kilogramul ăsta şi ceva de materie cenuşie. Dar veţi vedea cum evoluează lucrurile, iar eu voi fi iar înjurat, dar de data asta din direcţie opusă.

Rep.: De ce dracu' nu plecaţi din ţară? Să ne lăsaţi!

C.T.P.: Nu pot, domnu' Istodor, am încercat. Am fost în America, am stat 8-10 zile, pe urmă eram pe punctul de a mă interna în spital, de nervi. Nu suportam nimic de acolo, mi se părea America a fi un uriaş gablonţ, un sclipici gigantic. Totul era umflat cu pompa şi era o plictiseală. Eu eram ca un bivol în sufragerie. Nu pot trăi mai mult de o săptămînă afară, fac un sindrom depresiv, de subsolicitare. Eu nu pot trăi decît în Românica asta, cu dumneavoastră, care mă înjuraţi.

Publicitate guvernamentală

Rep.: De ce aveţi publicitatea asta nemarcată cu P? Luată de la Dan Ioan Popescu, de la Distrigaz…

C.T.P.: Această publicitate…

Rep.: Ce nevoie aveţi de ea? Cu nişte interviuri de două parale!

C.T.P.: Stupide, recunosc! Stupide! Am fost acuzat de Dinescu şi Pleşu că apar pagini cu Bondrea în *Adevărul!* Dom'le, m-au înnebunit! De ce dai Bondrea, dom'le? Uitaţi-vă la presă, e inundată de Bondrea! Toate dădeau Bondrea! Îi dădeam telefon cu sadism lui Pleşu, de cîte ori apărea în alt ziar şi el îmi răspundea: ce vrei să-mi spui, ne inundă căcatul din ce în ce mai tare? Vine Bondrea la casierie şi plăteşte! Nu ştiu de unde, dar are bani. Plăteşte cash orice punem: taxe de urgenţă, timbre pe prima pagină… plăteşte. Eu nu pot să refuz în faţa unui consiliu de administraţie acele materiale ce aduc bani. Ce sînt acestea? Nişte autoadulări. Nu am argument să resping aceste materiale.

Rep.: Nu supravieţuiţi fără publicitate de la Regii?

C.T.P.: Dacă înlăturăm aceste lucruri, *Adevărul* suferă nişte pierderi, cam 17%. Dar nu se închide ziarul.

Rep.: Astea nu le-au tratat direct cu Năstase?

C.T.P.: Chiar vă imaginaţi aşa ceva? Credeţi că au venit Mitrea şi D.I.P. şi mi-au spus să scriu de bine de ei? Există un astfel de ziar şi nu se cheamă *Adevărul.*

Rep.: De ce le daţi publicităţile?

C.T.P.: Pentru bani. Dar arătaţi-mi cum influenţează publicitatea politica noastră editorială.

Rep.: Nu e şpagă luată de C.T.P. de la Năstase?

C.T.P.: Dacă eu spun că aţi luat şpagă de la Sorin Marin, sau că Patriciu controlează *Cotidianul?* Nu, eu nu fac astfel de afirmaţii, le fac numai cînd mă scoate cineva din sărite. Fiecare să scrie ce are de scris.

Taher

Rep.: Aţi luat bani „la sacoşă“ de la Taher?

C.T.P.: Eu pe acest om l-am văzut o singură dată, de la distanţa de douăzeci de metri. Pe ce bază se afirmă asta? Sus, la Registrul Comerţului, e un singur acţionar majoritar, Ana Maria Tinu, fiica domnului Tinu. Ce-mi spuneţi mie de Hrebenciuc, de Taher? Pe ce bază?

Rep.: Dumneavoastră, nu?

C.T.P.: Nu, eu şi colegii mei ne-am vîndut acţiunile lui Dumitru Tinu.

Rep.: O fi luat la sacoşă Tinu şi a împărţit.

C.T.P.: Noi am vîndut directorului ziarului, nu în exterior. Pentru a se concentra capitalul, şi bine am făcut.

Dacia şi geaca

Rep.: De ce tot Dacia asta?

C.T.P.: Am o Dacie nouă, berlină.

Rep.: Volvo e maşina şefului.

C.T.P.: Dacă eu nu vreau Volvo? Asta îmi dă mie înălţimea morală? Am mers zece ani cu o Dacie. Aş avea bani să-mi iau un Renault, bani de Mercedes nu voi considera vreodată că am. Dar nu mă interesează asta, puteţi concepe faptul că nu bag de seamă nici cu ce sînt îmbrăcat şi nici ce conduc cîtă vreme roţile acelei chestiuni se învîrt şi mă duc unde am eu treabă? Eu am alte probleme, care mă obsedează, de pildă rachetele profesionale cu care joc tenis costă cît un salariu mediu pe economie!

Rep.: Vestita geacă!

C.T.P.: Nici o vestită! Dacă eu vin de la muncă şi mă duc la talkshow? De aici, din biroul ăsta! Eu de aici merg numai acasă, ca să văd ce-mi fac copiii. Ce-mi cereţi? Să-mi iau o maşină pricopsită, să-mi pun un Armani? Sînt lucruri pe care nu le doresc, eu nu fac lucruri împotriva voinţei mele, eu sînt suprapus cu mine însumi. Şi mai am ceva, pot cita din Bin Laden? Nu puteţi face mare lucru *because I am living in extratime.* Şi eu trăiesc în prelungiri. Eu am cam făcut ce mi-a stat în puteri legat de ţara asta. Dacă mor mîine, nu-mi pare rău.

Ştiu cum mi-e felul

Rep.: Stagnaţi, de 15 ani ziarist la *Adevărul!*

C.T.P.: Fiindcă eu cred că am o calitate: ştiu exact ce pot şi ce nu pot. Ştiu cum mi-e felul şi unde mi-e locul.

Rep.: Veţi ieşi la pensie de aici?

C.T.P.: Mi s-a propus să fiu senator, candidat la preşedinţie. Nu fac asta fiindcă ştiu cum mi-e felul. Eu nu pot să fac politică. Eu sînt egal cu mine însumi.

Eugen ISTODOR

Cuvîntul care nu visează decît sănătate

Nu știu cum s-a făcut, dar uite că, pe anul 2004, ultimul „Cuvînt“ mi-a revenit mie. O fi sau nu aceasta o realizare, eu unul mă simt măgulit să am ultimul cuvînt. Înainte de a trece la cuvîntul scris, o să vă mărturisesc bucuria mea vizavi de cuvîntul vorbit și văzut la televizor. Sincer, nu cred că noul președinte ne va crește cumva nivelul de trai în viitorul apropiat. „Băsescu e un chior, parcă e un ospătar mahmur. N-ai văzut cum arată?“ – zice Vadim în ***Evenimentul zilei*** de marți. Dar cîștigul cel mai important din ultima vreme este că pot din nou să mă uit la televizor. Trăiesc euforia redescoperirii televiziunii. Abia aștept să ajung acasă ca să dau drumul la știri. Știu că televizorul tîmpește, dar am devenit un soi de telenovelist al știrilor, nu pierd nici un episod, le urmăresc noaptea în reluare, o să ajung să colecționez postere cu personajele favorite și să schimb păreri cu gospodinele de pe scară. N-am mai fost așa ahtiat și dependent de televizor de la *Norii negri* și *Tineri în luptă* care se difuzau săptămînal pe vremea lui Nea Nicu. Cum ar veni, e bine că „am readus lumea la stadion“, adică la TV și chiar la ziare.

Și acum, să ne vedem sănătoși de treabă. Dar cît de sănătoși? Fiindcă joi aflăm din ***Evenimentul zilei*** că telefoanele mobile afectează ADN-ul. Eu unul am, din naștere, un ADN mai viguros, mai negru în cerul gurii și mai des, chit că în copilărie am stat cu ADN-ul ăsta în curent, am răcit la gene și mi s-au mai șubrezit cromozomii de la jurituri, la fotbal. Dar de cînd cu telefonia mobilă pot spune că sînt cu genomul la pămînt. Păi, numai factura îmi afectează ADN-ul cu vreo două-trei milioane pe lună.

Tot joi aflăm din ***Cronica Română*** că o americancă a fumat 500.000 de țigări și a trăit 105 ani. Păi, e normal, domnule, să trăiască atît dacă o fi fumat țigări de casă, naturale, fără E-uri și fără timbru. Sfatul nostru pentru nefumători este, deci, să se apuce de fumat activ pentru că acesta e mai puțin nociv decît fumatul pasiv, după cum o dovedește și acest exemplu.

Obsedați de sănătate, le reamintim părinților cît de important este să-și dea copiii la sport. Altfel riscă să ajungă la maturitate asemeni lui Emil Boc. Deși, în principiu, mulți părinți și-ar dori ca odraslele lor să devină președinți de partide parlamentare. Aflat la Cotroceni pentru negocierile privind guvernul, domnul Boc a avut nevoie de o lădiță pe care să se urce pentru a ajunge la microfoanele de pe pupitru *(Adevărul* de joi).

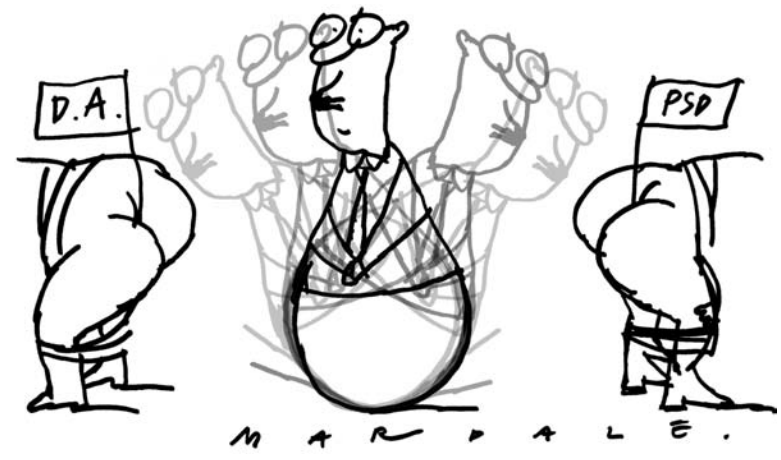

Rămînem la probleme de sănătate și îl citățm pe Corneliu Vadim Tudor care spune că „o să-i rupă urechile lui Matei Brătianu“ *(Adevărul* de joi), pentru că liderii BNS au rupt, la rîndul lor, relațiile cu PRM. Nu știm însă dacă această chestiune medicală ține de ORL – gîndindu-ne la urechile rupte – sau de psihiatrie.

Odată ajunși aici, nu putem trece de dezvăluirea-bombă pe care ***România Mare*** o face pe prima pagină: Fecioara Maria este adevărata sursă a Evangheliilor, iar senatorul Vadim cere să se repare această nedreptate făcută, atîta timp, Fecioarei. Și să nu uităm că Vadim este un om care se bazează foarte mult pe surse. Fecioara Maria nu a trecut cu vederea evlavia peremistului și s-a grăbit să-i trimită un semn, iar joi Vadim s-a ales vicepreședinte la Senat cu ajutorul grației divine și al PSD-ului.

Încheiem vizita la salonul de psihiatrie cu un australian de 22 de ani, care a dat 26.500 de dolari pe o insulă virtuală în cadrul jocului „Project Entropia“ *(Național* de joi). Noul proprietar este convins că aceasta face toți banii. Au dreptate geografii cînd spun că în Australia lucrurile stau exact pe dos decît la noi. Păi, aici se cumpără combinate și hoteluri reale cu bani virtuali, în timp ce la ei se dau bani reali pentru proprietăți virtuale.

Și pentru că sîntem în perioada sărbătorilor, o să încheiem prin cîteva urări de sănătate. Dan Pavel i-a urat „la revedere“ și multă sănătate lui Gigi Becali, pe motiv că machidonul a dat partidul pe mîna fasciștilor de la Noua Dreaptă *(Cotidianul* de miercuri).

Nu știm pe mîna cui va lăsa Năstase partidul, dar marți acesta a lăsat guvernul pe mîna lui Bejinariu, după ce a băut șampania de adio cu miniștrii și prefecții, urîndu-le, evident, sănătate. „Este o zi specială, nu mă așteptam să fiu pentru cîteva ore și premier, și președinte al Camerei Deputaților“, a zis Năstase *(Adevărul* de miercuri). Este una din puținele dăți în care cred ce spune Năstase: e clar că nu la asta se aștepta el.

Alexandru DUȚU

canalul mass-midia năvodari

● La Piatra Neamț, PSD-ul local a avut greaua sarcină de a da de muncă ziariștilor puși pe liber de rezultatul alegerilor. Dan Constantin, șeful pesedist al Consiliului Județean, a umblat prin fondurile instituției, a văzut că e bine și a înființat un birou de presă de trei persoane, cît pentru trei județe. Primul angajat – Traian Socea, fost șef al ziarului primăriei locale, cînd primăria era pesedistă și avea ziar de propagandă. Al doilea salvat de șomaj – Tic Melinte, fost redactor-șef pupincurist la o televiziune locală. Al treilea – un cameraman care fusese angajat de fostul primar PSD Rotaru să îl filmeze peste tot. După cum vedeți, chiar și din opoziție, PSD-ul reduce șomajul de parcă ar fi la guvernare. ● Despre Mihai Tatulici se aude prin tîrg... Bine, nu prin tîrg, e prea mult pentru el. Deci: despre Mihai Tatulici se aude în piață, la coadă la varză murată, că are un nou amic de suflet, tovarăș de nădejde, sfătuitor de taină și camarad de chermeze în persoana lui Mitică Dragomir. Probabil că vor să facă împreună un ziar, cine știe? Dacă așa e, atunci un lucru e sigur: nu de materiale tari vor avea nevoie pentru ziarul ăsta, cît de niște corectori foarte experimentați.

Zețarul Ivan

România.
Mici fragmente de neant.

Aventuri la pescărușuit

Am tras o sperietură duminică pe la prînz… Stăteam eu liniștit și scriam cînd, deodată, văd la balcon vreo 5 pescăruși, mari cît televizorul, care filfîiau și dădeau rotocoale ferestrei de s-a-ntunecat în casă. Am ieșit imediat pe balcon și după 5 minute am reușit să-i gonesc cu mătura. Acum încerc să aflu dacă vecinul care fură tricouri de pe balcoanele oamenilor, cu pescăruși, e chiar ăla care trăgea înainte blugii cu pisica. Ca antipisică am un cîine, da' ca antipescăruși de unde naiba îmi iau vulturi?

Cîine și circulație

Mergeam pe Magheru, într-o dimineață – deci, spre serviciu, nu la agățat – și văd în fața mea un om. Asta se poate întîmpla oricui, veți spune. Așa este, dar acest om avea și un cîine care îi căra ziarul. *Libertatea.* Probabil că o luase pentru „Fata de la pagina 5"; cineva bănuia că stăpînului îi place un pic umezită, dar eu nu cred. Bănuiesc, mai degrabă, că o luase ca să mai vadă și cîinele ăla amărît niște carne.

Fără urare, fără răzbunare

De la o vreme primesc pe telefonul mobil mesaje ce ar putea fi incluse în categoria „Un SMS pierdut". Într-o seară: „Sună-mă pe fix la 6,10" – atît, fără semnătură, fără vreun telefon fix, fără nimic. Sau, pe 25, dimineața, unul care suna cam așa: „Crăciun fericit, La mulți ani, masă îmbelșugată etc., etc.". Semnat: „Finii". M-am uitat o dată, m-am uitat de două ori, am recitit, am căutat în memorie… Nimic. Am sunat la numărul care apărea, ca să văd despre ce era vorba. Viața oferă surprize. Știți cum se zice, poate că erau niște fini făcuți la bețe…

Florile dalbe de Brazzaville

Într-unul din localurile la modă din București, stau la masă cu cîțiva prieteni. Deodată, grupul începe să freamăte. Au văzut ceva în spatele meu. Ce oare? Mă întorc și văd o negresă, proaspăt intrată, care nu știe încotro s-o ia și scanează mesele. „Știi cine e?", mă întreabă cineva care știe. Cine? „E Fifi din Suceava!". Trăsni-m-ar! Tocmai Suceava! Dar, mă gîndesc, e oare posibil ca într-un bar-colibă din Nigeria să intre chiar în clipa asta o tînără albă ca neaua și un negru de la o masă să le zică amicilor lui: „Băi, cum nu o știți? E Mbongo din Ouagadougou!".

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

La coadă la piercing

Aspect inedit: unul din puținii cetățeni sătui care își face o gaură în buric, spre deosebire de mulții cetățeni care, cu o țigară și un „Polar", își fac, de dimineață, o ditamai gaura în stomac

Undeva, în București, la subsolul unei clădiri, într-o cămăruță plină de afișe cu formații heavy mai vechi sau mai noi, se face piercing. Din gură în gură, din om în om, zvonul se răspîndește. Azi unul, mîine alta, adolescenții vin să își dea găuri și să își pună inele, de sus și pînă jos de tot. Am vrut să intrăm pentru cîteva ore în universul durerii pentru frumusețe.

Maestrul chirurg de piercing a făcut Dreptul, dar uite că a ajuns să se ocupe cu altceva. Dă găuri de cinci ani de zile. Cîte burice, nări, pleoape, urechi și labii a perforat? „Au fost și săptămîni fără clienți, dar și săptămîni cu trei sau mai mulți pe zi. Cred că între 3.000 și 5.000 de găuri." Dar destul cu vorba. Are clienți.

Primele sînt două fete din provincie, de vreo 17-18 ani, liceene, însoțite de un prieten cu ceva tuleie. Una este genul panaramă sută la sută, cealaltă în devenire. Panarama are inel în limbă și cealaltă vrea să își facă și ea. „O să mă doară? O să mă doară?", întreabă ele pe jumătate excitate. Maestrul chirurg își pune mănușile de unică folosință, scoate seringa de unică folosință, apucă limba și înfige acul sub ea. Așteptăm apoi cinci minute ca anestezia să își facă efectul. Apoi ia găuritorul, mai apucă o dată limba fetei, îi dă gaura. Se aude „pîc", curge puțin sînge și asta a fost tot. De durut nu doare, sîngele s-a oprit. Fata plătește 300 de mii și se pregătește de plecare. Maestrul are un aparat digital și face poze tuturor celor pe care îi operează. Eh, nu chiar tuturor, îmi explică pe urmă. Dar așteia îi face. Mult mai tîrziu, cînd văd că pe ultimele cliente nu le mai fotografiază, îmi va spune: „Mai aleg și eu, depinde de exemplar. La panaramele astea nu era cazul". Între timp, reiese că fetele mai vor să vorbească ceva cu el. Ni se face un semn și ceilalți trebuie să părăsească pe moment cabinetul. E clar, una din ele vrea să își pună inel și jos. Maestrul nu închide ușa și toți cei de afară încercăm să înțelegem ce șușotesc ei acolo. După cinci minute, fetele pleacă.

Vin la rînd, acum, niște femei, ambele vor în buric și sînt iar poftit înăuntru. Una are copilul cu ea, un bebeluș îmbrăcat în înger, cu niște aripioare albastre. Mama îi dă copilul soră-sii și apoi dezvelește o burtă încă mare. Maestrul chirurg se uită la buric nedumerit. Are deja o gaură. „Ați încercat să vă faceți singură?" „Nu, face femeia rîzînd, am avut inel, tot la voi mi l-am pus, dar l-am scos cînd am fost gravidă." „Se vedea pielea umflată și lăsată, am crezut că e infectat." În timp ce, în cămăruța mică și plină de public, femeia suportă fazele operației cu stoicism, copilul se uită la ce îi face nenea la burtă lui mami și începe să plîngă.

Ultimele pe listă sînt două puștoaice. Cea care vrea să își facă în buric e genul patetic, care plictisește. „O să leșin, o să leșin, dați drumul la fereastră, simt că mă ia leșinul, mi-e rău!", țipă ea cînd maestrul desface o seringă. Dar uite că pînă la urmă nu leșină. După ce e capsată în buric, încearcă să mai stea în plus și se și țigănește la bani. Maestrul îi face vînt. Bem un pahar de vin împreună. „Uite, a trebuit să iau mănuși. M-am dus, dar nu era aia care mă cunoaște. Zi și tu dacă e normal așa ceva. Mă duc și cer seringi și farmacista nu vrea să îmi dea. Că «la ce îți trebuie seringi din astea?» Dacă mă droghez?! Bun, și ce dacă m-aș droga?! Dacă nu îmi vinde seringi înseamnă că mă forțează să mă înțep cu aceeași seringă. Așa o să mă îmbolnăvesc de SIDA. La multe farmacii se întîmplă așa. Nu vor să îți dea seringi."

Din vorbă în vorbă, ajungem unde mă interesează, la piercing-urile date mai jos de buric. Primele fete voiau, într-adevăr, dar pînă la urmă s-au răzgîndit. Voiau pe loc. „Nu fac asta. De obicei le zic: ori la mine, ori la tine. Aici nu e spațiu. Unde să le întind? Că trebuie să le întinzi, nu merge așa. Așa că nu am făcut foarte multe. Se mai răzgîndesc, abandonează." Cît costă, acolo jos? „Este printre operațiile scumpe, costă 600.000 de lei." Ce se întîmplă însă cu băieții? „Asta nu fac din principiu. Nu, le zic că nu fac. Sau mai am o tactică. Vine unul și vrea neapărat. Atunci zic 1.000.000. Le piere cheful imediat. Pe de altă parte, eu nu am făcut foarte multe găuri acolo la fete pentru că cele mai multe își fac la Mall. Nenorociții de acolo, nefuturii ăia, au cel mai mic preț la ăsta special. La ei costă 100-150 de mii. De ce? Fiindcă vor să se uite."

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@catavencu.ro

Amor de închiriat

În ton cu generoasa ofertă hibernală de cazare pe litoral sau la munte, prezentă în paginile de mică publicitate din ziare și pe Internet, au apărut anunțuri de genul: „Caut parteneră pentru petrecerea Revelionului la munte" sau „Însoțesc om de afaceri, eventual străin, pe perioada vacanței".

Închiriez mascul tînăr!

Închirierile de persoane (de ambele sexe) se fac pentru vacanțe, recepții, week-end-uri sau deplasări. Femeile cu bani și mai ales cu ani închiriază masculi, eventual mai tineri cu 15 veri decît ele, numai ca să arate societății cît sînt de apreciate. Și invers: ca să se dea rotunzi în fața lumii, unii bărbați cu cont frumușel în bancă își trag la braț superfemei, decupate parcă din *Playboy,* să crape dușmanii de oftică! Le țin după ei oriunde merg, în excursii, la afaceri, la săniuș sau prin restaurante. Pentru o femeie care se pretează la asemenea afacere este nevoie de suficientă imoralitate, denumită elegant „lipsă de prejudecăți", dar și de mult curaj. Să înnopteze lîngă un om pe care nu-l cunoaște, mirosindu-i afectuos picioarele și dînd ochii peste cap ca după o linie de cocaină trasă pînă-n creieri, numai pentru bani și mîncare, e ceva! După terminarea „vacanței", gagica trece pe la casierie și apoi o ia de la capăt cu altul, vînînd zilnic anunțurile din ziare.

„Te controlez în gură!"

Un exemplu, luat la întîmplare din presă: „Bărbat căsătorit, caut parteneră pentru vacanță la munte, rog seriozitate! Discreție totală, tel. 0723XXXXX, după 21,00." Sun. La respectivul număr de telefon, o voce cu laringită și accent arăbesc zice: „Eu zînt o bersoana cu bani. Batron! Dacă tu coresbunzi la mine, nu drebuie să vii cu nimic în vaganța asta. Să ai analize ginecolojice făcute, inclusiv testu' SIDA și să nu ai carii netratate, că te controlez în gură!". Pe parcursul discuției aflu că omul este un adept al principiului că o vacanță alături de nevastă e „disdragdivă pe jumădade". Bărbatul se mai oferă să-mi cumpere lenjerie și „barfum". Restul detaliilor tehnice se stabilesc rapid, cu răceala unei discuții reci, ca la service-ul auto. Bujia e bujie. Cinci zile în Poiana Brașov. Lichid pentru curățat parbrizul – minus 20 de grade Celsius. Hotelul Sport, 500 de euro. Mă duc la întîlnire, dar nu mă arăt. Îl las să așdepde ca un bou într-un BMW 4x4, negru, la Gara de Nord, în fața barcului.

Trichomonas absent!

Dacă cererile și ofertele de „închirieri persoane pe perioada vacanței" sînt în continuă creștere, bursa matrimonialelor serioase pare a fi mai diminuată în această perioadă a sărbătorilor de iarnă. Poate și pentru că mulți singuratici se strîng în jurul mesei, alături de părinți și frați, uitînd să-și mai caute o jumătate corespunzătoare. Problema e că, și în cazul închirierilor, și în cazul matrimonialelor, nu știi practic peste ce dai. Așa că trebuie să fii prudent(ă). Stiopa e divorțat și vrea să se recăsătorească. În fiecare an își caută cîte o parteneră. Dar nu găsește nimic. A dat anunțuri pe Internet și la mica publicitate. S-a trezit că-l sună tot soiul de femei. Pe toate le-a încercat în excursii montane. Nici una n-a fost bună. „Anul trecut am fost la Azuga cu una, Sanda. Mi-a tocat banii. Băga în ea ca o spartă și bea de stingea. Asta n-a fost nimic pe lîngă faptul că mi-a dat și trichomonas. Mă mînca chielea pe la organele genitale de îmi venea să urlu! I-am pus mîna în gît și i-am zis: «Fă, între noi s-a terminat!»." Așa că bietul Stiopa a înghițit ampicilină vreo trei săptămîni și s-a uns pe organ cu o alifie puturoasă. Acum e vindecat, dar s-a pus iar cu laba pe Internet. Cine știe, poate iarna asta închiriază o muiere cumsecade, frumoasă și cu trichomonas absent.

Van Damme de companie

Dai un *search* să-ți cauți gazda Și vezi că-i vopsită Garda!

De cîteva luni caut un apartament prin București. L-am dat în urmărire pe la agenții, am dat *search* pe Google, am sunat niște prieteni, am fost la babe: nimic! Joi seară, spre noapte, cînd mă pregăteam să trag obloanele la redacție, am găsit ceva la „anunțuri imobiliare“, la „vînzări apartamente cu 2 camere“, mai exact la http://anuntul.ro/as_an.php?id=2&titlu=VANZARI%20IMOB… bla, bla, bla – restul nu mai contează, că pînă dimineață s-au evaporat. Vă spun, era cea mai incitantă ofertă din toate timpurile. Cred că deja mă vedeți cu jacuzzi-ul întins în sufragerie, cu noul meu Porsche Boxter parcat cuminte sub palmierii din balcon și cu televizorul cu plasmă atîrnat pe peretele debaralei, lîngă cisterna cu murături.

Vise! Iată ce spuneau, de fapt, anunțurile imobiliare despre care vorbesc eu aici: 1) *„Comisarul Pop Ovidiu; Comisarul Pop Ovidiu (tigan) de la garda financiara bucuresti, ca si alti colegi ai domniei sale (de pilda, c. dorel) isi face concediile in dubai. in februarie apare prin flora bronzat (si asa e tigan) si se lauda cu sejururile lui. Din ce bani? Din banii vostri, prostilor, ca prosteste cu 10+20.. e-mail: spagariidelagardafinanciarabucur@ya; Bucuresti; Pret 250 EURO; Tel: 0740.223.8XX“*; și 2) *„Spaga Garzii Financiare; La Garda Financiara Bucuresti lucreaza un comisar mustacios, barbos si cu cioc, de zici ca e hamal in port. Sa va zic ultima lui isprava: a fost in «control» la domino-lacul tei, a dat amenda 10.000.000 lei si a pretins spaga 20.000.000 lei. De ce? De smecher ce e. Si exemplele ar putea continua... e-mail: gardafinanciara@ yahoo.com; Bucuresti; Pret: 10.000.000 EURO; Tel: 0740.223.8XY“*.

Total: 8.004 anunturi
Sumar
Adauga anunt
Cautare avansata
Convertor valutar
Inscrie firma ta
Ghidul firmelor
SUMAR
Pagina: 1 2 3 4 5
Ordonare dupa: Data | Pret | Localitate | Numai cu foto
data - descendent
VANZARI IMOBILE - apartamente 2 camere
472 anunturi
COMISARUL POP OVIDIU 23 Dec 04 21:56
Comisarul Pop Ovidiu (tigan) de la garda financiara bucuresti, ca si alti colegi ai domniei sale (de pilda, ciobanu dorel) isi face concediile in dubai. In februarie apare prin flora bronzat (si asa e tigan) si se lauda cu sejururile lui.Din ce bani?Din banii vostri,prostilor,va prosteste cu 10+20. e-mail: spagariidelagardafinanciarabucur@ya
Bucuresti Pret 250 EURO Tel
SPAGA GARZII FINANCIARE 23 Dec 04 21:47
La Garda Financiara Bucuresti lucreaza un comisar mustacios, barbos si cu cioc, de zici ca e hamal in port. Sa va zic ultima lui isprava: a fost in "control" la domino-lacul tei, a dat amenda 10.000.000 lei si a pretins spaga 20.000.000 lei. De ce ? De smecher ce e. Si exemplele ar putea continua... e-mail: gardafinanciara@yahoo.com
Bucuresti Pret 10.000.000 EURO Tel
AP 2 CAMERE IN PAJURA 23 Dec 04 19:42
VAND/SCHIMB AP 2 CAM,CF.1 ,ETAJ 1/3,BALCON7m,TEL,CABLU,CADASTRU,ZONA VERDE,IN PAJURA,CU SIMILAR IN DRUMUL TABEREI.
Bucuresti Pret 35.000 EURO Tel
vunzari apartament 2 camere 23 Dec 04 18:10
Calea Victoriei, apartament 50 mp,etaj3, insorit,vedere stradala. e-mail: romma@rommaimob.ro
Newsletter

Păi, să nu dai cu Internetul de pămînt? Cauți casă și găsești dări în gît. Evident, la adresele alea de mail era închis, că mesajele pe care le-am trimis eu s-au întors cu coada între picioare. Telefoanele indicate sînt nu sînt ale celor pictați în anunțuri, sînt telefoanele de serviciu ale unor angajați de la Garda Financiară Iași și, respectiv, Ilfov. Semn că autorii au ceva în clin și în mînecă cu cei indicați: ori oftică, ori informații reale. Ceea ce mă miră e că au dat anunțul la „vînzări 2 camere“; mă gîndesc că dacă voiau să afle șefii, trebuia să bage de la „vînzări vile“ în sus.

Iată ce ne-a spus, la închiderea ediției – și închiderea anului – domnul comisar Ovidiu Pop: „Ha, ha, prostii; am văzut și eu, mi-au arătat șefii; sînt glume, ce să fie? Meseria noastră nu e ușoară; bine că nu-mi dau foc la casă, că nu-mi amenință familia; e drept că piciorul l-am avut rupt, au avut grijă niște chinezi; atacuri lipsite de sens, se întîmplă în permanență; am totuși o facultate în Elveția, am un doctorat, mama a fost ambasador în Elveția, nu sînt țigan, nu am fost în Dubai și pot demonstra asta, fratele meu e ambasador; am rezultate și de-aia dau în mine“.

G.D.

Bursa șpăgilor

Deschide-i portarului buzunarul și-ți deschide toate ușile

Ca să venim în sprijinul domnului Murgeanu, proaspăt instalat pe fotoliul de primar al Capitalei, îi facem cunoscut unul din cele mai secrete mecanisme ale instituției pe care o conduce. În primărie se dă șpagă, dar nu oricum, ci după un sistem bine articulat. Totul se bazează pe parole. Să zicem că vrei un certificat oarecare și îți trebuie rapid, mult mai rapid decît prevede legea că ți-l poate elibera Primăria. Cine te ajută? Gardianul de la poartă. Te duci la el și îi spui cît ești dispus să dai ca să meargă treaba mai repede. Un milion? „OK“, zice gardianul. „Du-te la camera cutare și spune că te-a trimis Nicu“ (sau Marin, Costel, Ion, depinde cine e în tură). Dacă dai două milioane, se schimbă treaba. Gardianul spune: „Zi-i că te-a trimis gardianul Nicu“. Dai trei milioane, spui că te-a trimis „Gardianul Nicu de la poartă“. Dai patru milioane, atunci zici că te-a trimis „Gardianul Nicu, de jos, de la poartă“. În funcție de numărul cuvintelor din parolă, funcționarul știe cît ești dispus să dai și cît de repede meriți să-ți primești țidula. Dai mai mult, primești o altă parolă și-ți vezi hîrtia mai repede eliberată de la primărie. Banii se lasă întocmai la gardian, iar funcționarul care ți-a dat certificatul îi ia seara, calculînd: a fost un „Nicu“ plus un „gardianul Nicu de la poartă“ plus alte titulaturi. Și uite-așa, o sintagmă – „Nicu, gardianul de jos, de la poarta primăriei“ – se transformă în matematică și = în fiecare seară cîteva milioane.

Nicu + Nuți = lovele

Votpuriu

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

Doamnelor și domnilor, cu alte cuvinte, pe scurt, bună ziua. Să știți că a vota nu-i lucru ușor, deși nici simplu nu este. Iată-ne strînși din nou în jurul urnei, asemeni înaintașilor noștri bravi în jurul porcului. Adică fără ceva limpede în minte, dar porniți pe treabă. Am stat noi ce-am stat, apoi am stat încă un pic și, la urmă, cu hotărîre, am stat. Și ne-am întrebat ce să votăm. Iar, la o asemenea întrebare, ce lucru mai bun poți face decît să stai? Așa că am mai stat puțin și apoi, stînd cu hărnicie, a votat fiecare ce-a vrut. Să voteze fiecare ce vrea este o culme a statului democratic. Ca să vă simțiți la fel de bine ca noi, stați și citiți ce vreți din ce-am votat.

Alin IONESCU

Dacă tot suflă vînt de libertate acum, la sfîrșit de an, eu o să votez împotriva tăierii porcului de Crăciun. Mă voi face avocatul porcului, pentru că acest animal trebuie să trăiască. Nu mai vorbesc că ne cade și foarte greu la stomac. De ce să nu tăiem peștele de Crăciun? Ar fi și mult mai simplu: nu-ți trebuie cinci oameni ca să-l pui jos, nu-i bagi sîrmă în nas, nu urlă de ți se face părul măciucă. Plus că am scăpa și de chestia aia oribilă cu pîrlitul, care mă face să mă simt ca la crematoriu. Și din pește se pot face exact aceleași lucruri: chiftele, sarmale, friptură, ciorbă. Șorici nu, dar mie nu-mi place șoriciul.

Alexandru VĂRZARU

Eu votez în primul rînd pentru un salariu mai mare. Dacă nu se poate pentru toată lumea, măcar pentru mine. Mi-ar mai plăcea ca, printr-o minune dumnezeiască, lui Năstase să îi crească un corn de rinocer în frunte. Votez pentru asta. Și votez să nu mai sară peștișorii din acvariu.

Marius BORȚEA

Eu aș vrea să votez împotriva creșterii viermilor de mătase. Viermii de mătase trebuie să trăiască în sălbăticie, să se bucure de fiecare răsărit de soare și de fiecare adiere de vînt, de cîntecul cocoșului de munte. Cînd eram în școala generală, clasa mea a crescut viermi de mătase în sala de sport, ca să ne luăm din banii de la stat masă de ping-pong. Peste noapte, viermii de mătase rămîneau singuri în sala de sport, iar dimineața îi găseam obosiți. Ori încercau să evadeze, ori intra peste ei paznicul școlii, beat și cu mintea întunecată de perversiuni, altfel nu se poate explica oboseala lor. Cer pe această cale eliberarea tuturor viermilor de mătase, interzicerea ping-pong-ului în școli și înlocuirea lui cu religia.

Aș mai vrea să votez o chestie: dacă m-am lăsat sau nu m-am lăsat de fumat. De cînd m-am lăsat de fumat, fumez 3-4 țigări pe zi, hai 5, plus două trabuce, de nervi. Cred că m-am lăsat de fumat, la fel crede și colegul Alin Ionescu, de la care cer cele 3-4-5 țigări. Eu îmi permit să cred asta; rămîne de văzut cît timp își va mai permite Alin să creadă că m-am lăsat de fumat.

Alexandru CĂUTIȘ

Pentru că aștept să se nască al doilea copil al meu, votez să fie băiat, ca și primul. Sper ca votul meu să fie unul decisiv în final. Totodată, aș vrea ca votul să fie secret. Să nu afle și nevastă-mea, care, din cîte știu, e de altă părere și ar vrea să voteze să fie fată. Accept și dacă se ajunge la balotaj, să iasă gemeni adică, un băiat și o fată.

Dragoș VASILE

Domnule Dragoș Vasile, dacă timpul vă permite și nu aveți nimic de obiectat față de intenția noastră de a oferi cititorilor o imagine nemijlocită a omului Vasile (mai puțin cunoscut), cu pasiunile, micile bucurii cotidiene și cu neliniștile sale, am dori să ne răspundeți unei întrebări care stă pe buzele tuturor: e bine că întîrziați cu textele în fiecare luni?

No comment. Nu-mi faceți poze, vă dau în judecată!

Ioan T. MORAR

Da. Îmi place să spun un da hotărît așa, fără să mi se fi pus o întrebare. E un DA simplu, necondiționat, e un Da de dragul artei, de dragul afirmației, de dragul libertății de exprimare. În '89 am murit și ca să pot spune acum DA. Da, domnilor, da, doamnelor. Am uitat domnișoarele? Da. Deci, da, domnișoarelor. Da. Sună bine. Atunci, mai poftiți unul: Da. Da? Da!

Liviu MIHAIU

Eu votez să nu mai fie război în Orientul Mic și Mijlociu. Sau să nu se mai dea atâtea femei goale la televizor (nu de altceva, dar își pierd misterul). Mai votez să câștige Iușcenko și să piardă Putin, că poate nu se mai face Canalul Bîstroe. Mai votez să se treacă pe combustibil alternativ și să se interzică importul de produse din balenă. Votez ca slăbitul și Mircea Cărtărescu să se învețe la școală, dar la ore diferite. Votez ca femeile să aibă un 15 locuri (din 28) asigurate în troleibuz. Votez ca Băsescu-președinte să se radă în cap și Iliescu la fel, dar din motive diferite. Votez să se interzică vânătoarea sau, hai, treacă de la mine, să se înlocuiască cu foto-shooting. Mai votez ca mârlanii să nu mai fie primiți la televizor decât în rubrici avertizate conform normelor de sănătate. Votez ca bogații să facă donații obligatorii lunare, iar săracii să intre toți în PSD. Ah, era să uit, aș mai interzice comercializarea de icoane. Votez schimbarea, în general, și continuitatea, în particular.

Dan STANCIU

Fiindcă astăzi votăm ce ne trece prin minte, m-aș opri la o întrebare veche, care mă frămîntă de trei minute încoace: „A fi sau a nu fi?". Nu e o întrebare ușoară, are în ea o simplitate înșelătoare ce te poate purta spre mari erori dacă nu ești atent pe unde calci. Am chibzuit, așadar, încotro s-o iau și cum s-o apuc pentru a-i pătrunde mai bine tîlcul, i-am dat ocol pe toate părțile, am stăruit asupra sensurilor ei adînci. Și, iată, cred că am aflat răspunsul potrivit, care este acesta: BINEÎNȚELES.

Simona TACHE

E bine că s-a pus uscător de mîini la toaletă? Și acum, Maria Stoica, Cleaning Manager-ul redacției, invitată să voteze în locul meu în calitate de specialist, vă va spune dacă e bine sau nu. Tot ce vă rog e să nu fie nevoie să vă repete femeia a doua oară, cu alte cuvinte, băgați naibii bine la cap. Are cuvîntul Maria: „NU E BINE. Pentru că uscătorul ăsta te speli pe mîini și îți crapă mîna, îți crapă în așa fel, azi așa, mîine așa, că o să ajungem să avem o piele scoarță de copac și numa' crăpături-crăpături și sîngerează mîna. Nu este bun sub nici o formă, asta este bună dacă te duci la un hotel de lux, vezi Doamne, da' nu pentru noi care muncim ca sclavii și băieții la fel, nonstop. Săracii, vor să se spele pe față, ce să facă, să-și pună fața la uscător? Și atunci folosesc șervețele de șters la gură după ce beau cafea și se șterg cu ele pe mîini și sînt foarte supărați. Nu e bun, dă-l în pizda mă-sii!".

Dragoș MUȘAT

După întrebarea clasică dacă Bruce Lee îl bate pe Van Damme, întrebarea care mă macină fantastic de tare în continuare este: „Da' Pleșu îl bate pe Patapievici?". Deci. Eu cred că dacă Patapievici ar sări în jurul lui Pleșu și ar țopăi ca cocoșul pe lîngă el și dacă ar puncta la ficat, ar avea ceva șanse. În schimb, Pleșu ar trebui să atace corp la corp și cred că ar trebui să încerce să-l doboare la pămînt pe Patapievici. Patapievici, la rîndul său, ar fi bine să încerce să-i vină ca zvîrluga în spate, pentru a lovi în siguranță și cu sete în spinare. Altfel, Pleșu ar putea să-l prindă de gît și să-l strîngă pînă la sufocare, dar să încerce pe cît posibil să evite să-l muște Patapievici de ureche.

Daniel GOACE

Nu.

Îmi pare rău, dar nu sînt de acord. Adică nu sînt de acord să votăm ce vrem noi. Asta nu e deloc democrație! Asta-i debandadă! Uite, ca să-mi exprim totalul dezacord față de această stare de fapt, eu am să **nu** votez cu cine vreau eu, e bine? Mai precis, am să nu votez cu Moș Crăciun, care și așa nu mi-a adus nimic. Na!

Cătălin MATEI

În sfîrșit, un subiect bun de vot și o problemă inteligentă. Mi se pare foarte bine că mă întrebați asta, și chiar vă apreciez foarte mult pentru inteligența de care ați dat dovadă în formularea acestei întrebări. Întrebarea dumneavoastră este: de ce există doar 7UP și nu există și 1UP, 2UP, 3UP și așa mai departe? De ce primele 6UP-uri nu au apărut pe piață? Răspunsul meu este: pentru că nu s-au putut hotărî la o culoare.

Iulian TĂNASE

Și acum să vă spun de ce votez eu împotriva sărbătorilor de iarnă. Păi, votez împotriva sărbătorilor de iarnă din mai multe motive: 1) **Fericirea.** Sărbătorile sînt întotdeauna fericite, ceea ce nu se poate spune și despre cetățenii care, din polițete sau din cu totul alte interese, își fac, unii altora, tot felul de urări fericite; 2) **Bucuria.** De sărbători, lumea este foarte bucuroasă. Nu poți să te plimbi și tu pe stradă, liniștit, că – hop! – îți apare un bucuros în față. Nu poți să îți cumperi un pachet de țigări, că – una-două! – vînzătorul se bucură și îți urează „sărbători fericite". Nu mai spun că, dacă vrei să îți cumperi un aspirator, riști să te întîlnești în magazin cu sute de bucuroși care se bucură că tu îți cumperi un aspirator. Personal, eu cred că există organizații secrete care îi plătesc pe oameni să fie bucuroși de sărbători; 3) **Iarna însăși.** Orice mi s-ar spune, iarna mi se pare un anotimp stupid, inventat de marile corporații care produc haine, zăpadă artificială, centrale termice, reni, cadouri și fulare. Fularele sînt de-a dreptul ridicole, încercați numai să le purtați vara, la 35 de grade Celsius, și veți vedea cît de ridicole sînt. Spre deosebire de fulare, tricourile nu sînt ridicole. Un tricou îl porți purta, iarna, sub pulovăr, dar un pulovăr nu îl poți purta, vara, sub tricou – iată chintesența penibilă a iernii. În concluzie, „sărbători fericite" și „la mulți ani", dar cu grijă, totuși!

Viorel MOȚOC

NU. CONTRA. ÎMPOTRIVĂ.

Sau poate că da?

Mircea TOMA

Dacă este bine să ni se mărească salariile.

Contra!

Eu cred că nu trebuie să ne pripim. Viața nu este făcută ca să cheltuim. O existență modestă te face mai creativ și mai generos. Uite, cu cât ești mai flămând, cu atât mai haioase sunt bancurile despre mașinile patronilor. Ca să nu mai spun ce creștină bucurie îți umple sufletul cînd realizezi că din puținul tău poți aduce fericire în garajul patronului. E prea frumos, prea nobil, ca să strici totul printr-o meschină mărire de salariu. Să să micșorează!

Senzaţional!

Bilanţul guvernării Bejenariu

Stimaţi cetăţeni, atragem atenţia asupra unui fapt deosebit de grav. Aşa nu se mai poate! De cînd a preluat puterea, actualul Guvern a dus ţara de rîpă! Oameni buni, iată bilanţul Guvernului Bejenariu – guvern interimar de cinci zile – pe care îl putem numi fără a greşi „dezastruoasa guvernare Bejenariu“:

– în plin regim Bejenariu, corupţia este în floare, cum nu s-a mai văzut în Europa de Est pînă acum;

– în timpul mandatului Bejenariu, preţurile caselor au crescut într-un ritm aberant;

– în vremea premierului Bejenariu, preţurile au crescut faţă de perioada similară de acum 5 ani cu peste 80%;

– după trei zile de guvernare Bejenariu, sistemul medical este la pămînt;

– la nici patru zile de guvernare Bejenariu, mediul de afaceri este haotic;

– în timpul coruptei guvernări Bejenariu, sistemul de învăţămînt este în pragul colapsului, iar salariile profesorilor sînt mai mici ca niciodată;

– nici pînă azi, la 5 zile de la instalare, Guvernul Bejenariu n-a reuşit să-şi îndeplinească obiectivul de a ne integra în Uniunea Europeană, starea acquis-ului comunitar fiind sub orice critică;

– după atîta timp de la instalare, Guvernul Bejenariu n-a reuşit să privatizeze nici măcar un butic non-stop;

– Guvernul Bejenariu n-a făcut nimic pentru România: la 3 zile de la instalarea lui Bejenariu în fruntea ţării, România rămîne o necunoscută pe harta lumii, singurele lucruri care se cunosc despre România sînt Dracula, copiii străzii şi Nadia Comăneci. Guvernule Bejenariu, ruşine! Ţi-ai bătut joc atîta timp de ţara asta, încă de la instalare şi pînă la sfîrşit!

Ţinînd cont de aceste acuzaţii foarte grave, pentru binele României, *Academia Caţavencu* cere DEMISIA DEZASTRUOASEI GUVERNĂRI BEJENARIU, CARE, ÎN NUMAI 4 ZILE, A DUS ROMÂNIA DE RÎPĂ! JOS GUVERNUL INCAPABIL BEJENARIU!

Jules Guverne

Se întîmplă şi la Cose Nostre mai mari

Silvio Berlusconi a inaugurat săptămîna trecută o autostradă a cărei construcţie începuse cu 35 de ani în urmă. Nu vă gîndiţi la vreo măreaţă realizare tehnică, vreo şosea pe sub Oceanul Atlantic, deszăpezită automat şi pe care maşinile nu consumă deloc benzină. Aici este vorba de autostrada Palermo-Messina, lungă de 181 de km. Ca şi prietenul său Adrian Năstase, macaronarul s-a grăbit chiar să o inaugureze înainte ca aceasta să fie gata. Mai precis, nu s-a dat în folosinţă decît un sens de circulaţie (sensul acelor de ceasornic, probabil), pentru că pe celălalt sens mai sînt de executat 13 kilometri. Acum ne-am lămurit noi cît de harnici sînt italienii ăştia. Păi, de-asta zac în paragină Colosseum-urile, columnele şi ruinele alea ale lor. Dacă mai aşteptau niţel, deschideau autostrada asta direct ca muzeu şi tăiau bilete pentru vizitare.

Pumnul şi Parma

Gară pentru 20.000

Joi la ora 5 trebuia să fiu în Gara de Nord să ridic de la conductor o recomandată cu sarmale de la mama. Înainte să intru pe peron, să semnez de primire, cu 10.000, la oala de sarmale, primesc un telefon foarte important. Răspund şi dau să intru pe peron, operaţiune pentru care se plăteşte, probabil ştiţi. Scot 20.000 să-şi aleagă badigardul de la intrare suma. Eu vorbesc la mobil, el îmi face semn că e OK, domnu', intraţi! Mă uit la el cu telefonul la ureche, el îmi mai face o dată acelaşi semn: „A, e OK, domnu', lăsaţi aşa, mă descurc!“. Grăbit, mirat, merg mai departe. Bineînţeles că intrarea era 5.000, dar am fost şi eu tratat o dată regeşte. Data viitoare mă duc cu 500.000, să mor eu, să văd dacă mă lasă domnu' de la intrarea dinspre McDonald's să intru în frumoasa noastră gară de ţigani.

Gara de Cord

Ostaşi, vă ordon: Treceţi canalizarea!

Apa Nova a angajat zece exofiţeri pentru a se putea înţelege mai uşor, în limba apevistă, cu administratorii şi şefii asociaţiilor de locatari care, în marea lor majoritate, sînt foşti militari. Iată cum ar putea decurge o întîlnire între două foste cadre ale MApN în importanta misiune de verificare a canalizării şi contorizării din Balta Albă: „Să trăiţi, sînt colonelul Rece de la Compania a II-a de Contorizare şi am venit să verific starea frontului de apometre din dotarea blocului dumneavoastră.“ „Domnule colonel, sînt sergent-major-administrator Marinică Oberteil, permiteţi să raportez: în timpul serviciului meu s-a reuşit spargerea frontului de calorifere al forţelor duşmănoase de la parter, eveniment care s-a lăsat cu pierderi colaterale minore, respectiv pechinezul şi pisica acelora care nu voiau să plătească preţul victoriei asupra frigului din apartament. De partea noastră pagubele au fost minore: una pereche pantaloni pijama şi una bucată sacoşă piaţă cu care am evitat scurgerea de informaţii la nivelul agentului termic inamic. Acum permiteţi să mă retrag în tranşeu, la bucătărie, că mi se răceşte ceaiul. Apropo, n-aveţi o ţigară, că intru-n gardă…“

Soldat cu debranşarea

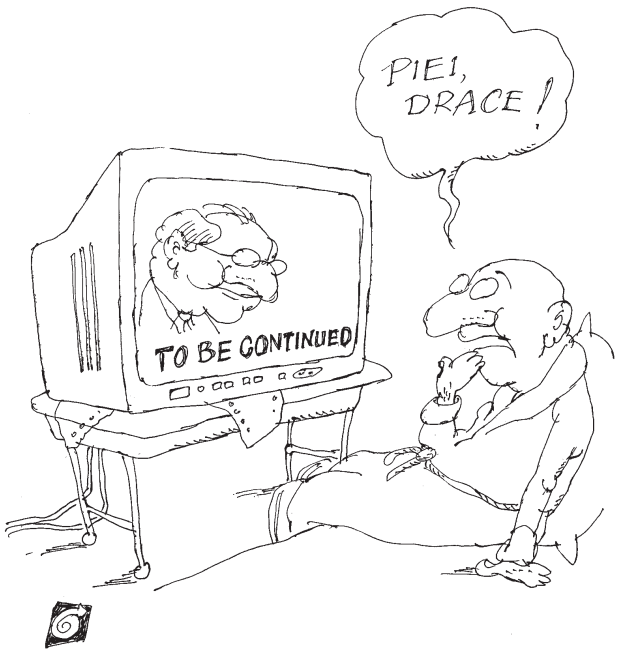

Biserica Ecologistă n-a dat dezlegare la caviar

World Wilde Fund for Nature, o organizaţie ecologistă din Elveţia, a somat omenirea să nu cumpere de Crăciun bijuterii de corali, obiecte din piele de crocodil şi caviar, asta dacă nu vrea să aibă sentimente de vinovăţie în perioada sărbătorilor. Eu, unul, nu m-am atins de aşa ceva, dar cred că alţi români n-au rezistat tentaţiei şi şi-au burduşit cărucioarele în supermarket-uri cu corali, piei de crocodili şi baxuri de caviar. Şi acum cred că am şi o explicaţie pentru înghesuiala aia de pensionari pe care am sesizat-o la biserica din cartier în dimineaţa de Crăciun. Am impresia că săracii oameni, ignorînd blestemele ecologiştilor, devalizaseră magazinele de lux de genţi de piaţă rezistente din piele de crocodil şi goliseră galantarele din Metro de caviar pentru ciorbă, iar acum se zbăteau în chinuri morale. Noroc că la noi bisericile sînt aproape de casă şi săracii oameni au reuşit să se tîrască pînă la spovedanie.

Croco Deal

Anacronica TV
O pro-poziţie pe sezon

Ultimul slogan al PRO TV-ului se încadrează în linia generală care susţine că ei au inventat cuvîntul „pro". De cînd cu generaţia aia, toate realizările postului trebuie să conţină prefixul ăsta, de parcă de fiecare dată cînd la ei în clădire cade ceva, se aude „Proc!". În perioada asta, profesioniştii care au venit cu ideea de „Protevară" s-au gîndit la alt slogan: „Totul e prosibil". Mie mi se pare o prostie, dar am totuşi cîteva sugestii pentru alte propoziţii: „Noi sîntem cu adevărat populari", „Veniţi la promana prorcului", „Sîntem în prom cu grila de programe", „Avem cele mai bune proante", „Ne-am luat toţi Prorsche", „Misiune improsibilă" sau „Sîntem cel mai deştept prost de televiziune".

Cătălin MATEI

Moto-telenovelo-sport

Piaţa de seriale româneşti de televiziune s-a mai îmbogăţit luna asta cu un produs. Se numeşte *Irezistibilii,* e pe Prima TV în fiecare luni seară (nu e luni seară, da' v-am zis aşa, ca să vă păzesc de tentaţie) şi e cu Puiu, ăla din reclama la Skoll, fost figurant la prima *Chestiunea zilei* a lui Florin Călinescu. M-am uitat şi eu fascinat săptămîna trecută la un episod întreg. Dom'le, ştiţi cum e? *La bloc* şi *Tilică, steluţă de cinema* sînt geniale pe lîngă *Irezistibilii!* De *Vacanţa Mare* ce să mai zic… curs la Facultatea de Filosofie! Dacă am considera că *Trăsniţi în NATO,* ca nivel intelectual, se tîrăşte în genunchi pe lîngă bordură, atunci *Irezistibilii* ar trebui să lase capul jos să nu dea metroul IMGB-Pipera peste ei. „Curv… fetiţe, arabi, discoteci, telefoane mobile de figuri, fuste mini, bulane, decolteuri adînci, mult fard, muzică tare, dans din buric, maşini decapotabile", cam la aceste cuvinte cred că se reduce tot scenariul filmului. Dan C. Mihăilescule, Patapievicule, Iarule, nu ne lăsaţi!

Dance Mihăilescu

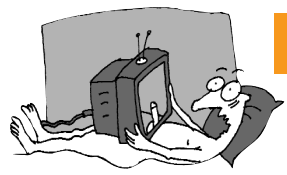

Trampa şi ecranul

★ Nu ştiu dacă aţi remarcat textul următoarei venerabile reclame: „Înainte mergeam la baie toată ziua şi toată noaptea", dar, zice personajul, de cînd ia nu ştiu ce pastile pentru prostată, „viaţa mea sexuală este la fel ca înainte". Adică n-a făcut nimic luînd pastile, că oricum nu are nici un motiv să rămînă în pat în loc să se ducă la baie.

★ Dau aseară pe OTV şi ce titlu văd: „De Crăciun şi animalele se mîngîie". Oricît aş fi aşteptat, tot n-am văzut nici un elefant cu trompa-ntre picioare, nici un cîine care să se lingă sub coadă sau vreo maimuţă care să se scarpine sub buric. În schimb, prezentatoarea semăna un pic cu o bufniţă, dar o fi de la orele tîrzii de emisie, că de la mîngîiat nu cred.

★ M-am uitat la filmul *Garcea şi oltenii* şi am remarcat că e unul dintre cele mai proaste filme pe care omenirea le-a făcut vreodată. Eu aş sugera ca emisia PRO TV-ului să se facă în astfel de momente exclusiv prin cablu. Nu vedeţi că au trecut 2.000 de ani şi omenirea nu mai face odată primul contact cu extratereştrii? Păi, normal! Cum să perceapă ei programele alea TV drept semne de viaţă inteligentă?

★ Ţin să mulţumesc postului B1 TV pentru excelenta emisiune intitulată *O zi cu Şopîrlă,* în care am văzut fragmente din viaţa mică şi plictisitoare a unui membru Animal X. Oricum, titlul e foarte mişto şi sugerez postului să continue cu emisiunea religioasă *După moarte, cu Vierme şi familia lui.*

★ Eu nu reuşesc să mă obişnuiesc cu o chestie la OTV. Vi se pare normal ca în momentul în care sun să vorbesc cu invitaţii la 1 noaptea, adică 1 a.m., să mi se zică „Bună dimineaţa!"? Totuşi, dacă mă sună unul, îl înjur că e „unu noaptea", nu „unu dimineaţa", aşa că nu înţeleg cum de nu s-a găsit unul mai deştept ca mine pînă acum care să consacre expresia „Bună noaptea!".

★ Scenaristele de la telenovela românească au mai încercat o înjurătură: „Păpuşă, să mă muşte cîinii dacă nu…". Uau! Eu le-am mai zis odată că nu aşa vorbesc golanii de cartier, dar, mă rog, ele insistă să îi pună pe ăia să fie duri. Măcar dacă inventau o gaşcă de golani bulgari sau egipteni, care să înjure pe altă limbă, că scăpau mai ieftin.

★ L-am văzut pe Costin Mărculescu, invitat la OTV. Despre el ca artist vorbea o vedetă de muzică populară necunoscută mie, care spunea că are un timbru al vocii foarte plăcut. Cam asta se poate spune despre Mărculescu cîntăreţul: „un timbru plăcut al vocii", dar dacă stau bine să mă gîndesc, cam asta se poate spune şi despre Mărculescu expertul în fotomodele.

★ Ghici ghicitoarea mea! Ce sînt alde Mîndruţă, Mihai Gîdea, Stoicească şi Gabriela Vrînceanu Firea? Jurnalişti? Nu! Prezentatori? Poate. Cititori de prompter? Cu siguranţă, dar mai e ceva... Nu ştiţi? Nu vă mai frec: sînt nişte pupinpurişti. Ha-ha-ha-ha!

★ Grupul redactorilor *Academiei Caţavencu* care cumpără doar ghiuluri de aur cu monturi de smaralde şi rubine protestează împotriva mafiei din teleshopping-ul italian care l-a eliminat de pe micile ecrane pe marele nostru idol, domnul acela plin de vervă care dădea din mîini continuu şi striga „tutti naturale". Din cauza lui ne-am pus nevestele şi prietenele în cap cînd ne-am cheltuit chenzinele pe inele, brăţări şi lănţişoare. Individul ăla sclifosit care i-a luat locul o fi avînd el zece facultăţi în marketing, dar n-are nici un farmec. Îi somăm pe această cale pentru ultima oară pe aceia care ne-au văduvit de prezenţa lui „Tutti naturale" şi o spunem răspicat: pînă nu se va întoarce la televizor, noi nu mai cumpărăm nici măcar un cercel de buric. (Un grup de redactori în frunte cu I.T. Morar)

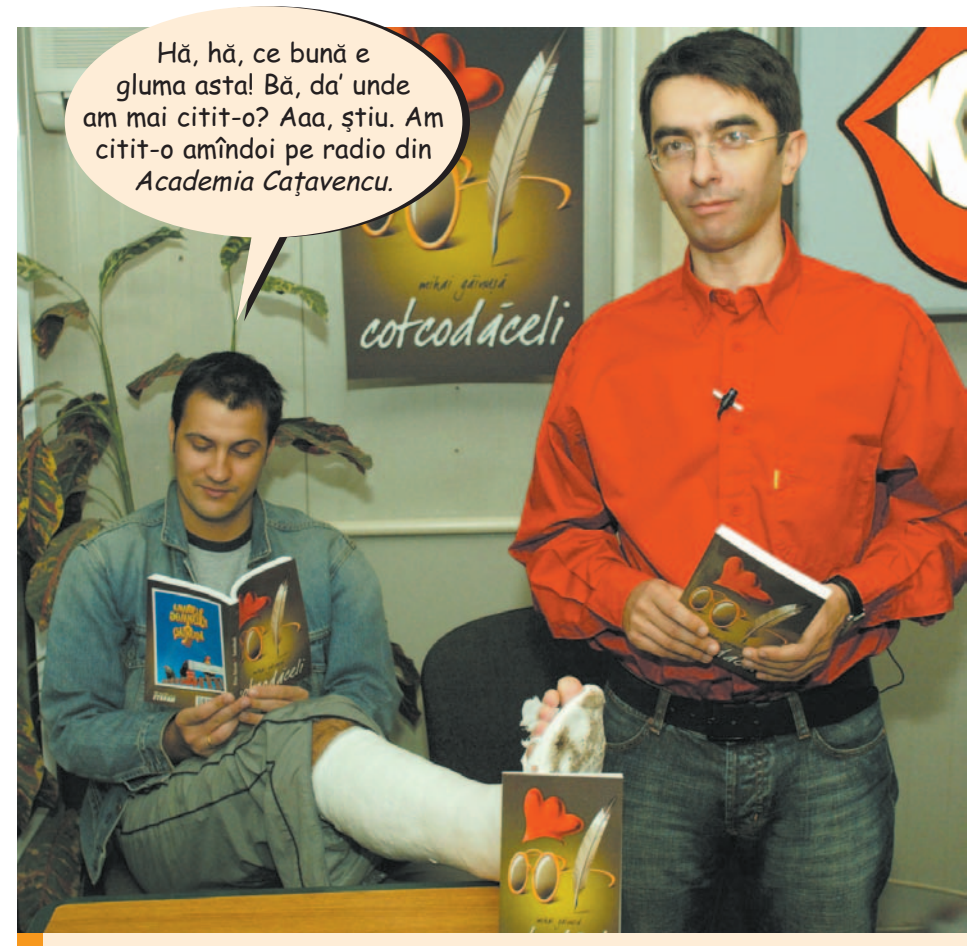

Huidu şi Găinuşă – cititorii noştri la radio, la fel de inteligenţi ca noi

★ De Crăciun, am stat toată ziua într-un loc unde nu se prinde decît TVR 1, adică în România lui Năstase. Părinţii mei, căci despre ei e vorba, cărora eu le mai duc ziare în care, după ce le citesc, împachetează diverse chestii, ştiau o grămadă de detalii despre vedetele teveriste. Am fost şocat. Cosmin Cernat are un copil şi o nevastă urîtă, mama Ralucăi Moianu e destul de tînără şi alte faze din astea. Vreau să vă spun că, dacă mai întîrziam o zi, maximum două pe-acolo, aş fi fost alt om la întoarcerea în redacţie. Aş fi ştiut probabil şi cîţi ani are bunicul Andreei Marin. Nu, nu ăla, celălalt.

★ Săptămîna trecută, la *Naşul,* se dezlănţuia Dinescu. Şi, din cînd în cînd, în fundal (depindea de cameră) se vedea, peste drum, lîngă hotelul Continental, o fiinţă. Era o gagică îmbrăcată cu pantaloni negri şi o haină de iarnă albă, căciuliţă albă. Nu se vedea clar, doar silueta. Se plimba pe acolo tot timpul. Făcea trotuarul. La un moment dat a îndrăznit şi mai mult, a făcut şi trecerea de pietoni. Nimeni pe stradă. A oprit un bărbat şi a întrebat ceva, apoi a plecat. Poate o fi întrebat cît o fi ceasul. Poate o fi aflat cît face ora.

★ La Acasă TV s-a anunţat cu surle şi trîmbiţe difuzarea celebrului film artistic *Pe aripile vîntului.* Deşi sînt un romantic incurabil, nu înţeleg ce mare chestie e şi cu filmul ăsta, că doar Rhett Butler şi Scarlett O'Hara n-au mai scos nimic nou în ultima vreme.

★ Şi tot din lumea lui Năstase. Singura alternativă la TVR 1 este BTV, adică vechea şi credincioasa televiziune bulgară. Vreau să vă spun că, deşi toate reclamele de la noi sînt şi la ei, marmotele care împachetează ciocolata şi fac masaj la vaci sînt incomparabile. Nu ştiu cum să mă exprim, dar sînt mult mai puţin credibile cînd vorbesc bulgăreşte.

★ Duminică seară, la *Focus*-ul de pe Prima TV, am avut parte de o relatare telefonică a lui Vlad Sterescu, din Insulele Maldive. După ce a înşirat cîteva informaţii despre dezastrul care a lovit Asia de Sud-Est, el a zis: „Nu ştiu cum vom putea pleca de aici, pentru că deocamdată nu decolează şi nu aterizează nici un avion. Aeroportul este inundat, pe pistă se află un avion îngropat în apă". Eu aş zice că era mai util ca Vlăduţ, în loc să se lamenteze telefonic, să ia o sapă de undeva şi să dea o mînă de ajutor la dezgroparea avionului. După care să bea un pahar cu pămînt rece.

Am avut o discuţie amicală cu domnul Van Damme şi am fost plăcut surprins să constat că vedeta hollywoodiană a văzut pe CNN un film de-al meu cu bătaie, turnat în 13-15 iunie '90. I-am explicat că binele a învins şi se bucura ca un copil cînd bărboşii cu ochelari care consumau droguri în Piaţa Universităţii erau sparţi cu bîtele de cavalerii ninja veniţi să apere democraţia. A rămas paf cînd i-am zis că s-a turnat fără cascadori cu doar două duble, una în septembrie '91 la Bucureşti şi alta în ianuarie '99, la Costeşti.

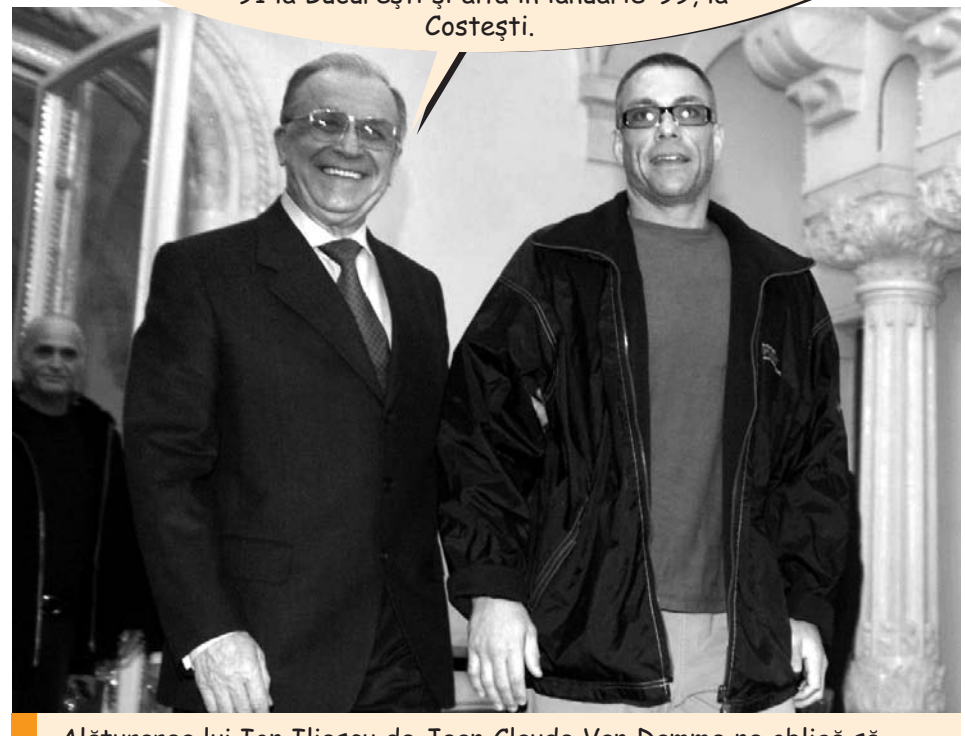

Alăturarea lui Ion Iliescu de Jean Claude Van Damme ne obligă să solicităm CNA-ului ca toate apariţiile televizate ale fostului preşedinte să poarte bulină roşie cu seceră şi ciocan: *Program interzis pensionarilor peste 70 de ani - conţine expresii licenţioase de tip „meandrele concretului" şi limbaj de lemn de gen „sinergia faptelor"*

Tupeu 2004

Tupeu or not tupeu

Iată, doamnelor şi domnilor, pe cine trebuie să urîţi! Iată pe cine trebuie să vă enervaţi dacă copilul nu are ciocolată, calculator şi democraţie, dacă bunica nu are proteză, medicamente şi know-how capitalist, dacă soţul nu are bani de benzină, şosete şi acquis comunitar. Numărătoarea finală a mandatelor de tupeist român. *Tupeu 2004, Scuipeu 2004, Tîmpeu 2004, Măgăreu 2004* – s-au încadrat la multe categorii. Urîţi-i măcar acum, pentru 5 minute.

Ion Iliescu – 45 p.
PSD – 30 p.
Adrian Năstase – 23 p.
Guvernul Adrian Năstase – 17 p.
Parlamentul României – 16 p.
Senatul României – 10 p.
PNL – 7 p.
România – 6 p.
Ministerul Justiţiei – 6 p.
Rodica Stănoiu – 5 p.
Miron Mitrea – 5 p.
Adrian Păunescu – 5 p.
Ion Predescu – 4 p.
Ministerul de Interne – 4 p.
Dan Matei Agathon – 4 p.
Puterea din România – 4 p.
Comisia Juridică a Senatului – 3 p.
Ovidiu Brînzan – 3 p.
Statul securist din România – 3 p.
Parchetul – 3 p.
Ovidiu Muşetescu – 3 p.
Ucraina – 3 p.
Camera Deputaţilor – 3 p.
SRI – 3 p.
Justiţia – 3 p.
Ioan Amarie – 3 p.
Ionel Blănculescu – 3 p.
Gheorghe Onişoru – 3 p.
Ion Neagu – 3 p.
AVAS – 3 p.
BEC – 3 p.
Liviu Luca – 3 p.
Antonie Iorgovan – 2 p.
Paul Păcuraru – 2 p.
Vasile Duţă – 2 p.
Ministerul Sănătăţii – 2 p.
IGP – 2 p.
Liceul „Jean Monet" – 2 p.
Nicolae Văcăroiu – 2 p.
Ioan Talpeş – 2 p.
Grigore Zanc – 2 p.
Ministerul Transporturilor – 2 p.
Poliţia Română – 2 p.
Eugen Nicolaescu – 1 p.
Regele Mihai – 1 p.
Comisia de Apărare din Camera Deputaţilor – 1 p.
Preşedinţia României – 1 p.
Viorel Hrebenciuc – 1 p.
CSJ – 1 p.
Opoziţia maghiară din Ungaria – 1 p.
PNL Timiş – 1 p.
Adrian Mutu – 1 p.
Jean Claude Van Damme – 1 p.

Bursucul drastic

La Academia de Poliţie se plătesc polițe

Studenții Academiei de Poliție „Al.I. Cuza" au scos o revistă, *StudentPol.* Treabă absolut admirabilă, însă nu din cauza curajului cu care niște oameni ce se pregătesc pentru o asemenea meserie atacă un domeniu atît de mlăștinos, ce implică lucrul cu alfabetul. Admirația vine din alt loc, recte din inconștiența cu care s-au apucat să scrie prin revistă despre problemele pe care le au prin Academie studenții cu profesorii. Gest fatal, fiindcă, deși puțini se așteptau la așa ceva, conducerea Academiei știe să citească. Imediat după apariția primului număr, studenții care au semnat în revistă au început să fie căutați prin cămine și amenințați cu procedura de exmatriculare. Chestie care n-ar fi o tragedie, fiindcă studenților exmatriculați de la Academia de Poliție li se va da astfel șansa să încerce și ei la o facultate.

Aprodul Police

Gigi Duru și-a pierdut guru'

În sfîrșit, Dan Pavel a încetat colaborarea cu partidul lui Gigi Becali, pe care n-a reușit să-l bage nici în Parlament, nici în primăvara europeană. Cu Dan Pavel pe post de antrenor, maseur, crainic și băiat de mingi, PNG-ul a obținut la alegeri un procent de zero virgulă unu, maximum zero virgulă doi. Gigi ar trebui să-i ridice statuie ca lui Hagi, că de unul singur nici procentele astea nu le-ar fi reușit. Ar fi scos cel mult zero virgulă zer.

Turul oi

Fiecare pasăre pe limba ei creier

Am aflat că în România au scăzut taxele de import pentru pasărea kakadu şi pentru balene. Habar n-am ce e pasărea kakadu, însă vă recomand, dacă dispuneţi de fonduri, să cumpăraţi cîteva păsări kakadu bune şi să profitaţi astfel de această ocazie unică, pentru că nu se ştie niciodată. Chiar eu mă gîndesc să îmi vînd garsoniera şi să îmi iau kakadu de toţi banii, pentru că, după ce o să intrăm în Europa, preţurile la kakadu efectiv or să explodeze. Mai ceva ca la terenuri. Eu zic că n-o să vă mai puteţi apropia de un kakadu fără 2.000 de dolari. Cum ziceam, kakadu, euro şi imobiliarele sînt cele mai bune investiţii. Totuşi am o singură rezervă: să aşteptăm puţin să vedem cum evoluează piaţa la salamandre mov, rîndunici indiene, şerpi scoţieni de casă şi tarantule cu cruce, că alea merg întotdeauna ca pîinea caldă în perioadele de post-tranziţie.

Pasărea Colivri

Intestinul subţire cu dezlegare la peşte se ţine

Stimaţi clienţi,
Deoarece sâmbătă, duminică şi luni (4-6 decembrie) este dezlegare la peşte, Pescăria Îşi adaptează programul cerinţelor dumneavoastră. Astfel programul de funcţionare va fi:
SÂMBĂTĂ 8:30- 19:00
DUMINICĂ 8:30 – 15:00
LUNI 8:30 – 20:00

Fraţi întru haleală, stimaţi credincioşi ai Ordinului sfintei sarmale, consumerismul creştin a ajuns la apogeu şi în ţara noastră. Iată că shopping-ul nu mai este o aiureală capitalistă, făcută doar din disperarea intestinului, ci şi o formă de pioşenie alimentară, asezonată frumuşel, după cum se nimereşte să cadă zilele de post din calendare. Dacă trend-ul se va accentua, şi n-avem motive să credem că nu va fi aşa, mîine-poimîine or să apară în restaurante şi alimentare, pe lîngă chelneri sau vînzători, şi consilierii culinari pe care să-i putem consulta înainte de a comanda ceva din meniu sau de-a apuca să ne umplem căruciorul. Şi dacă economia va merge bine, nu cred c-ar fi deplasat să se adauge o nouă specializare la Facultatea de Teologie. Sau măcar un master de doi ani care să pregătească preoţi-consultanţi pe specializarea „Gastronomie de post, legări, dezlegări, moaşte, tăieri de moţ, divorţuri şi plante aromatizate“.

Postul peştelui

O parcare pierdută

Ploieşti, penurie de locuri de parcare. O cetăţeancă, un fel de Miţa Baston (ploieşteancă & republicană, normal), ţine ocupat de vreo 15 minute, cu ajutorul fizicului propriu, un loc de parcare. Un Cielo dă s-o calce ca să parcheze. Ţipă: „Ţin locul pentru soţu'!'“. Claxoane, Cielo insistă, e deja cu roţile pe bombeurile Miţei. Dar, surpriză, ca prin minune apar doi cetăţeni minori care se alătură femeii în lupta pentru fişia de asfalt. Steagul victoriei fluturã. Locul de parcare al lu' „soţu'“ (respectiv „tati“) e, de acum, chiar al lui, ca şi cum l-ar fi moştenit de la o mătuşă beţivă din Australia.

Dracula parcat

Parcarea cu boi

Pe la jumatea distanţei de la Unirii la Universitate e un fel de minidepou prin care circulă foarte multe tramvaie. Această imagine din acel loc, făcută în ajunul Crăciunului, demonstrează că stupiditatea nu ţine cont dacă e sărbătoare sau nu şi se manifestă cu acelaşi patos în orice zi a anului, fie post, fie dezlegare, fie zi cu roşu în calendar. Ce păcat că tuturor şoferilor li se îngăduie libertatea creativităţii şi ce trist că manipulanţilor nu le este permisă deloc!

ParKing Arthur

cu mîinile curat murdare

Caprele negre s-au dus pe apa din Valea Sîmbetei

Oamenii care scriu despre subiecte legate de mediu sînt cei mai trişti oameni din lume. Chiar acum, de Crăciun, cînd toată lumea se bucură şi taie porcul, am avut la dispoziţie două subiecte de o tristeţe nemărginită care ne-au cam tăiat pofta de piftie. Şi a trebuit să alegem: ori subiectul în care mor oamenii, ori cel în care dau ortul popii nişte animale. Pînă la urmă, ne-am gîndit să vorbim despre animale, deşi, uneori, e destul de vesel să auzi că au murit anumiţi oameni. În cazul nostru, nu mureau oamenii care ne-ar plăcea nouă să moară, aşa că lăsăm subiectul pentru ianuarie. Deci, hai să vă oferim puţină tristeţe de sărbători: adevărul despre cele 60 de capre negre domiciliate pe Valea Sîmbetei din Făgăraş. Nu sînt 60. Sînt doar 20. Şaizeci zice Filiala Făgăraş a Agenţiei Judeţene a Vînătorilor şi Pescarilor că sînt, *asta ca să poată vînătorii să îşi poată vîna* ei cota de 7 bucăţi capră neagră pe an. Or, cîţiva oameni ai muntelui cu care am vorbit nu au putut număra în ultimii ani mai mult de 20 de capete. Dacă vreţi, vă putem oferi şi adevărul despre AJVPS Făgăraş. Cît cotizează un vînător la ei? Patru milioane de lei. Or omul, de 4 milioane de lei, vrea satisfacţie garantată, vrea plăcere, vrea să ejaculeze de banii ăia! Un iepure e prea puţin, un cocoşel de munte nici nu se pune. Sînt 1.000 de vînători înscrişi la AJVPS Făgăraş. Nu poţi să ţii fără plăceri atîţia tipi care dau bănuţul an de an. Aşa că, tot an de an, se umflă cu pompa numărul de capre negre. Negreşit, la anul sau peste doi ani va veni momentul în care se va ajunge la fundul sacului cu capre şi oamenii vor trebui să explice de ce în loc de 60 de bucăţi mai au doar 0. Va fi interesant ce vor zice: că a dat diabetul în ele? Că au făcut toate hepatită C? Sau că au plecat la cules de căpşuni în Spania?

Ecologică Contra

Pe-un Picior de Munte, pe-o gură de plai degeaba

În Picior de Munte viaţa se rostogoleşte împleticit, doar sînt crîşme din cinci în cinci metri pe o suprafaţă de doi kilometri drept, cinci ocolit. Picior de Munte ajunge cum poate şi el pînă la Găeşti sau la Tîrgovişte, ambele falite, ambele aproape. Din pricina acestui noroc geografic, Picior de Munte dansează la horă manele, iar copiii mici de tot mai colindă, dar şi ăia puţini şi plictisiţi. Apa, s-a spus, vine de la PSD. Şi s-a spus pe bune atîta timp cît în localitatea asta din Dîmboviţa nici un picior de politician nu s-a pus. PSD-ul, pardon, noi, cei din Bucureşti, ne amăgim, Guvernul, deci guvernul a făcut nişte bazine de unde apa cade în nişte gropi săpate ca să fie mai jos. Căci e mare problemă cu apa asta.

Bine, problemă este cu orice. Şi nu ştiu cum mă ia întrebarea de picior şi mă azvîrle în sus pe clopotniţa din sat. Degeaba, nu pot eu rezolva nimic. Şi atunci trece un porcar şi spune: „Se poate şi aşa“. Şi el se duce cu porcul cumpărat de şase minute să-l vîndă cu ceva mai mult.

În iunie, picioranii au optat pentru un primar PD, via ApR, în locul celui vechi PRM, din PSD, din PRM. Culmea este că voturile din Consiliul Local şi cel Judeţean erau ale Alianţei 50%. Dar nea Voinescu, pedist de mare suflet şi cenuşiu viitor, a ajuns primar PD, dar cu sufletul a declarat: „Dacă o fi să fie, voi trece la PSD“. El nu a auzit de trend-ul general şi că trend-ul ăsta merge cu Băsescu. Dar binele comunei îi cerea acest sacrificiu. Licitaţia pentru renovarea şcolilor din comună a cîştigat-o firma cuscrei. Tot nea Voinescu a pus reclame la apă cu binefăcătorul pesedist. Din toamnă, nora lui nea Voinescu a ajuns secretară în şcoală. Binefaceri, tată, de asta sînt pedist! Pardon, pesedist, fiindcă nici o clipă nea Voinescu nu muncea pentru PD-ul lui, ci pentru PSD-ul altora, unde era aşteptat. Aşa, puţin mai în spate, încă un pic, descarcă! Aşa se auzea tot nea Voinescu dirijînd camioanele cu piatră şi placate cu însemne pesediste, feţe de Năstase şi trandafiri. Era descărcată piatră pentru uliţe, dar şi slovele pediste trebuiau să prindă rădăcină: „viitorul nostru e PSD-ul“. O mai fi în PD? Doar Boc poate mai ştie, ca şef al partidului. Oricum, în 28 noiembrie, PSD a cîştigat. Nea Voinescu a reuşit. „Votul este oglinda României profunde.“ Iar turul doi i-a descoperit pe Novolan şi Iacobuţă, primul şef la Arctic, celălalt la Utilaj Chimic, dînd orez şi zahăr, ca să iasă Năstase. Novolan şi Iacobuţă fiind asiguraţi cu locuri în Parlament. E bine cînd un profesor de şcoală de Picior spune: „Dă-mi şi mie, Iacobuţă, o pufoaică din aia cu PSD-ul. E mişto, e grosuţă, Iacobuţă. Costă două milioane, nu? Păi, eu am patru, vine iarna, o port şi eu, că n-am altceva împotriva frigului şi votez cu cine zici“.

Năstase a ieşit în Picior de Munte. Şi viaţa a triumfat. Nici o crimă, nimic. Nici un mort pe care să-l regrete satul. Pădurile s-au terminat de furat. Au rămas doar tufişuri de jur-împrejur.

În Picior de Munte nu s-au citit Patapievici şi Pleşu. Cărţile alea costă. S-a citit Coelho, aşa, că e mai subţire. Şi îţi dă timp să cultivi pămîntul. E un fel de joacă această cultivare: îl avem, îl cultivăm, dar, de fapt, pămîntul în Picior de Munte nu dă cine ştie ce marfă. Lasă, bă, că merge şi aşa. Merge, dovada? Ciobanii mătăhăloşi lasă-n urma turmelor lor doar uriaşe căcăreze de oaie. Şi se duc, se duc… Şi trec, trec… Tocmai prin Picior de Munte. Unde fetele, pînă ajung mari şi mature, păstrează raftul magic cu ursuleţi şi căţeluşi de pluş. E o lume de ţi-e frică să spui ce gîndeşti şi i-o spui pisicii de blană. De aceea, copiii învaţă după manualul inspectoarei de la Tîrgoviste. Iar ţiganii cu Mercedesuri de Harghita vin şi fură găini. Vin în mai multe zile, vin cu nimicuri de vînzare şi intră în discuţii şi aud că cutare e singură, casa aia e goală.

Adevărul este că nu am găsit nimic neobişnuit în acest sat. De ce oi fi scris despre el? Cred că pentru raftul acela de blănoase, pe care uneori se pune praful, dar apoi se ridică datorită unei cîrpe sau unui puf foarte-foarte harnic. Ce tîmpit sînt!

Eugen ISTODOR

Stăpîne, stăpîne, nu mai cheamă nici un cîne... Te duc unde vrei, nici nu pun ceasu'... 9.990/kilometru, da' să nu te prind că umbli cu ţiganii care fură şi trăiesc bine la noi în sat!

În lipsa unei imagini autentice, din localitatea Picior de Munte, am ales o imagine cumva definitorie: cîine de picior

Apus de scrisoare

Fetele primesc scrisori și lucrul ăsta le face plăcere. Unele se mărită din timp și scapă de plăcerea asta, altele însă se iau de carieră și se trezesc citind scrisori la vîrsta la care ar trebui să citească povești pentru plozi. Daciana Sârbu, de exemplu, a ajuns la vîrsta la care citește povești. Nu pentru plozi, ci pentru electorat, motiv pentru care încă mai primește scrisori.

Scrisoare deschisă către Daciana Sârbu, tînăr parlamentar de Argeș

Mă adresez dv. pentru rezolvarea unei ilegalități comise de Autoritatea Națională pentru Tineret (ANT), pe care ați conduso.

În data de 30 noiembrie 2004, am dat examen împreună cu Panait Victor pentru ocuparea postului de director al Agenției Teritoriale a Taberelor și Turismului Școlar Argeș (ATTTS Argeș).

Deși am obținut notele: 8,00, 8,00 la proba orală și analiză dosar, iar la scris nota 9,33, iar contracandidatul meu 7, 7,66 și 5,5 la scris, prin înștiințarea nr. 1.703 din 07.12.2004, am fost anunțat că acest concurs este anulat, datorită faptului că în urma contestației contracandidatului meu s-a descoperit că nu aveam derogare pentru condiția de vechime în muncă și în post de conducere.

Menționez că această motivație este falsă, deoarece cu același dosar am susținut același examen și în data de 02 noiembrie 2004, dosar la care mi s-a admis derogarea ANT cu nr. 1433, din data de 1.11.2004. La reînscrierea pentru examenul din data de 30 noiembrie, am depus o cerere de participare la concurs (aprobată), în baza vechiului dosar. Nu mi s-a solicitat o altă derogare, iar dosarul a fost considerat valabil, drept pentru care am și participat la concurs.

Consider că anularea concursului, prin înștiințarea nr. 1703 din 07.12.2004, este abuzivă deoarece concursul s-a desfășurat legal.

Pentru a masca această ilegalitate și a-l favoriza în continuare pe contracandidatul meu, Panait Victor, membru al Biroului Permanent TSD Argeș, vă anunț, ca și cum nu ați ști, că în data de 23.12.2004 s-a organizat un alt concurs numai pentru ATTTS Argeș.

Ion CHERĂSCU

Pînă unde, pînă gît?

PSD-ul i-a făcut lui Văcăroiu încă o rezervare, pentru 4 ani, la masa 1 din fruntea Senatului României, știți, masa aia de lîngă orchestra guriștilor din Biroul Permanent. Atît de bucuros a fost nea Nicu cînd a aflat ce surpriză i-a făcut partidul că, dacă l-ar fi ținut, s-ar fi ridicat și din scaun. De emoție, dar și din alte motive, prietenii știu care, Văcăroiu a uitat, la procedura de învestitură, să jure pe Biblie. Nimic surprinzător, căci el nu crede decît în Dumnezeul bețivilor. Iar Dumnezeul bețivilor nu are Biblie. Ci are o altă carte sfîntă, numită meniu, pe care nea Nicu ar fi dispus oricînd să jure punînd pe el nu mîna, ci capul.

Stacana Galileii

Codul Penal al proastelor maniere

Noul Cod Penal, care va intra în vigoare anul viitor, nu mai pedepsește adulterul. Acum, haideți să stăm puțin întinși, deasupra, dedesubt sau în patru labe (cum vă place fiecăruia dintre dumneavoastră) și să judecăm drept: vi se pare că pedeapsa cu șase luni de pușcărie, valabilă acum pentru o astfel de infracțiune, este echitabilă? Aprindeți-vă țigara de după, pînă nu vine soția sau soțul, și gîndiți-vă! Nu sînt misogin, dar cred că n-ar fi cea mai înțeleaptă atitudine ca o soție să-și bage soțul infidel la închisoare. Pentru că, odată ajuns acolo, bărbatul are toate șansele să o înșele în continuare, cu voia sau, și mai urît, fără voia lui.

Adulter Channel

Spălați-vă doar bretonul stînd sub duș pe un scăunel!

Dragă Revistă *Formula AS*,
Vă mulțumesc cu lacrimi în ochi pentru sfaturile dvs. care mi-au făcut viața mai frumoasă și m-au umplut efectiv de admiratori. De vreo două luni, de cînd am aflat secretul frumuseții, stau zilnic sub duș (pe un cărucior de butelie) și mă las lovită de apă doar peste breton. În plus, extrapolînd rețetele dumneavoastră, am descoperit o seamă de alte secrete pe care vreau să vi le împărtășesc. Deci, veți cîștiga timp, arătînd totodată proaspăt și îngrijit, dacă: vă faceți manichiura la o singură mînă, vă epilați doar jumătate din mustață, vă spălați doar o subsuoară, vă suflați doar mucii dintr-o nară și, normal, clătiți doar jumătate din prezervativ înainte de a-l folosi a doua oară.

Formula Astm

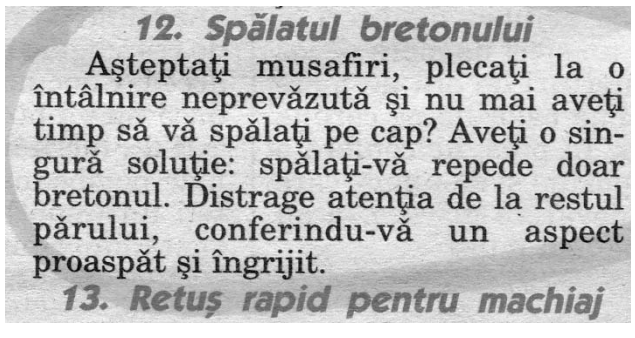
12. Spălatul bretonului

Aşteptaţi musafiri, plecaţi la o întâlnire neprevăzută şi nu mai aveţi timp să vă spălaţi pe cap? Aveţi o singură soluţie: spălaţi-vă repede doar bretonul. Distrage atenţia de la restul părului, conferindu-vă un aspect proaspăt şi îngrijit.

13. Retuş rapid pentru machiaj

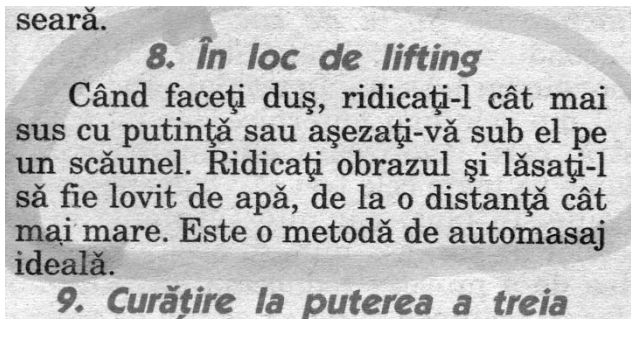
seară.

8. În loc de lifting

Când faceţi duş, ridicaţi-l cât mai sus cu putinţă sau aşezaţi-vă sub el pe un scăunel. Ridicaţi obrazul şi lăsaţi-l să fie lovit de apă, de la o distanţă cât mai mare. Este o metodă de automasaj ideală.

9. Curăţire la puterea a treia

Din nou la cassă

Hildegard consiliază masa monetară

Sînt Mahmmur și vreau să vă spun că este adevărat. Da, într-adevăr, pesedista Hildegard Puwak este consiliera personală a fostului (sanchi!) pesedist Florin Georgescu, actualmente prim-viceguvernator al Băncii Naționale a României. Singurul ministru anchetat de Uniunea Europeană pentru fapte de corupție a ajuns acum să-l consilieze pe cel care coordonează supravegherea sistemului bancar din România. Mahmmur a aflat că bigudiurile invizibile și lipsite de credibilitate ale lui madam Puwak sînt nelipsite de la dineuri, recepții, serbări de Moș Crăciun etc., ceea ce este și haios, dar și periculos pentru imaginea unei instituții care lucrează îndeobște cu creditul și credibilitatea. Lui Mahmmur i-a șoptit o viorea că, în urma cîtorva întîlniri cu președinții de bănci, prim-viceguvernatorului Florinel i-au ieșit vorbe cum că nu are nici o legătură cu sistemul bancar. În fond, nu este prima oară cînd pesediștii (a se vedea și cazul Văcăroiu) confundă masa de restaurant cu masa monetară. O masă monetară la care Hilde, consiliera personală a lui Georgescu, s-ar așeza la orice oră cu mare, mare, foarte mare plăcere.

Parchetului General i-a crescut Codiță

Să vă spun ce s-a întîmplat în week-end-ul 17-19 decembrie, adică nu foarte de mult. Chestorul Constantin Codiță, șeful Inspectoratului Județean de Poliție Dolj, a fost audiat la Parchetul General din București în dosarul Genică Boerică. Codiță a locuit o vreme într-un apartament din Craiova a cărui chirie era plătită de Genică Boerică, actualmente arestat. Audierile au decurs așa cum au decurs și presa a relatat prompt acest fapt banal de viață interlopă. Luni, 20 decembrie, Parchetul a emis un comunicat în care se spuneau niște lucruri despre audierile lui Codiță. Prin metode specifice, Mahmmur a aflat că, în forma inițială, comunicatul Parchetului conținea o frază în care se spunea că Genică Boerică i-a fost prezentat chestorului Codiță de către – atenție! – Ristea Priboi și Ioan Melinescu, fost șef al Oficiului Spălării Banilor și, ulterior, consilier guvernamental al Cabinetului Năstase. Comunicatul a ajuns la presă fără această frază, și știți de ce? Pentru că procurorul general, Ilie Botoș, a considerat că nu e momentul. Mahmmur zice că, dimpotrivă, este momentul.

Grupuri de dialog infracțional

Apropo de Codiță, Boerică și tot neamul lor adormit cu mîna în portofelele noastre: știți care sînt cele trei mari grupuri infracționale din Craiova? Vă spune Mahmmur! Cele trei mari grupuri infracționale din Craiova care operează la buzunarul plin cu TVA al bugetului sînt următoarele: gruparea coordonată de numiții Sprânceană Ionel Samir și Adrian Berceanu (nici o legătură cu Radu Berceanu!); gruparea Jean Fotescu și gruparea coordonată de clientul nostru, Genică Boerică. Detalii despre aceste grupuri de dialog infracțional, cu prima ocazie.

Năstase a fost prins cu falsuri

Am lăsat la urmă bîrfa politico-economică a începutului de mileniu. Vi-l mai amintiți pe Adrian Năstase? Da, da, băiatul acela grăsuț, cu multe case, care a ajuns președinte de Cameră, deși el ar fi vrut altceva. Ei bine, acest Năstase, în calitate de colecționar de artă, a cerut ajutorul firmei de consultanță Lloyd's pentru evaluarea colecției sale de tablouri. Bănuiți cumva rezultatul acestei evaluări?! Mă îndoiesc, așa că aflați, dragii Moșului, că rezultatul a fost unul dezastruos: 70 la sută dintre tablourile „de firmă" ale lui Năstase sînt falsuri. Cînd a auzit una ca asta, cică Năstase s-ar fi făcut verde, albastru, grena, galben, violet, portocaliu, negru etc. A fost prima oară cînd și-ar fi dorit să aibă pe pereți carpete cu „Răpirea din Serai", atît de familiare fostului marinar Traian Băsescu. În concluzie, în loc de „Sărbători fericite!", Mahmmur vă zice doar atît: „Să colecționați bine!".

Mahmmur AVAS

Mafia profesorilor de matematică!

Am stat de vorbă cu un prieten al meu care e profesor de sport și așa am aflat despre cît de tîrlani pot fi profesorii de matematică din licee. Pe bune! Mafia profesorilor de matematică există. Nici nu ați crede cîte grozăvii fac ăștia! În liceul lui sînt 80 de profesori în total, de toate categoriile. În fiecare an, liceul trebuie să acorde 20 de salarii de merit. Adică un 15 la sută la salariu, supliment. Dar ce bătaie pentru acest 15%! Ca să îl iei, trebuie să ai punctaj bun. Punctajul se obține organizînd activități extrașcolare. Dacă ești pe sport, organizezi un campionat de fotbal și iei niște puncte. Prea multe campionate însă nu poți pune pe roate. Așa că mafia celor de matematică, clanul profesoarelor de biologie, clica celor de literatură și banda ticăloșilor de geografie pun mîna pe toți banii. Cum? În primul rînd, organizează excursii. O excursie la care îți vin 7 elevi, ăia cu bani, face la punctaj cît un campionat trimestrial, cu 20 de echipe. În al doilea rînd, cei de la matematică practică un joc murdar. Dacă un elev ajunge olimpic, toți cei 5 profesori de matematică de la el din liceu fac punctaj cu el, fiindcă, zic ei, toți au lucrat cu olimpicul. Deși, vă dați seama, în practică, peste olimpicul profului de la a 11-a B nu se bagă niciodată profu de la a 12-a C. Dar, la consiliul profesoral, cînd se dau salariile de merit, ăștia de mate parcă-s vorbiți! De fapt, și sînt. Își împrumută olimpicul de la unul la altul, de-ți vine să plîngi ca prof de sport. Și nu ești singurul nedreptățit. Ce țigănie se face atunci cînd se ridică din toate părțile cei slabi și încearcă să protesteze! Dar poți să treci de mușchii ăstora de matematică? Nu poți! Iar salariul de merit se adună, mereu, numai la ei.

Mai hazliu e însă cînd directorul liceului, la consiliu, încearcă să-i salveze pe elevii cu pile de la exmatriculare. Profesorii tineri, intrați anul acesta în corpul profesoral din liceul respectiv, stau masați pe undeva în spate și fac mișcări. La consiliile astea e ca în reclama la Murfatlar. Gîndiți-vă la o profesoară bătrînă care moțăie, una care se rujează, vreo trei care discută despre mîncare, vreo doi profi mai ațoși care vorbesc despre Băsescu și Năstase și alții care trimit SMS-uri la profele alea tinere de geogra. Mai lipsește doar fondul muzical cu Maaaa-maaaa Leoneeee! E un bîzîit peste care directorul încearcă să se impună și vorbește tare, citind de pe o listă numele elevilor și motivațiile dării lor afară. Amicul meu și cu alții strigă din fundul sălii de consiliu ca pe stadion: „Să curgă sînge! Să curgă sînge!", iar bătrînul director

se enervează și face anchetă să afle cine-s nesimțiții care au strigat. În fine, pentru că răii liceului au pile, cînd se votează pentru exmatriculare, directorul numără întotdeauna greșit. Să zicem… se ridică 35 de mîini pentru OUT. Încruntat, Seniorul începe să numere: 1… 7… 12… 18… 25 – PENTRU. Scandal! Cei care au fost jigniți de elevii respectivi la ore protestează: „Domnu' director, au fost mai multe mîini!" „Nu-i adevărat!" „Ba au fost, ați numărat greșit!" „Domnule, mă faci prost?!" „Nu, dar au fost 35!" Invariabil, răii scapă. Așa e în liceele din București.

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@catavencu.ro

O firmă care merge ceas, la second

Cum de ce mi-am pus numele ăsta la firmă? E simplu: a mai fost purtată. A mai folosit-o un arab care a rupt-o în genunchi într-o seară, cînd s-a îmbătat la restaurantul libanez și s-a însurat cu toate chelneriițele din schimbul de noapte. Apoi a luat-o un oltean care a rupt-o în fund fără să facă nimic cu ea. P-ormă a luat-o cineva de la București, un ministru, ceva, i-a rupt buzunarele și și-a luat alta la modă, din Cayman. Acum o port eu, îmi vine mănușă. E adevărat, după ce i s-a întîmplat nici n-aș putea s-o folosesc ca altceva decît ca mănușă. Mai bag și eu puțin mîna și-apoi o dau unui cerșetor, că nu văd cine ar mai putea să scoată bani din ea.

Secol-hand

Libertate, Egalitate, Contabilitate

Mă număr printre cei mai proști-platnici cetățeni ai acestei țări. Adică sînt atît de prost încît țin musai să-mi plătesc impozitele și taxele către stat. Pentru asta am însă nevoie de un mic ajutor, adică de niște facturi. Aceste documente cu regim special evidențiază veniturile pe care eu le am, sînt emise cu acordul Ministerului de Finanțe și comercializate de cei autorizați. Așa am ajuns eu la cei de la Diverta, unde am avut următorul dialog cu o domnișoară de la care urma să-mi cumpăr facturile. Dra: „Avem facturi, dar momentan nu vă putem servi". Eu: „De ce?". Dra: „Pentru că nu avem facturi". Eu *(aparte)*: „??!!?? Amice, ești idiot!?". Dra: „Adică avem facturile pe care să vi le vindem dumneavoastră, dar firma noastră nu mai are facturi care să ateste că dumneavoastră ați cumpărat facturile de la noi". Cetățeni, public, alegători: „Ooohhh!!". Adică această firmă, autorizată să tipărească și să vîndă facturi pentru noi, ceilalți, a ajuns să nu mai aibă facturi pentru uzul propriu. Mă gîndesc la proverbul cu croitorul care nu are haine. Eu (calm): „Dragă domnișoară! Biiip, biiiip…! Sărut mîna, vă pup, sărbători fericite!". La final, stau și mă gîndesc la țiganii ăia care vînd facturi false pe marginea drumului. La tranzacție, ei îți taie chitanță și factură autentice sau tot false? Să nu dau, naibii, de bucluc, că eu sînt om serios.

Finanța și Costel

Loc de retrocedat cu capul

Justiția face driblinguri à la Hagi în cazul Hagiescu

Justiția română calcă-n strâchini și dă în gropi, nu de oarbă ce este, ci mai ales de proastă ce e. Tuta de Justiție românească, compusă dintr-o șleahtă de judecători cel puțin aiuriți, îl poartă prin procese de patru ani încoace pe Mircea Hagiescu, proprietarul imobilului din strada Poenaru Bordea nr. 4. Omul și-a recuperat imobilul în instanță încă din 1997, dar, fiindcă fusese cumpărat pe neve de chiriași, s-a văzut nevoit să deschidă acțiune judecătorească împotriva lor. Cum era normal, a depus chemarea în instanță la Judecătoria sectorului 4. După un an, Judecătoria sectorului 4 îl anunță că nu e de competența ei un astfel de caz și îl șutează la Tribunalul București. În 2003 însă, după lungi driblinguri, cu o foarfecă dibace Tribunalul trimite iar cazul în careul Judecătoriei sectorului 4. Tot în 2003 e pasat rapid la Curtea de Apel. De unde, peste încă un an, în 2004, Înalta Curte de Casație îi dă un călcîi și-l trimite înapoi la Tribunalul București, considerînd că doar acesta avea competența să judece plîngerea lui Hagiescu. Făcînd fente cu Hagiescu, instanțele au reușit să amîne luarea unei hotărîri timp de patru ani, pînă la această dată. Singura decizie luată pe rînd de instituțiile judecătorești a fost: „nu e de competența noastră". Probabil că pasarea cazului va mai dura încă vreo trei ani, pînă cînd, odată intrați în Europa, el poate să ajungă lejer la Strasbourg. De unde, profesionist, așa cum ne-am obișnuit, se va marca un nou gol de sute de mii de euro în bugetul statului.

Alexandru CĂUTIȘ

Descopery

Enigmele Cumaniei Negre

În *Descrierea Moldovei,* Dimitrie Cantemir relatează că turcii i-au botezat pe moldoveni cu numele de ad-iflak, adică vlahi albi, spre deosebire de kara-iflak, vlahii negri, care sunt locuitorii Valahiei. Cel mai fervent partizan al teoriei despre posibilii negroizi care au populat cândva ținuturile dintre Carpați și Dunăre a fost G.M. Ionescu, care și-a consemnat ipotezele în lucrarea *Etiopienii în Dacia preistorică,* apărută la București în anul 1925. Ionescu reia, de fapt, o teorie la modă în Occident, care susținea teza așezării etiopienilor în Europa înaintea tuturor raselor, de unde și motivul pentru care Dacia a fost numită de logografii, cartografii și istoriografii străini când Arabia sau Basarabia, când Tartaria, Vlahia Neagră sau Cumania Nigra. În *Cântecul Niebelungilor,* românii sunt confundați, fără rea-credință, cu arabii, datorită faptului că germanii ne-au spus multă vreme vlahi negri, pe când slavii numeau Valahia Kara Vlaska, iar grecii, Mavra Vlahia. Nici heraldica medievală nu se arată mai generoasă, întrucât, pe la anul 1483, pe stema atribuită Moldovei de către Ulbrich V. Reichenthal apar trei capete de negri, la fel ca și pe cea a Valahiei din 1596, în redarea lui Levinius Hulsius. Vasta literatură paleoetnografică susține că, la începutul neoliticului inferior, din bazinul răsăritean al Mării Mediterane au migrat în Carpați oameni de tip mediteranoid, bruni și scunzi, care vorbeau o limbă preindoeuropeană. Din lucrarea *Neoliticul pe teritoriul României – considerații,* a arheologului Eugen Comșa, reiese că pe tot parcursul epocii neolitice, pe teritoriul României a existat un element comun mediteranoid, ilustrat de o bogată serie de descoperiri funerare. Peste această populație prezentând anumite elemente negroide s-au așezat ulterior, în urma migrațiilor indoeuropene, alte tipuri umane, fapt ce a dus la formarea celor șase subtipuri rasiale ale populațiilor românești actuale, paleoeuropoid, alpin, mediteranoid, dinaric, nordic și osteuropoid.

Homo mahalagensis

Faptele şi lacrimile sînt politica lor

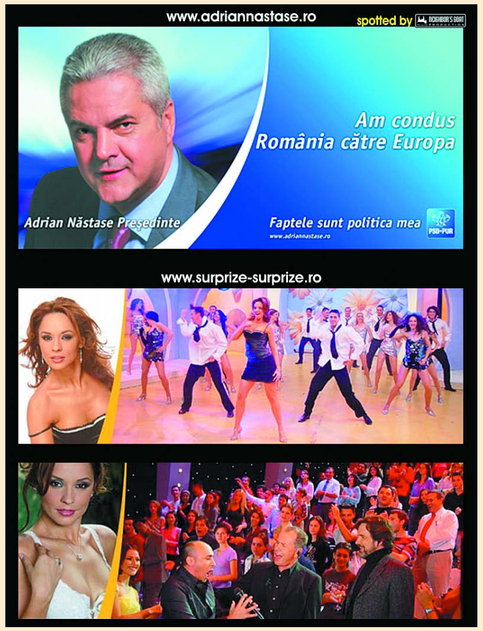

Din păcate, asemănările se opresc aici. Să ne gîndim un pic: dacă ea ne aduce rudele din străinătate, el, dimpotrivă, ni le-a trimis acolo, mai ales pe acelea tinere, care au prins o viză de Canada. Dacă ea poartă decolteuri generoase, el, dimpotrivă, se sugrumă cu cravata. Şi, nu în ultimul rînd, dacă el a cîştigat de la Ţiriac un Mercedes, ea, dimpotrivă, a ieşit mult mai bine. Şi nici n-a prea dat pe la sala de sport.

Andreea Aston Martin

Pesediştii din Neamţ nu mai stau de vorbă cu necunoscutele

Mult rău i-a făcut şi multe rînjete pe la spate i-a adus lui Ioan Munteanu, prefectul PSD de Neamţ, un reportaj din *Cotidianul*, din timpul campaniei electorale, cînd ziariştii l-au sunat să îi ofere camioane cu făină şi ulei pentru mită electorală şi omul a zis că le vrea. După reportaj, Munteanu a negat vehement în presă că ar fi fost sunat, dar, în schimb, a cerut insistent, la o şedinţă secretă a organizaţiei PSD, următoarele lucruri: 1) să fie vigilenţi cu indivizii care îi sună; 2) orice străin cu care vorbesc la telefon să fie verificat; 3) orice individ care vrea declaraţii să fie invitat neapărat la o cafea.

Dar ultima dorinţă a lui Munteanu era şi cea mai stranie: 4) orice propunere ciudată venită la PSD de la indivizi necunoscuţi să treacă neapărat pe la el. În condiţiile astea, să nu vă mire că o grămadă de membri ai PSD-ului local se gîndesc serios să renunţe la partid. Păi, dacă vine o femeie frumoasă pe care nu au mai văzut-o prin oraş şi le spune că sînt frumoşi şi ar vrea să facă dragoste cu ei, trebuie să o trimită întîi la Munteanu?

Neamţ prost

Iulius se îneacă ca ţiganul la mall

Iaşiul e un oraş foarte ieftin. Fooooaaaaarte ieftin. Serios. De exemplu, poţi concesiona un petic de teren de 119.000 metri pătraţi (cam 12 hectare, pentru cei care nu stăpînesc bine numerele cu multe zerouri), în buricul cel mai buric al tîrgului, cu 0,05 eurocenţi pe lună metrul pătrat. Adică, mai pe românește, cu 2.000 de lei pe metrul pătrat. Asta e vestea bună. Vestea mai puţin bună e că nu oricine poate face asta. Condiţiile sînt dure: trebuie să dai ceva la schimb. Şi nu orice. Trebuie să ai imaginaţie ca să dai ceva mişto. Da' imaginaţie bogată, cam ca în scenariul următor: un orăşel în miniatură, cu clădiri de birouri, locuinţe, parcuri, terenuri de distracţie, magazine şi alte alea. Totul la nici mai mult, nici mai puţin decît 50 de milioane de euro. Singurul ieşean care a avut o astfel de imaginaţie luxuriantă a fost criptopesedistul Iulian Dascălu, *il padrone* de la Iulius Group, firma care deţine Iulius Mall Iaşi, poate cel mai mîndru şi mai cornut mall din ţară, şi mai ridică unul şi la Timişoara. Fantezia sa demnă de Monopoly a fost propusă Consiliului Local Iaşi spre aprobare, în forma următoare: el, Dascălu, pune pe picioare orăşelul de care v-am povestit, în valoare de (sanchi) 50 de milioane de euro, pe 119.000 metri pătraţi din domeniul public al Iaşiului, iar Primăria încasează, pentru concesionare, numai 75.000 de euro anual pentru asta. Asta în condiţiile în care terenul cu pricina e pe situl istoric al Curţii Domneşti Iaşi, vecin cu Palatul Culturii şi cu Sala Polivalentă Iaşi, iar un metru pătrat de teren acolo costă pe piaţa liberă peste 200 de euro. Şi tot asta în condiţiile în care pentru concesionarea unui teren de cîteva ori mai mic, cel de sub mall-ul din Iaşi, Iulius plăteşte anual pentru concesiune tot 75.000 de euro Universităţii Tehnice. Nu e nimic de mirare, e un cadou de Crăciun, doar de asta se şi votează toată tărăşenia în Consiliul Local Iaşi fix înainte de Revelion.

Odă în metru pătrat antic

Urmează staţia Cotroceni cu cărarea pe partea stîngă

De Crăciun, Traian Băsescu a profitat de timpul frumos din Bucureşti, dar şi de faptul că încă nu s-a obişnuit cu canapeaua din spate a maşinilor SPP-ului, aşa că, după ce i-a tăiat panglica, s-a suit în tramvaiul 12 pentru o ultimă tură prin Capitală. Preşedintele s-a putut aşeza de data asta pe locul lui preferat, la geam şi, ca bonus pentru rezultatele de la alegeri, vatmanul l-a lăsat să deschidă uşile la oprirea în staţii. Ce mai, Băsescu a fost un preşedinte fericit şi s-a simţit ca în vremurile bune de la Primărie. La sfîrşitul distracţiei, aproape de capătul traseului, Băsescu a trecut la timona tramvaiului, dar a fost foarte dezamăgit cînd, încercînd să depăşească pe interior o căruţă cu fier vechi, a descoperit că tramvaiele n-au girofar. Drept pentru care a coborît din tramvai şi s-a suit direct în maşinile SPP-ului.

Macaz de necaz

Moş Crăciun cu nopţi albe

Dragi cititori şi stimate cititoare ale *Pro Sport*, sigur v-aţi întrebat ce am făcut noi în timp ce clasa politică şi clasa a 4-a fotbalistică a Diviziei A petreceau Crăciunul prin locuri exotice – care prin Maldive, care prin Cayman, care pe la Mall. Ei bine, noi ne-am petrecut Crăciunul după cum urmează: Daniel Goace şi l-a petrecut astă vară la Vama Veche, Alin Ionescu şi l-a petrecut prin toamnă pe Dunăre, dînd o mînă de ajutor pe vaporul tatălui său, pe cînd Marius Drăghici şi l-a petrecut pe 25 decembrie, la –26 de grade Celsius, în Québec, unde e plecat la studiu sau scris mail-uri către colegi, o să aflăm cînd se va întoarce şi-i vom cere carnetul. Restul redactorilor şi-au petrecut Crăciunul în condiţii şi mai pitoreşti, unii la Radio Guerrilla, alţii la Radio Guerrilla şi cîţiva pe la *Academia Catavencu*. Nu e cine ştie ce, poate v-aţi fi aşteptat să ne vedeţi destrăbălîndu-ne la Alimentara din vecini. Ei bine, şi anul ăsta v-am înşelat aşteptările şi nici măcar un derdeluş în faţa redacţiei n-am fost în stare să facem. La anul, dac-o fi zăpadă, vă promitem de Crăciun o bătaie cu bulgări împreună cu şoferii!

Tom şi Gerilă

Crăciunul în gramaj net

Cu cîteva zile înaintea Crăciunului, profesorii Facultăţii de Chimie a Universităţii din Bucureşti au fost plăcut surprinşi să găsească în laboratoarele lor cîte un cadou de sărbători. În urma unei minuţioase analize calitative şi cantitative, a reieşit că respectivul cadou era compus din:

– 1 l ulei Soreanca
– 1 kg zahăr Mărgăritar
– 1 kg orez Atifco
– 500 g pastă tomate Sultan
– 750 ml vin alb
– 100 g ciocolată Primola
– 1 pungă Carrefour (masă neglijabilă).

Ceea ce cadrele didactice nu au reuşit să stabilească este proveniența produsului. Unii au atribuit-o Decanatului, alţii Sindicatului, cîţiva Moş Crăciunului chimiştilor. După care s-au apucat, evident, să calculeze cîte grame de icre negre ar scoate din conţinutul pachetului, cîte molecule de piftie şi, mai ales, cam cîte chenzine de profesor universitar se găsesc în fiecare sacoşă.

www.f.aliment.edu

Moda trece, Mobra vine

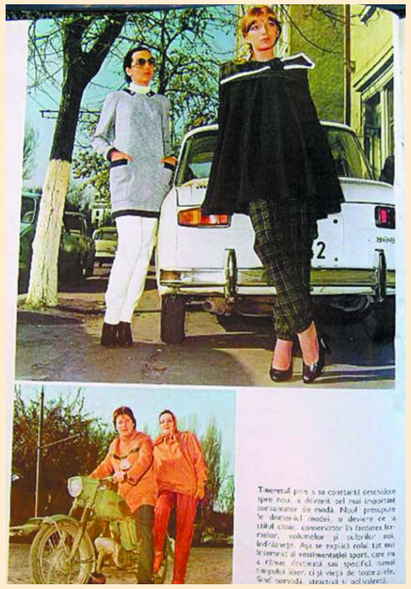

Revenim cu imagini incendiare din moda anilor '80, perioadă în care nouă, la vîrstele noastre, ne tulburau visele erotice doar sarafanele colegelor mai bine hrănite, cu părinţi în comerţ. Nici nu gîndeam atunci la egării pe care avea să ni-i aducă Revoluţia şi nici la strecii care aveau să vină odată cu prima cursă a bişniţarilor liberi la Istanbul. Ehei, ce vremuri, cîtă decenţă! Se înclina autobuzul 311 într-o parte cînd trecea pe lîngă o blondă coafată permanent à la Sabrina. Ce mai, dacă-ţi fixai cu scuipat freza în stil macho, după modelul Modern Talking, agăţai pe bulevard şi de pe bicicleta Ukraina. Nu mai spun că, dacă ieşeai cu Dacia 1100, umpleai toată bancheta din spate şi mai luai ceva şi în portbagaj, pentru la iarnă. Iar dacă furai motocicleta lu' tataia din grajd, ce să ne mai ascundem după false pudori, rupeai şi alta nu. Îţi umpleai aţaşul numai cu halate albastre sub genunchi şi chiloţi Tetra asortaţi, de ţi-era şi milă să faci dreapta de pe carosabil, în ciulini.

Vărul Vinil

Iepur si muove

Iată ce imagini au pus pe intrarea în uzina lor oamenii muncii de la Google. În prima, Ursul pare a-şi număra singur ouăle. În cea de-a doua, acelaşi Urs a ajuns să împartă cornete cu îngheţată. Din toată coada aia, tocmai Iepurașul s-a găsit să sară în sus de bucurie. Ce să fie? Măi, nu se poate aşa ceva! Campania electorală a lăsat dîre. A-nnebunit Ursul? Mîine-poimîine o să apară pe-acolo şi un banner în care Ursul o să anunţe alegătorii: *Iepurașul şi-a crescut producţia de îngheţată cu 25%!*

Ursul Bun

De la înălțimea lui, Gabriel Drogeanu

vede și anii care au fost, și anul care vine:

– cu personaje dubioase la Secretariatul de Stat pentru Culte;
– cu cîțiva turiști politici din Maramureș, pregătiți să își facă concediul în posturile calde;
– și, nu în ultimul rînd, cu cîteva tsunami care ar trebui să mături niște insule de comunism din viața noastră.

dosarele chiX

Afacerile religioase au început să pută a pucioasă

Se aude că la Culte va fi numit secretar de stat Gheorghe Anghelescu, care a frecat sfânta mentă în același post și sub pulpana ayatollahului Emil Constantinescu. Anghelescu este omul lui Teoctist, care i-a pus o proptea pentru a fi numit profesor la Facultatea de Teologie din Craiova, după sfârșitul zodiei Constantinescu. Nefăcând mulți purici la Craiova, a plecat la prietenul lui, arhiepiscopul Nifon de la Târgoviște, care l-a numit profesor la Facultatea de Teologie a Universității „Valahia“, unde arhiepiscopul este și decan. Nifon este fostul episcop vicar patriarhal al lui Teoctist din timpul lui Ceaușescu, care făcea o deșănțată propagandă ceaușistă peste hotare, țipând cu limbă de șarpe că în România nu s-a demolat nici o biserică și că la noi există libertate religioasă căcălău. În fine, Anghelescu a fost botezat la țărăniști, iar după schisma din 2000 a intrat în secta liberalilor. Se mai aude că în postul de consilier prezidențial pentru probleme religioase ar fi preferat preotul călugar Iustin Marchiș, de la Stavropoleos. Una la mână, călugării, chiar preoți fiind, ar cam trebui să stea în banca lor la mănăstiri, nu în Capitală. Doi la mână, Marchiș s-a lansat datorită colegului său de liceu, Emil Hurezeanu, care i-a facilitat mai multe intervenții la „Europa liberă“. Până în decembrie ‘89, Marchiș a fost călugăr și stareț la mănăstirea Cheia, unde, potrivit celor scrise deja în presă, își împărțea rasa cu o farmacistă din Ploiești și benchetuia laolaltă cu Securitatea, care îi dădea mână liberă să circule slobod în Occident. După loviluția de stat din decembrie ‘89, Marchiș a făcut parte din așa-zisul Grup de reflecție al Bisericii Ortodoxe Române, ca simplu absolvent al Institutului de Teologie din Sibiu și fără să aibă nici un text publicat sau vreo poziție mai acătării contra regimului ceaușist. Grupul de reflecție s-a dizolvat, interesant, imediat după readucerea la tron a lui Teoctist-cel-fără-de-moarte.

Să-i dăm Berceanului ce este al lui Bercean

Prin alegerea prefectului Maramureșului, Ioan Buda, în Camera Deputaților, postul lui este vânat acum de Pamfil Bercean. Fost liberal, Bercean trece senin la democrați, unde ocupă funcția de vicepreședinte al organizației județene. Între ghearele lui, Marinel Kovacs, actualul președinte al Consiliului Județean Maramureș, pare un popândău înșfăcat de un lup bătrân. Ultima însărcinare a lui Bercean este aceea de președinte al Euroregiunii Carpatice. A preluat-o la cheie de la fostul euromahăr Ioan Dulfu. Până acum, Euroregiunea Carpatică n-a produs decât cerbi, urși, lupi și păstrăvi. În curte la partid, euroregiunile cresc la tot pasul. Să-i dăm Dulfului ce este al Dulfului și lui Bercean ce este al lui Bercean. Dulfului o să-i dăm o nuia peste spinarea aia de răpitor pervers de euroregiune, iar lui Bercean, două nuiele. Pentru stricăciunile lui repetate, Dulfu a trebuit să demisioneze din funcție, cu un an înainte de termen. Pentru daunele pe care se pregătește să le facă încă de pe acum, Bercean este gata demisionabil, încă dinainte de a se apuca serios de treabă. Când se apucă de treabă, înseamnă că Bercean s-a pus pe rele și e bai. Când nu se apucă, înseamnă că face încurcături. Noi o să vorbim acum despre ce face Bercean când zice că s-a pus pe treabă. Euroregiunea Carpatică înseamnă fonduri nerambursabile și licitații imposibil de controlat. Din aceste licitații, Bercean face bani pe care îi investește în societatea lui personală, Ceramar. Deși produce aproape exclusiv pentru export, societatea nu are niciodată lichidități. Uneori, nici de salarii. Îl are, în schimb, pe Bercean. Și mai are fonduri nesecate pentru dividendele vicepreședintelui Bercean. Și a mai avut și pentru campania electorală a Partidului Democrat din Maramureș. Partidele sunt niște euroregiuni mici și șmechere, cu dinți mari și ascuțiți. Ele sug vârtos și produc ficțiuni. Una dintre cele mai periculoase ficțiuni pe care le-a inventat euroregiunea democrată este Pamfil Bercean.

E vremea schimbării sărăturilor murate din Cultură

Dinu Săraru. Un om mic pentru omenire, dar uriaș pentru oamenii de bine. A aterizat în Bucale călare pe un certificat de absolvire a șapte clase primare și pe o legitimație de sergent-major de miliție. A fost angajat la postul național de radio pe un post de clănțău de serviciu, în care a proslăvit virtuțile activistului de partid. La scurtă vreme, își procură o diplomă de absolvire a unei școli medii, în baza căreia va urma cursurile Academiei „Ștefan Gheorghiu“, la fără frecvență, între anii 1976-1980, proptit de activistul Nestor Ignat. Săraru trece pe la Academie doar ca să-și ridice foaia matricolă de absolvire a anilor de studii. După confirmarea ca academician, se înghesuie să scrie scenarii pentru partid, împreună cu poețașul de serviciu Nicolae Dragoș. Se gudură pe lângă Eugen Barbu, care îi propune să-i critice pe actorii marcanți ai momentului, în niște cronici cu aspectul unor pantaloni scurți și rupți în fund, care scontează pe șocarea opiniei publice și asta și reușesc să facă, și așa intră Săraru în lumea teatrului, iar la scurtă vreme, Barbu îi sugerează să scrie proză. Fată *Niște țărani,* carte corectată și rafistolată de-a fir a păr de Barbu, iar când maestrul îi retrage sprijinul, scârbit de oportunismul acestuia, Săraru zămislește pe cont propriu și avortează cărțoaia *Clipa,* despre care afirmă în toate interviurile că: „Eroul literaturii mele este și va fi activistul de partid“. După revoluția culturală a lui Ceaușescu, care și-a propus să stârpească formalismul în artă, Săraru va fi însurubat de Burtică la direcția Teatrului Mic. Își montează piesele, se îmbuibă ca o căpușă și devine atât de putred de bogat, încât într-o noapte, un justițiar al momentului îi sparge casa, îi ia pușca de vânătoare din cui, o pune în mijlocul camerei și se cacă din belșug pe ea, fără să-i fure nimic. Pentru că Săraru a ajuns pușca plină de rahat a regimului de recent îngropată amintire al lui Iliescu, credem că a sosit momentul ca noul Ministeral Culturii să-i mulțumească pentru servicii și să-l vidanjeze repede din postul de director al Teatrului Național, până nu prinde coajă.

Biroul de Investigații

codrul bunelor maniere

Ce face PSD-ul cînd poporul nu pune votul cum trebuie

La ultimele alegeri, în preajma Crăciunului, Constanța n-a ascultat de mama și de tata Mazăre și a votat cu Iepurașul. Așa se face că, așa cum spunea *Adevărul,* primarul s-a supărat ca pesedistul pe oraș și a strîns ornamentele cu care împodobise urbea înaintea campaniei electorale. Boooon… Haideți acum să vă spun una care mi se pare și mai trasă de păr. De fapt, trasă de mustață, că este vorba de Mitrea. Ne aflăm într-un orășel din Constanța, la o aruncătură de ștampilă de reședința de județ. Este vară, tocmai a trecut primul tur al localelor, iar voturile candidatului PSD nu prea s-au făcut. De aceea, pesediștii s-au gîndit să bage niște îngrășăminte. Au pus ochii pe niște ruine de la marginea orașului, l-au luat de mînă pe ex-ministrul Mitrea, i-au luat de microfon și pe cîțiva reporteri, au luat de mîner cîteva ciocane și cîțiva muncitori și au pus-o acolo de un șantier de renovări. Au înconjurat zona cu cîteva panouri metalice, apoi au bătut cîteva cuie ca să priceapă alegătorii. Știți voi ce să priceapă. Pînă la urmă, socoteala de la sediul PSD nu s-a potrivit cu socoteala din Medgidia (căci despre Medgidia era vorba), așa că primarul s-a ales din rîndurile PD. Drept urmare, șantierul s-a desființat în curînd. Iar clădirile sînt și acum într-un asemenea hal încît cred că abia mai suportă, la limită, maximum un cal pe palier.

Edil Bloc

Codruțe, ții minte ce zicea Alianța la turul doi? „Nu sînt ei în stare să fure cît sîntem noi în stare să votăm!“ – așa ziceau! Deci, normal, ne-am răsucit. Ne-a plăcut ideea: nu sînt aliații noștri în stare să piardă cît sîntem noi în stare să trădăm.

Copos, Voiculescu și Șereș – un PUR universal pentru orice coaliție aflată la putere, acum mai curat, mai democrat

Să vă zică domnu' Dan Pavel cîți bani a luat el din mîna mea fără să plătească taxe de-alea, abcize, sau cum naiba mea le zice... Impozite! Cum, dacă eu le-am plătit? Păi, de-aia m-am făcut patron, să plătesc impozite? Nu-i de-ajuns că dau bani la angajați să nu moară analiștii de foame? Angajații să plătească!

Gigi Becali, un om de afaceri îngrijorat că președintele Tăriceanu are de gînd să mărească impozitele de la 0% la 16% pentru toți patronii

dosarele chi XXL

Nicolae Văcăroiu şi Adrian Năstase, doi patrioţi înrăiţi, pe care votul popular i-a dat jos de la putere ca să-i pună la locul lor, adică tot la putere

Alexandru Vărzaru constată că

sfîrşitul guvernării PSD nu e şi sfîrşitul marilor afaceri:

– printr-o licitaţie prietenoasă, George Copos o să se cazeze la Athénée Palace ca la el acasă;
– mica guvernare Bejinariu a dat tunuri destul de mari;
– iar preşedintele CJ Satu Mare e un ungur cu moravuri cît se poate de româneşti.

La mulţi ani!

Cine vrea să-şi pună PUR-u-n Hilton?

Săptămâna trecută v-am explicat cu destul de multă răbdare cum a încercat Voiculescu să-şi negocieze partidul ca să obţină pământul Aeroportului Băneasa. Deci aveaţi la îndemână toate elementele ca să descoperiţi şi singuri situaţii similare. N-aţi fost în stare, tot pe noi cade greul. Că parcă era mare lucru să observaţi că acelaşi minister – MTCT – a scos la licitaţie acţiunile pe care le mai avea (41%) la societatea Athénée Palace SA, care deţine clădirea hotelului Hilton. Şi că licitaţia este croită ca un costum Armani pe trupul unui marcant membru al aceluiaşi partid de tarabă, PUR. Membru care este marcant şi ca om de afaceri şi care este interesat să-şi îmbogăţească portofoliul de hoteluri şi cu oarece acţiuni la hotelul Hilton. Acuma, cu obrăznicia voastră nemărginită, o să-mi mai cereţi şi dovezi. Păi, dacă noi v-am crescut aşa, n-am încotro, serviţi de-aici. O licitaţie cu dedicaţie este reuşită dacă reuşeşte să elimine din caiet toţi eventualii contracandidaţi. În cazul nostru, caietul de licitaţie începe prin a omite persoanele fizice – ceea ce a scos ilegal din cursă candidaţii care s-au înscris şi ca persoane fizice. Apoi, participarea la licitaţie este condiţionată de o cifră de afaceri de 40 de milioane de dolari! Asta-i chiar haioasă, pentru că societatea scoasă la vânzare are o cifră de afaceri de 300.000 USD, adică de peste 100 de ori mai mică. Dimensiunea nejustificată a cifrei de afaceri este dublată de condiţia existenţei unui audit. Dacă îţi propui să satisfaci această condiţie, în aparenţă paşnică, descoperi că trebuia să te trezeşti cu vreo lună înainte de publicarea anunţului de licitaţie, pentru că în intervalul de timp rămas nu se poate efectua un audit. Ei, şi dacă, prin accident, ar mai rămâne în cursă vreun concurent, îl lichidezi cu o condiţie-surpriză: firma lui să deţină certificarea ISO 9001. Nu contează că nu ştiţi ce înseamnă; vă spun eu: este un certificat care nu are nici o legătură cu obiectul scos la licitaţie, se referă la produse industriale şi la comerţul cu bunuri. Ei, şi-acu' să vedem cine-a rămas. Cine s-a înscris ca firmă, are 40 de milioane USD cifră de afaceri, are auditul făcut dinainte de anunţarea licitaţiei şi are şi moţ cu ISO 9001? Ei, cum cade costumul? Aoleu, domnu' Copos, vă strâng chiloţii?

Decembrie, ultimul tun

Între momentul în care sînt scrise aceste rînduri şi cel în care sînt citite se poate să se fi produs ultimul tun al Guvernului Adrian Năstase condus de premierul Bejinariu. E vorba de ziua de marţi, 28 decembrie, ca să fixăm tunul în timp. Suma în discuţie este de 96 de milioane de dolari şi reprezintă banii necesari unui proiect desfăşurat de Ministerul Educaţiei şi Cercetării pentru informatizarea şcolilor din România. Idee foarte bună. Proiect lăudabil, rezolvare buclucaşă. Asta pentru că tot proiectul a fost încredinţat unei firme apropiate PSD şi lui Bittner. E vorba de firma SIVECO S.A., despre care nu veţi citi lucruri prea rele prin ziare, dimpotrivă, vă veţi putea delecta cu cîteva articole publicitare foarte bine plătite. Această firmă a avut, la venirea PSD la putere, adică în anul 2000, o cifră de afaceri de 2 milioane de dolari, pentru ca în anul 2003 să sară la peste 20 de milioane. Clienţii babani sînt instituţii de stat. Casa Asigurărilor de Sănătate, dacă vreţi să ştiţi un nume. Acolo sînt banii dumneavoastră. În ziua despre care vorbim, ultima de guvernare pesedistă, după toate calculele (parlamentare), se aştepta *Scrisoarea de confort* de la Ministerul Finanţelor, pentru a se putea porni afacerea. Acest act venit dinspre ministerul lui Tănăsescu este ultimul pas, pentru că, de fapt, este vorba despre un proiect desfăşurat în leasing. Dacă e adevărat că în astfel de contracte comisionul ar fi (neoficial, dar cash) în jur de zece procente, suma care ne iese – de fapt, le iese – ar fi cam de zece milioane de dolari. Frumoasă şi fructuoasă ultima zi de guvernare!

Viaţa şi faptele marelui patriot român Ştefan Szabo

Să fii preşedintele Consiliului Judeţean Satu Mare, aşa cum e Ştefan Szabo, nu e lucru de şagă. Dar a suge foloase personale din această însărcinare e o boală mai păguboasă ca râia şi un neajuns mai povarnic ca nesimţirea. Szabo este implicat în afacerea colectării gunoaielor, împreună cu firma austriacă Walter Brantner. S-a implicat împreună cu fostul prefect Gheorghe Ciocan şi cu actualul subprefect Rudolf Riedl într-o afacere finanţată de guvernul maghiar, în folosul refugiaţilor. Cum au existat suspiciuni de fraude şi deturnări de fonduri, cazul a intrat mintenaş în atenţia organelor de cercetare penală. Organele au picat în ţăria nopţii şi au descoperit mapa de acte a lui Szabo moţăind în frigider, aşa că au potolit tot ce era comestibil şi au stins tot ce era potabil, după care au şters putina, dând din coadă şi mârâind de plăcere, înspre alte cazuri penale. O taie în Ungaria, mai tot timpul pe banii Consiliului şi, ca să scape de meliţa ungurilor sătmăreni, care îl suduie că toacă banii publici, o mai şterge o dată la Budapesta, unde dacă ai gritări, nu te întreabă nimeni de cristelniţă şi de morţii mamei. Când a mai deţinut însărcinarea de preşedinte, a repartizat discriminatoriu şi pe mâna consilierilor udemerişti fonduri babane pentru dezvoltarea comunelor locuite preponderent de etnicii maghiari, nemaipunând la socoteală că după pîtule urlau şi alte zone defavorizate, locuite exclusiv de oameni cu două picioare. Este hover cu Dumitru Păcuraru, mahărul publicaţiei *Informaţia zilei*, cu care planifică atacuri de presă în care să ia gâţii duşmanului, iar baciul Păcuraru capătă la schimb o sacoşă de comenzi şi pomeni de la Primărie. Szabo a angajat fără concurs o ziaristă de la *Informaţia* în structurile Consiliului. Statutul ziaristei este foarte ciudat şi ea face şpagatul ca basarabencele: cu o fesă scrie la ziar şi cu cealaltă asudă la Consiliu, iar la mijloc şade Ştefan Szabo, care se uită în gol, ca bovina la poarta nouă. Dacă l-am încondeia din două slove, am zice că Szabo se mânie ca văcarul pe sat şi spurcă cum îi vine la gură pe oricine îi şade-n cale şi nu-i ţine partea.

Biroul de Investigaţii

Tsunami? Cum să nu mă prindă, Emile, tsunami? În fiecare voiaj la Istanbul, dacă scoteam cărămida de la ciorap, era cutremur în bazar! Urma un val uriaş de blugi Zico cu mîneci detaşabile şi Jordan's cu clape... Bă, nene, şi ne acoperea pe noi, navigatorii români, ne inunda cala vaporului şi trebuia să pompăm două zile şpagă la vameşi în Constanţa.

Băsescu şi Boc, aceşti Jac şi Rac care, din simpli primari, au ajuns ditamai preşedinţii – unul de ţară, altul de partid

Nicu, ales imaginea sloganului „Gheară, Gheară şi cu Gheară, cel mai bun filaj din ţară"

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

A doua nară nu-i ca prima dată

Foștii socri ai lui Adi Mutu se opun din răsputeri ca acesta să se recăsătorească cu Alexandra. Logic! Doar n-a jucat degeaba Alexandra în atîtea filme italienești, cît a fost singură, ca să se-ntoarcă acum la bucătărie, să îi spele lui Mutu farfuriile de praf.

Nu aduce Zăvoranu ce aduce tac'su

Tatăl lui Pepe nu o vrea (nici mort!) pe Oana Zăvoranu ca noră. Mi se pare normal: cu o voce ca a ei, n-ar ști cu cine vorbește la telefon cînd și-ar suna fiul să-l întrebe ce mai face panarama de Oana.

Revoluție fără formă

La 15 ani după evenimentele din decembrie, Mugur Mihăescu și-a adus aminte că a a participat la Revoluția din Craiova, unde a „cucerit" sediul Comitetului Județean de partid. Deci, dacă Garcea era băiat deștept și de comitet, acum își arăta bulanul la partid, cu foștii securiști.

Allons, tzigani de la patrie

Rona Hartner și-a încheiat la Paris turneul „Voyage Tzigane". Mi se pare normal: pînă acum, parizienii nu văzuseră decît spectacolul *Voievodul tziganilor* (intrarea pe bază de portofele).

Un Crăciun bine dezvoltat

Nicoleta Luciu s-a îmbrăcat în Crăciuniță sexy și a împărțit daruri copiilor de pompieri de la brigada de pe Dealul Spirii. E bine că-i învață de mici cu temperaturile ridicate, dar e rău pentru că i-a băgat de tot în ceață: ei știau că Moș Crăciun e un tip cu barbă și că duce sacii cu jucării în spate, și nu invers.

Femeia la 30, cu bani

Pe 22 decembrie, Andreea Marin a împlinit 30 de ani. Îi urăm și noi tradiționalul „La mulți ani" și îi reamintim că a ajuns la o vîrstă la care femeilor le cam sună ceasul biologic: „Să fie Rolex, din aur, plus cercei, poșetă și Mercedes asortat. M-ai înțeles, Țiri?".

Jean-Pompier Papin

muzeul figuranților de ceară

Logodnă în stil italian (apărare aglomerată)

Pe scurt, Cristi Chivu a cerut-o de soție pe Maria Marinescu, fosta logodnică a lui Bobby Păunescu. Apropo: Bobby i-a dat Mariei inima, un Mercedes de 100.000 de euroi, o emisiune la B1 TV și alte cîteva acareturi de firmă pînă s-au hotărît să se despartă. Poate Chivu va aborda cu mai multă delicatețe problema, punînd accent pe trăirile interioare și investiții trainice, care cimentează o relație (aragaz, frigider, oale de la Tefal etc.). În fine. Evenimentul cererii în căsătorie nu s-a produs în America, cum a scris presa amatoare de romantism fast-food, ci aicișa, în București, într-un cadru mai mult decît festiv: la ziua lui Bujor Sion (tatăl adoptiv al Mariei, la rîndul său fiul adoptiv al fostului președinte vitreg al României, Ion Iliescu), serbată acum două săptămîni la marea fiță de la Casa di David. De unde rezultă că domnul Chivu chiar are gînduri serioase, dacă a ținut să-l scoată pe ăl bătrîn la o spaghetă, ca să-și dea frîu liber sentimentelor. Cert este că, oficial, el se afla în acea perioadă într-un turneu de recuperare (fizică), cu repaus la domiciliul din Roma și vizite de curtoazie la medici. La limită, se poate spune că Cristi Chivu s-a recuperat după un sezon ratat cu o logodnă reușită. Sperăm, de dragul lui Pițurcă și împotriva oricăror mese și felicitări, că, în curînd, el se va reapuca și de fotbal.

Și să nu te prind, Cristi, că-mi faci ca Mutu. Păi, e inadmisibilă atîta risipă! Să tragi pe o nară o poșetă de la Prada și p-ailaltă o pereche de cizme cu șireturi de la Max Mara!

Cristi Chivu, în plin sezon al transferurilor de jucătoare obișnuite cu mini-mercato-urile la maxi-prețurile buticelor din Milano

O mînă se bagă pe alta

La petrecerea dată la Music Bar pentru aniversarea a nouă ani de muzică – sau cum s-o fi numind – a formației lui Fornea, K1, Anna Lesko a venit atîrnîndă de brațul cel vînjos al lui Marian Ionescu. „Nu sîntem împreună", au spus cei doi celor care i-au întrebat, în timp ce totuși mîinile lor se așezau în permanență în locuri nepermise de pe trupul celuilalt. Într-o doară, o lăbuță a Leskovei se încolăcea în jurul mijlocului lui Marian și cobora oleacă înspre fesa stîngă și tare ca piatra care se ghicea sub blug. Brațul lui Marian înconjura – amical, desigur – umerii fragili ai Annei, iar ea se apleca eminescian peste radiusul și cubitusul lui, de-ți venea să juri că o clipă mai înainte Marian i-a recitat, acompaniindu-se la bass: „Fruntea albă-n părul galben / pe-al meu braț încet s-o pleci / lăsînd pradă gurii mele / ale tale buze reci". Cînd voia să-i atragă atenția, Anna își vîra pălmuța transparentă în pălmoiul cu degete atît de ah, aaah, de iuți și-l apăsa ușor în miezul palmei, de-ți venea să crăpi de invidie văzînd ce relație profundă poate avea un impresar bun cu artiștii lui...

N-au fost 16...

Nevrînd să se despartă de Oltenia iubită care i-a adus mulți bani și multă putere, senatorul de Hunedoara Adrian Păunescu a anunțat că va continua să țină audiențe și la Craiova. În fiecare lună, el vrea să primească în biroul său doljenii care au chef de văicăreală, acesta fiind, se pare, un preț prea mic pe care-l plătește ca să-și păstreze nu doar fotoliul pufos în sediul Comcereal din strada Bibescu Vodă, ci și toate relațiile și legăturile mănoase de pe tărîm craiovean. Se pare însă că de cînd nu mai deține funcția politică strict legată de Dolj, craiovenilor li s-a cam făcut lehamite. La ultima ședință de audiențe, doar 17 cetățeni s-au arătat dornici să-i vorbească, iar dintre aceștia 6 s-au răzgîndit pe parcurs. Luna viitoare se vor înscrie cinci și vor veni doar doi. Probabil Răducănoiu și șoferul acestuia.

Angela Gheorghiu ascultînd un potpuriu din cele mai cunoscute șlagăre ale interpretului Ion Caramitru

Rochii doi fără Stalone

Angela Gheorghiu a lăsat mască publicul din Sala Palatului nu atît datorită evoluției sale artistice spectaculoase, cît mai ales datorită rochiei sale *(vezi foto)*, care i-a făcut pe domnii melomani veritabili și pe cei pretinși melomani să se foiască

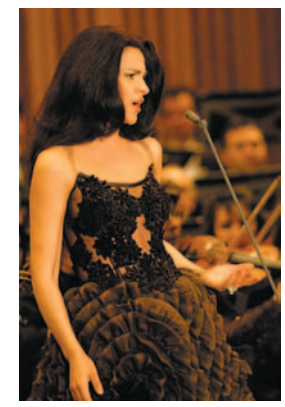

pe fotolii de le-au tocit plușul pînă la urzeală. Eu, unul, așa am făcut. Pentru că rochia cucoanei era roșie ca focul. Asta unu la mînă. Pentru că rochia lu' tanti Angela era muuuuhuhult decoltată-n față. Asta doi la mînă. Pentru că rochia lu' madam avea spatele gol pînă, hăt, departe în josul șirei spinării. Trei la mînă. Pentru că soprana n-avea sutien. De-aici am pierdut șirul numărătorii. Și pentru că asta se vedea limpede mai ales cînd, la fiecare douăzeci de secunde, duduia simțea nevoia să ridice brațele, să vîre degetele pe sub pletele negre și să-și azvîrle părul coafat pe spatele cel, cum spuneam, gol-goluț, într-un gest care pe mine m-a făcut să nu mai aud ca lumea nici o bucățică de partitură. Noroc cu corul de copii, din pricina căruia mi s-a făcut jenă să mă holbez chiar atît de disperat pe cît voiam, în vreme ce urechile-mi vîjîiau, nedornice de muzică, ci de cu totul și cu totul alt fel de intruziuni. În sală i-am văzut, de exemplu, pe Opaschi ori pe Bănică junior, ca să dau doar două exemple, la fel de răvășiți ca și mine. Iar despre cel puțin unul am o bănuială mărișoară că nu din cauza muzicii.

Veninul și cînepa

Localul bălan

Justițiare blonde, concediem chelneri

Ce fac fetele cînd băieții au și ei bunul simț să plece în delegație la Mizil? Stau la cratiță pe dracu', așa crede toată lumea, da' e complet fals. Hai că vă spun eu ce fac: merg la o cafea scurtă într-un club și le uită Dumnezeu acolo pînă spre 2 noaptea. Fusei, deci, cu o amică ardeleancă în *Coyote Ugly,* un club de pe Calea Victoriei. Fiindcă amîndouă sîntem genul tîmpit de gagici care se îmbată și se apucă de striptease după doar 200 de bere, am procedat la ascultarea unor băieți care cîntau live, legînd ceai de la ceai și suc de la suc. Cam pe cînd evocam ultimul tip de rimel rezistent la filmele de pe Acasă, o chelneriță pe care scria „Andreea" s-a înființat și ne-a întrebat scurt dacă dorim nota. I-am răspuns că nu și s-a cărăbănit glonț. A revenit, glorioasă, cu nota. I-am susurat diafan: „N-ați înțeles, nu dorim nota, ba chiar am mai cerut colegei dumneavoastră 2 ceaiuri". Mîna cu nota a căzut flască, mîna fără notă s-a înfipt pe șoldul corespunzător, iar gurița-i a grăit: „Deci nu mai puteți sta încă o oră cu două ceaiuri!". Un motiv destul de serios ca regățeanca născută în Colentina, crescută-n Berceni și care se aprinde la sfert de cheie, adică eu, să înceapă să fie oarecum interesată de domnișoara Andreea căreia i-a comunicat, altfel politicos: „Cum să nu? Am putea sta chiar și 3 ore cu o apă plată". „Nțț, nu se poate!" „OK, chemați-vă șeful, vă rog!" Pe șef l-am îngenuncheat rapid cu chestii de la Codecs, gen „orientare către client", iar lovitura finală i-am dat-o cu sugestia ca, pe viitor, la concerte, să pună taxă la intrare în loc să oblige oamenii să consume alcool. Scuzele au fost pe măsura disertației mele despre marketing. Chelnerița Andreea era însă hotărîtă să nu se predea, așa că a reapărut cu un text nou, răvășitor: „Am nevoie de aceste două scaune". Scaunele erau ocupate cu genți și haine, așa că i-am zîmbit dulce și am invitat-o să se servească de la niște mese cu desăvîrșire goale. „Dacă nu mi le dați de bunăvoie, le iau cu forța!" În calitate de purtător de cuvînt al mesei cu pricina, am emis o ultimă propoziție („Ia să vedem!") și aici mi s-a și încheiat rolul pe care cu mare plăcere l-am interpretat pentru dumneavoastră. Căci, în timp ce Andreea își pusese deja labele pe hainele noastre, s-a trezit Ardealul. Ardealul, în persoana amicei mele, mi-a comunicat molcom: „Io mă duc să vorbesc cu patronul". Așa a fost concediată chelnerița belicoasă și așa am fi putut noi să bem (moca, normal) nu știu ce ginuri oferite de patronul american al clubului. Dar pentru că sîntem niște doamne (bașca și eroine civilizatoare), am refuzat politicos și am plecat demne și oarecum mulțumite pe la casele noastre. Vă stăm la dispoziție pentru solicitări de concediere chelneri, manichiuriste, zugravi, taximetriști, orice. Exclus provincia.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă;*
- *ca la tata acasă;*
- *ca la mine acasă;*
- *ca la mă-sa acasă.*

- *ieftin ca braga;*
- *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plătește.*

- *poți să și adormi;*
- *curățel;*
- *ai grijă pe unde pășești;*
- *n-ai putea să mai rabzi?*

Manechin la Vama Veche (în ureche și nu numai)

Dacă mai era nevoie să precizăm: Tudor Chirilă este tînărul solist vocal al trupei de succes Vama Veche, iar Irinel Columbeanu este posesorul unui Rolls-Royce de top și, printre altele, un tip cu burtică de milionar, care ascultă muzică pentru prezentări de modă. Aparent, cele două personaje nu au nimic în comun în afară de pasiunea pentru femei (primul din cauză de „La Vama Veche, în ureche“, al doilea – pentru că-și permite). Așa se face că duminică, pe la ora nouă seara, la o zi și un concert după sfînta zi a Crăciunului, Tudor Chirilă se afla la Lăptărie, cu aerul că a avut niște sărbători extrem de fericite. El nu se afla pur și simplu, ci în compania domnișoarei din imagine (ceva mai îmbrăcată). Cum între cei doi părea că se legase o prietenie durabilă, bazată pe sex și voie bună, am devenit puțin atenți la arhiva noastră foto și iată – pe noua achiziție a lui Chirilă o cheamă simplu, firesc, Cristina Chis (se citește Kiss) și lucrează ca manechin la agenția „Transilvania Fashion“, unde este acționar domnul Irinel. Despre care vă reamintim că a promovat-o pe iubita lui, Gabriela Botezat (also „Transilvania“...), în postul de Miss România. De unde tragem concluzia că agenția cu pricina este o adevărată pepinieră de tinere speranțe, care se mișcă repede lîngă oamenii cunoscuți. Așa că (la cît de languros se uita domnișoara Chis în ochii solistului) o și văd pe Cristina fredonînd veselă-n baie cunoscutul șlagăr adolescentin „Am să mă-ntorc bogat“, respectiv melancolicul hit „Nu am cash azi“.

Chis me, Miss me

Cu genele neostenite

La puțină vreme după ce și-a lansat ultima carte, *Jurnal cu fața ascunsă,* Fănuș Neagu a destăinuit unor prieteni care este eroul următorului fragment picant din cartea lui: „La o petrecere, într-un apartament din Florească, la care luau parte numai artiști și doi generali foarte tineri, au fost serviți la masă de șase fete purtînd doar niște șorțulețe cît un șervețel de masă ce le acoperea cu multă greutate sexul. Fesele, bineînțeles, erau complet goale. Cînd s-a adus cafeaua, fata care purta tava cu cești, nou-venită, s-a prezentat în costum de școlăriță. «Ce-i cu tine, tu ce naiba știi să faci?», a întrebat-o unul dintre generali. Ea a luat poziția de drepți și, salutînd cu mîna la tîmplă, a raportat suav: «Să trăiți, dom' general, eu știu să scol p...a cu genele». Cu toate că avea doar 16 ani, a fost avansată pe loc, în mod excepțional, la gradul de sublocotenent. A urmat demonstrația.“ „E finu-miu“, a zis scriitorul, iar cei de lîngă el au priceput că vorbește despre Cornel Dinu, chestorul de poliție al clubului Dinamo, antrenorul care l-a descoperit pe Adrian Mutu...

Genius Captivus

Dosarele hardcore

Vizer + Monica + Irina = Vizer + Irina + Monica

Un triunghi amoros echilateral dezvoltat

Așaa, ce-am avut de învățat pentru astăzi? Cine iese la tablă? Ia să iasă, hmm, Ionescu. Așa, ia să vedem ce-ți mai amintești din lecția de marketing și judo despre Marius Vizer, pe care am predat-o acum cîteva luni la „Dosarele hardcore“. Va să zică, Ionescu, ai reținut că Vizer e președinte al Uniunii Europene de Judo, vicepreședinte al Federației Internaționale, pretenar cu Vladimir (Putin), poate chiar un soi de consilier al lui pe diverse probleme din Europa de Est (cum se zvonește în anumite cercuri de oameni încruntați și cam periculoși), foarte prosper om de afaceri din Oradea – calitate strașnică, pentru care unele femei se dau în vînt (și pe spate) după el. Unele mai pe șleau (cazul Monicăi Dascălu, serafica prezentatoare de știri sîngeroase de la PRO TV), altele mai discret, în locații din străinătate. Buuun, bine, Ionescu, stai jos.

Acum să detaliem puțin problema, școlărește: mai pe șest, de a aflat tot cartierul, acum cîteva luni s-a dat puțin la tatami-ul lui Vizer așa-numita „Irina de la A.S.I.A.“, îmbobinată oficial cu impresarul Florin Ionescu. Cînd povestea părea definitiv consumată, cu finalizare, cadouri și excursii romantice în locuri unde ospătarii nu vorbesc românește și nu-i cer fetei autografe, Irina a reintrat în combinație, în paralel cu domnișoara Dascălu, care e cumva îndreptățită să spere la mai mult (o exclusivitate, ceva). Modul de lucru? Pe amîndouă, dar nu așa cum credeți voi, perverșilor, ci pe rînd, Vizer le cheamă la Viena, ca să le arate frumusețile orașului și ale camerelor de hotel (5 stele). Cică omul ar avea o oarece interdicție de intrare în România, da', oricum, nu din cauza femeilor (vom cerceta). Hai că mai bag una și mă duc. Știați că dragostea costă? Și nu numai pe domnul Vizer, care, oricum, are de unde. De pildă, pe Monica Dascălu era s-o coste serviciul cînd, aflată recent pe drumurile romantice ale Vienei, a lipsit nemotivat de la jurnal. Cică Sârbu s-a enervat rău la faza asta. O fi avut și omul dreptate, dar, pe de altă parte, nu e bine să te pui rău cu Vizer (deci cu Putin). Cine știe cum vor decurge lucrurile în Europa, cu șefii de stat e bine să te pui rău la știri.

Vizerul unei nopți de iarnă

VIP-u' de la cablu

bîrfe din televiziune

Bordo ut des

Sînt pretutindeni!!! – trebuie să fi răcnit cei care le-au văzut pe fetele de la Bordo *(foto Playboy)* trecînd pe la toate canalele de televiziune, de la Prima TV la TVR 1, 2, 3, 4 etc., la Antena 1 și în repetate rînduri la Acasă TV și PRO TV. A trebuit să aflăm că, deși în interviurile lor fetele se declară singure și nesusținute decît de

talentul lor de-a se implementa în niște cîrpițe minuscule de culoarea vișinei stricate (scuzați folosirea atributului fără legătură cu subiectul în discuție), una dintre cele două bordo-leze (scuzați și folosirea sufixului fără legătură cu tema), adică blonda, Silvia, este nevasta cu acte, drepturi și pretenții în regulă a dansatorului pe care Teo Trandafir l-a adăugat în buchețelul ei de coprezentatori, alături de Tanța și Nicoleta. Edi Stanciu realizează coregrafia talk-show-ului lui Teo și a multor altor emisiuni de la PRO TV și Acasă. „N-o băgăm aici și pe nevastă-mea?”, întreabă Edi cu glas mieros cînd găsește în desfășurător cîte o găurică. Și apoi face o piruetă irezistibilă, dă pe spate cîte-o moderatoare nedansată de mult într-o figură senzuală de tango și-astfel Bordou-i gata.

Brigitte Bordo

Catavencu
internet
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address:
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder

Nu iese fum Firefox

Dacă tot mi-am făcut oareşce duşmani la Microsoft prezentîndu-vă data trecută un browser nou, alternativă la Internet Explorer, şi anume **Mozilla Firefox**, mă gîndesc să duc treaba pînă la capăt şi să vă vorbesc puţin şi despre un client e-mail tot al lui Mozilla, **Thunderbird 1.0,** alternativă la Outlook Express. Apropo, cei interesaţi de ce s-a mai întîmplat cu publicitatea plătită de cei 10.000 de fani Firefox în ziarul *New York Times* să ştie că paginile au apărut deja pe data de 16 decembrie. Dacă nu ne credeţi, lăsaţi caltaboşul ăla din mînă şi verificaţi pe Internet. Tot cu aceeaşi ocazie, numărul de download-uri Mozilla Firefox a atins uriaşa sumă de 12 milioane.

Lansat pe 7 decembrie, clientul e-mail Thunderbird 1.0 (5,73 MB) este un produs care se înscrie în lupta comunităţii open-source contra monopolului instituit de gigantul Microsoft. Spre deosebire de Outlook, Thunderbird 1.0 este parcă ceva mai prietenos ca înfăţişare şi, aşa cum susţin producătorii, este mult mai sigur datorită unor măsuri de securitate precum filtrele antispam, blocarea „remote images“ şi faptul că nu permite executarea automată a virusilor. De asemenea, oferă suport

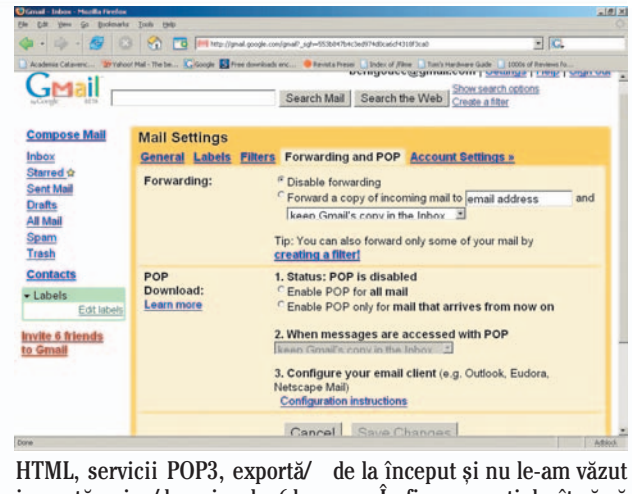

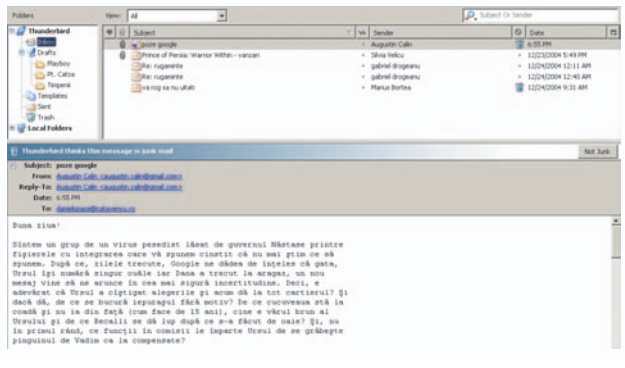

HTML, servicii POP3, exportă/importă orice/de oriunde (de exemplu, îţi aduce tot „Adress Book“-ul din Outlook, Eudora sau din Yahoo şi Hotmail, fără să mai stai tu să reintroduci de mînuţă) şi poate rula atît sub Windows, cît şi sub Linux şi Mac OS.

Să nu faci ce face POP3

A, bine că mi-am adus aminte să vă spun: şi **Gmail** s-a făcut de-acum băiat mare şi a introdus servicii de POP. Sau erau de la început şi nu le-am văzut eu... În fine, n-aveţi decît să vă duceţi în Mail Settings şi să faceţi ce zice POP: fie să bifaţi un „Tatăl nostru“ la „Forwarding“, fie să trageţi o cruce mare la „Enable POP“. Ce ziceţi? A, aţi şi văzut că mi-au rămas invitaţii pentru 6 conturi la Gmail! Şmecherilor! OK, hai... Care v-aţi trezit sîmbătă dimineaţă cu adidaşii de la cuier afişînd „Folder empty“ sau „New messages: 0“?

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ Ce mă enervează comentatorii care spun că boxul este artă, că boxul este balet, că boxul nu este chiar aşa periculos pe cât pare! O fi la ei acolo, în cabina de comentatori, că eu am primit mai demult un pumn la rinichi şi mi-am jurat nonviolenţă eternă de atunci. În plus, am mai găsit un pui de colecţie de citate de la Mike Tyson, **http://kjkolb.tripod. com/homepage/miketysonquotes.html,** o dovadă clară că sutele de pumni recepţionaţi în cap se lasă cu sechele la capitolul „exprimare coerentă“.

■ Vorbind despre locuri ciudate în care oamenii fac pipi, am un prieten care, neavând toaletă la serviciu, făcea în sticle de suc pe care le arunca la sfârşitul zilei. O prietenă mi-a povestit despre un neamţ care a făcut pipi la Luvru în spatele unei statui. Pe urmă, am mai văzut pe Internet oameni care făceau pipi pe alţi oameni. Curios, nici unul din aceste locuri nu se găseşte în topul celor mai ciudate 10 pisoare din lume, de la **www.urinal.net/top-five.html.**

■ Cine nu a auzit povestea cu laserul românesc super-puternic, atât de puternic încât a topit un tanc rusesc prin '60 şi ceva? Pentru cine nu ştie povestea, cică prin '60 şi ceva un tanc rusesc a încercat să intre ilegal în România şi a fost oprit şi topit cu laserul românesc super-puternic. Să ştiţi că eu încep să cred în povestea asta, mai ales că americanii au început să vândă lasere cu care se pot topi pahare de plastic chiar şi la distanţe de 3 metri. Pentru doritori sunt necesari 700 de dolari şi o vizită la **http://64.252.62.40.nyud. net:8090/lasershoppe/index.htm.**

■ Imaginaţi-vă cum e să fiţi înghesuiţi cu sutele, chiar cu miile, în camioane sau vagoane fără aer condiţionat pentru zile întregi. Cum e să staţi în temperaturi de peste 50 de grade Celsius, fără ferestre, fără ventilaţie. Sună a scenă de film de groază, dar pentru milioane de beri este cruda realitate. Din fericire, există o speranţă, Asociaţia Băutorilor de Bere Împotriva Maltratării Berii, o organizaţie dedicată bunăstării berii şi educării publicului, acum şi cu site la **www.beerdrinkersagainstthemistreatmentofbeer.com.**

■ Şi pentru că mai ieri a fost Crăciunul, din partea mea pentru toţi cititorii care ştiu să aprecieze un site bine făcut pentru o domnişoară bine crescută, iată un link numai bun de vizitat: **http://www. tishara.net.**

Net plus ultra

Single player împotriva tuturor:

Kombat frumos

Mă adresez în continuare fanilor Mortal Kombat. Evident, pe vremea cînd a apărut el, toată lumea prefera un film bun cu Van Damme unui joc pe calculator, însă Mortal Kombat a făcut istorie. Cu lista de fatalități la care doar cei mai rapizi și mai buni de memorie aveau acces, cu schemele spectaculoase sau amuzante și exact atît de rapide cît de rapid era jucătorul. De la Mortal Kombat încoace, au mai apărut o mulțime de jocuri, însă parcă nici unul din cîte am jucat (pe PC, e adevărat) nu mi-a mai înlăturat nostalgia. Personajele din MK aveau personalitate, susținută în mare parte și de cele două filme. Pînă la apariția pe piață a ultimului Mortal Kombat, pe care îl aștept de ceva vreme, nu am să mă abțin și am să vă prezint o altă mică operă japoneză.

Guilty Gear XX are același specific, o interfață asemănătoare și 22 de personaje. Ceea ce îl apropie de Mortal Kombat este filmul, dar nu filmul care a fost realizat pentru cinematograf cum a fost *Mortal Kombat Annihilation,* ci filmulețe manga, foarte bine realizate, integrate în joc. Deseori, maniera în care au fost făcute mi-a amintit de celebrii artiști japonezi care au lucrat la *Animatrix.* În plus, vă place sau nu vă place manga, filmul este poate singura metodă de a vă familiariza cu personajele și subiectul.

Trebuie să recunosc că luptătorii au multă personalitate, chiar dacă uneori aceasta e aproape stridentă. Să vă dau cîteva exemple, care mie mi s-au părut fermecătoare. Slayer are față de profesor cu ochelari, este foarte tare în lupta cu picioarele și brațele și este la bază vampir. Millia Rage este o tipă simpatică, cu un păr mortal, în sensul că este foarte lung și lovește cu el repede și departe. Potemkin este imens, jumătate submarin, jumătate om și strivește tot ce prinde cu pumnii lui ca două ciocane. Faust și Zappa sînt doi ciudați care arată ca niște accidente de mașină. Unul dintre ei are o pungă de hîrtie pe cap și lovește cu un baston de orbi. Celălalt are spinarea ruptă în două. INo este rockeriță, nu poartă sutien și lovește cu chitara, bufnește sute de wați și taie cu corzile. Dizzy este fetița pădurii care scoate din ea tot felul de înfloriturI mortale. Robo KY este băiatul-robot care aruncă rachete și dinamitează. May este fetița-pirat care lovește cu ancora de se cutremură pămîntul. Și tot așa.

Schemele personajelor sînt și ele

foarte spectaculoase și, chiar dacă fatalitățile sînt extraordinare, mi s-au părut destul de greu de realizat. Partea proastă e că, spre deosebire de MK, dacă nu știi fatalitățile alea care îți fac ecranul să explodeze de culori și să ia dușmanului 80% din viață, nici nu cîștigi campionatul. Partea bună este că există și contra-fatalități, în sensul că personajele pot crea un cîmp de forță temporar care să le protejeze de fulgere, tunete, scîntei și cine mai știe ce le vine pe cap.

În final, dacă sînteți fani manga, Mortal Kombat, aveți un prieten cu rude în Japonia și degete rezistente, puteți să vă încîntați privirea cu Guilty Gear XX. Merge și pe PIII, dar trebuie să aveți viteza procesorului la degete.

Office, viața mea

Hard de nerăbdare

Quick-ul lui Pepelea

Tocmai ce vă spuneam de Microsoft (în pagina 22) că și-o ia pe partea de „browser" și „client e-mail", ca să aflu că acum și-a luat-o și pe partea de „player". Pe 22 decembrie, Instanța Supremă a Uniunii Europene a hotărît că Microsoft trebuie să elimine din pachetul Windows aplicația **Media Player**. Asta ca să nu se mai plîngă de concurență neloială compania RealNetworks, producătorul lui **Real Player,** și Apple Computer, producătorul lui **QuickTime**.

Spy, oare?

Bine-bine, Windows n-o să mai aibă de la anul Media Player, în schimb o să aibă **antispyware** încorporat. Ca să dea să mănînce și gura lor o pîine la o companie de software din New York proaspăt cumpărată, Microsoft a decis că, din ianuarie 2005, Windows 2000 și XP vor fi comercializate împreună cu un soft împotriva spionilor cei răi care îți monitorizează activitatea și apoi raportează pe Internet. Ce chestie... Și noi care credeam poveștile alea care circulă în rîndul userilor mai avansați: că, cică, cel mai mare spyware din calculatoare e însuși Windows-ul lui Microsoft.

Excel de zel

Așa ceva n-ați mai pomenit! Culmea securității corespondenței: **Yahoo** a refuzat cererea familiei unui soldat american decedat în Irak de a permite accesul rudelor la contul său de e-mail. „Sori! Campăniz polisi!... Treceți dumneavoastră mai întîi pe la tribunal, demonstrați la proces legăturile de rudenie cu decedatul și abia apoi mai dați un telefon. Dar grăbiți-vă, să nu treacă cele 90 de zile de inactivitate, după care distrugem contul!", cam așa le-a răspuns reprezentantul Yahoo! Mail. Păi, să nu le tai cauciucurile de la motoarele de căutare din parcare și să le spargi parolele cu un cataroi?!

Game Ovar

Moș Crăciun a dat în mintea cosmonauților

În noaptea de Crăciun, Moșul nu i-a uitat nici pe cosmonauții de pe Stația Spațială Internațională. Normal, pentru acei micuți cadourile Moșului erau ca aerul, iar dacă sania s-ar fi împotmolit pe undeva pe orbită sau renii s-ar fi puturoșit la decolare, cosmonauților le-ar fi rămas poezioarele în gît și s-ar fi sufocat de emoția așteptării. Însă se pare că sania n-a întîmpinat probleme deosebite și, datorită renului Rudolf, care a confundat stația orbitală cu o femelă din specia lui, a reușit să se cupleze optim la modulul spațial. În interior se simțea deja miros de concentrat de sarmale și pastile de cozonac proaspăt scoase din laborator. Cosmonauții își așteptau cuminți, lîngă bradul improvizat din resturi de fuselaj și deșeuri colectate de pe orbită, oxigenul și revistele porno promise. La plecare, Moșul le-a promis cosmonauților că, dacă vor rămîne în toate mințile, va reveni și la anul cu alte butelii pline de oxigen.

CosMoș Crăciun

Dan, căpitan de nai

Într-o lume în care ne obișnuiserăm să găsim pe pereți scris „Mutu + S.M.S. = Rocsana“ „Jos/sus Iliescu“, sau „Vali + Cornel = colegi de bancă“, pe o stradă din vechiul Lipscani dăm peste această inscripție: „Dan Acordeon + Vioară“. Ineditul cântăreț își face publicitate în cel mai simplu și probabil cel mai eficient mod cu putință. Nu avem date suplimentare despre persoană, poate că nu cântă nici la acordeon, nici la vioară, sau poate că doar își exprima dorința de a învăța să le mânuiască. Știm doar că e ca o pată de culoare în imensul ocean negricios al anunțurilor urbane de genul „Stăpână caut Sclav 072XXXXX“ sau „Stăpână găsit Sclav. Mulțumesc tuturor doritorilor“. După modelul lui „Dan“, aș dori să scriu și eu câteva vorbe: „Eu + Nicoleta = clarinet“ și „Eu + Nicoleta + Andreea + Ștefania + Mihaela + restul orchestrei = ce vis frumos!“.

Graffiti-fifty

Site-ul lui Mircea Geoană nu știe multă carte

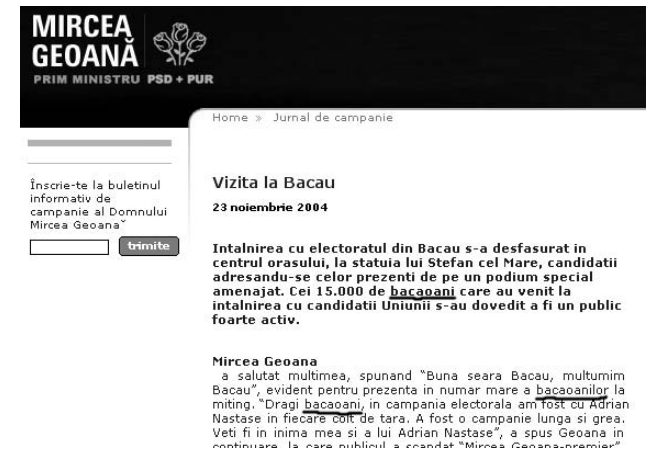
MIRCEA GEOANĂ
PRIM MINISTRU PSD + PUR

Home » Jurnal de campanie

Înscrie-te la buletinul informativ de campanie al Domnului Mircea Geoana
trimite

Vizita la Bacau

23 noiembrie 2004

Intalnirea cu electoratul din Bacau s-a desfasurat in centrul orasului, la statuia lui Stefan cel Mare, candidatii adresandu-se celor prezenti de pe un podium special amenajat. Cei 15.000 de bacaoani care au venit la intalnirea cu candidatii Uniunii s-au dovedit a fi un public foarte activ.

Mircea Geoana
a salutat multimea, spunand "Buna seara Bacau, multumim Bacau", evident pentru prezenta in numar mare a bacaoanilor la miting. "Dragi bacaoani, in campania electorala am fost cu Adrian Nastase in fiecare colt de tara. A fost o campanie lunga si grea. Veti fi in inima mea si a lui Adrian Nastase", a spus Geoana in continuare, la care publicul a scandat "Mircea Geoana-premier".

Domnule Mircea Geoană,

Mă gîndeam să încep această mică scrisoare semi-pseudo-întredeschisă cu apelativul „Domnule Mircea Geuană“, dar am renunțat și nu am de gînd să îmi cer scuze că v-am scris corect numele. Am renunțat să vă stîlcesc numele de familie nu neapărat pentru că „Geuană“ ar suna mai rău decît „Geoană“ – ambele variante sună, după părerea mea, la fel de nefericit, dar asta este o cu totul altă poveste. Motivul pentru care vă spun „domnule Mircea Geoană“, și nu altfel, îl constituie sărbătorile de iarnă, perioadă cînd trebuie să fim mai buni și mai toleranți unii cu alții. Lăsînd la o parte această motivație în care, sincer, nu cred, vă atrag atenția, domnule Geoană, că nu toți băcăuanii sînt băcăoani. Prin urmare, în calitate de băcăuan din Moinești, aș vrea să vă întreb: sînteți sigur că în Bacău ați fost în data de 23 noiembrie? Vă întreb asta fiindcă este imposibil ca în Bacău să existe 15.000 de băcăoani.

15 mii de băcăoameni

Alexandru Athanasiu, în miezul unui elev aprins

Fostul ministru Alexandru Athanasiu s-a aflat cu cîteva zile înainte de turul al doilea al alegerilor pe la Oradea. Nu, nu cu gîndul să fugă din țară, ci cu gîndul, probabil, să mai gonească din țară cîțiva intelectuali. A participat, alături de vreo sută de învățători și profesori de biologie, la un seminar pe teme de educație pentru sănătate. Prilej cu care, prin sală, au zburat cîteva avioane ce aminteau de luările sale de cuvînt consemnate în stenogramele PSD. A vorbit despre metabolism empatetic, a zis că profesorii trebuie să creeze procese bune, a lansat o idee legată de „acceptanța corpului profesoral“, salariile se vor plăti, stați liniștiți (rîsete în sală) și, spre final, le-a urat profesorilor **să aibă cozonac în inimă!** Hai, paharu' sus! Poezie curată, tovarăși, numai că oamenii nu prea au gustat-o. Erau cam îngrijorați pentru copiii ăia aproape dezbrăcați care stăteau în ger pe post de pionieri și aproape că se învinețiseră. Și care puteau avea nevoie nu de cozonac, ci, din toată inima, de niște sincere perfuzii!

Cozonacul și cămeșa

Banoul publicitar de onoare

Bilanţul productivităţii muncii în publicitate

Întrerupem pentru cîteva momente şirul articolelor despre hoţi, corupţi şi proşti de toate calibrele, pentru o scurtă pauză de publicitate. Şi asta nu înseamnă că vom vorbi de hoţiile şi prostiile din publicitate, ci de lucruri mai reconfortante, de sărbătoare, ca să vă priască sarmaua. Aşadar, în 2004 statistica arată că industria publicitară românească a fost mai premiată ca niciodată. Atît în Europa, cît şi în America, o mulţime de agenţii româneşti au primit lauri. *(Apropo, să nu uit să iau un pachet de frunze de dafin şi unul de busuioc pentru friptură. Usturoi – 1 kg, piper – 1 pachet, jumate kg. slăninuţă, cimbru – mai avem. Ce naspa să lucrezi în Ajunul Crăciunului!)* Vă invităm să degustaţi unele dintre lucrările făcute în 2004 de cele mai premiate agenţii româneşti, exprimîndu-ne totodată un regret. Păi, se poate, nea Nelule!... Din cîte decoraţii şi tinichelele aveai în magazie la Cotroceni, n-ai găsit şi matale una să dai şi la publicitari?

Decoraţia de libertate

Agenţia Graffiti/BBDO – Cel mai bun print la categoria „Băuturi alcoolice", cel mai bun outdoor la Ad'Or 2004. Medalie de argint la categoria „Băuturi alcoolice" la New York Festivals 2004.

Agenţia Leo Burnett – Cel mai bun print la categoria „Băuturi nealcoolice" la Festivalul de publicitate Ad'OR. Premiul GOLDEN WATCH la Festivalul Golden Drum.

Agenţia Lowe – Medalia de aur la festivalul Golden Hammer (Letonia). Medalie de argint la Festivalului Internaţional de Publicitate „Epica".

Agenţia McCann – Cel mai bun print la categoria „Vînzări şi distribuţie", la Festivalul Ad'Or. Aur la Festivalul Golden Hammer.

Murfatlar – una şambrată, una frapată

Un mare şmecher din marketing zicea că dacă vrei să afli care sînt aspiraţiile unui popor nu trebuie decât să deschizi televizorul şi să te uiţi la reclame. Aşa o fi? Ia telecomanda şi deschide televizorul: „Mama Leoneee…". Într-un sediu de sticlă, la o masă de consiliu, un tip dă semeseuri la gagici, altul învârte într-un ditai paharul nişte vinars „Zaraza" (fost Murfatlar), altul răsfoieşte revista *Iahtul nou* (că trebuie să şi-l schimbe p-ăla vechi), un aristocrat cu bărbuţă interbelică, *à la* Bălăceanu Stolnici, moţăie cu un mop de căţel în braţe şi, lângă el, un tânăr serveşte o porţie de masaj cervical de la o bunăciune de asistentă, probabil cu finalizare după ce începe la noi filmul. Scaunul liber este pentru un acţionar care vrea să câştige 1.000 de euro pe lună doar ca s-o frece precum toţi ceilalţi acţionari de la Murfatlar şi, după mintea lefegiilor-şpriţangii din grupul-ţintă, la fel ca toţi acţionarii din România, din lume şi din America! Cine mai crede că „Sfânta proprietate privată e un moft", când, uite, sfânta proprietate privată îţi satisface toate mofturile?!

Ce nu înţeleg este de ce Agenţia (dacă o fi aceeaşi), după ce speculează atât de bine aspiraţia românului de a fi „acţionar", pe fondul unei letargii milenare, vrea totuşi să ne arate şi partea întunecată a Lunii în spotul „Sec de Murfatlar"? De ce trebuia să ni-i mai arate şi pe cei 2.000 de lumpeni care au dat în brânci pentru ca numai câţiva privilegiaţi să se bucure de rezultatele muncii lor? La cât de naspa arată, eu îi bănuiesc că încă mai zdrobesc via cu monturile… Şi ăsta nu prea e beneficiu! Dar fiţi atenţi şi cât de fals îşi clătească gura cu vin antipaticul ăla care se dă cunoscător… Şi cum dă din cap precum câinele de lunetă de Dacie de Teleorman… „Uraaa!" A scăpat boierul de carnea dintre dinţi! Se bucură vulgul. Ei, ăsta da beneficiu – te clăteşti cu spor!… Aoleu! Dar dacă ăştia or fi ţăranii care n-au înţeles să-şi lucreze terenurile în asociaţii, le-au vândut pe nimic şi acum îi exploatează „acţionarii"? Nu cumva ei, de fapt, urlă acum a răscoală? Fata e cam speriată şi parcă şi ospătarul îl întreabă din priviri pe băiat: „Iobagi?".

Răzvan CUCUI

Aberaţia de libertate

Mă masturbez, deci gratis

266.TÂNĂR mă masturbez pentru o doamnă gratuit. Exclus bărbaţi, aştept SMS la: [redacted]

Doamnă, eu vă mulţumesc pentru cafea şi prăjiturele şi, dacă nu vă supăraţi, eu o să încep să mă masturbez deja, că mai am o clientă în două ore. Dumneavoastră puteţi să vă vedeţi liniştită de treburi, eu o să mă masturbez acolo unde îmi spuneţi. Doar să îmi arătaţi locul şi eu o să îmi termin treaba în linişte. Vă mulţumesc. Aţi fi chiar drăguţă dacă eu n-aş fi un profesionist.

Was Onanist Das?

Anunţ pe bune

Pentru amatorii de emisiuni amuzante şi de bătăi K1 inteligente, avem de făcut următoarea chemare în faţa televizorului: pe data de 1 ianuarie 2005, la ora 12,10, TVR 1 va difuza Balul *Academiei Caţavencu!* Nu mai pierdeţi timpul! Rezervaţi-vă încă de pe-acum un loc în faţa televizorului!

Comunicare pe care

Mănînc, deci spăl, deci exist

Totul în publicitate e într-o continuă exagerare. Într-o vreme chiar mă gîndeam să încerc toate produsele care mi se par prea-prea ca să mă conving dacă nu cumva sînt doar foarte-foarte.

1) Şamponul. Am încercat şamponul ăla care făcea toate femeile să chiuie la TV, în avioane, la duş, peste tot. Evident, un asemenea şampon nu poate decît să mă bucure. L-am luat, m-am spălat cu el pe cap şi a funcţionat. Clăbucul mi-a intrat în ochi şi am început să ţip de usturime.

2) Iaurtul. Cică după nu ştiu cîte zile de mîncat numai iaurt din ăla, te simţi extraordinar de bine, mai plin de viaţă, mai vesel. Am mîncat iaurt două zile. În a treia zi am simţit că dacă nu mănînc carne mă sinucid. Nu m-am sinucis, am mîncat carne. Şi niciodată nu te simţi mai plin de viaţă decît atunci cînd realizezi că era să mori.

3) Detergentul de vase. Spre deosebire de detergentul de vase obişnuit, detergentul ăla spăla cu 30-50% mai mult. L-am luat şi m-am apucat să spăl cu el. Nu ştiu cum au verificat băieţii ăia că e mai eficient. Intervin o mulţime de variabile. Niciodată nu ai să pui exact cantitatea aia de detergent în vase. Niciodată nu o să ai acelaşi număr de vase murdare în fiecare zi. Şi chiar dacă elimini primele două necunoscute, trebuie să fii vreun cretin din Vilariba ca să ţii minte cîte vase ai spălat în cîteva săptămîni faţă de acum cîteva luni.

4) Cappuccino. Un spot îmi povesteşte următorul lucru: un tip se ceartă cu o tipă, iar ea le cheamă pe prietenele ei şi îi distrug tipului combina, vinilurile şi boxele. Tipul se întoarce cu flori şi bomboane, vede dezastrul, dar se linişteşte imediat cum fetele îi oferă o ciocolată caldă. Să fim serioşi. Aveţi vreo idee cît costă un vinil sau un pick-up? Şi apropo, să lămurim şi chestia aia cu pliculeţele „3 în 1". Li se spune aşa pentru că trebuie să pui 3 plicuri ca să-ţi iasă 1 cappuccino.

5) Spălatul. Mă uit la gospodinele din reclame şi le văd mînate de o veselie cînd spală rufe sau pe jos de zici că au mop cu vibraţie. Eu credeam că spălatul pe jos e o obligaţie şi nu un hobby. Parcă le aud vorbind între ele: „Ce zici, fată, vii la mine să spălăm ceva împreună? Hai, că al meu a plecat în delegaţie azi-dimineaţă, copilu' e la mama şi putem să spălăm toată noaptea".

Cătălin MATEI

Lalele Époque

Monstruozitatea asta de buchet de lalele este opera diliu… ăăă… edilului de la sectorul 2, nu mai știu cum îl cheamă, că de cînd s-a terminat cu campaniile electorale nu a mai ieșit pe la televizor, nu a mai dat omenirii nici o oală cu sarmale. Da, așa este, nu e o chestie nouă, unii dintre dumneavoastră poate își amintesc cum se străduia primarul (Onțanu, parcă) să explice lumii că nu aruncă banii oamenilor pe prostii, faceți poze la copii… Singurele chestii inspirate din toată afacerea mi se par tablele cu „Nu distrugeți vegetația!“ și „Nu rupeți florile!“. Și asta în timp ce una din lalele este frîntă din fabricație, că altfel nu pot să-i zic. Ori te pomenești că cineva a încercat să o rupă și, neavînd un suflător cu oxiacetilenă la îndemînă, a renunțat? Cred că ar fi mai bine să pună acolo un anunț cu „Bă, mînca-ț-aș, stai că trag! Nu duceți vegetația la centrele de colectare a fierului vechi!“. Nu de alta, dar mă îndoiesc că e vorba de vreun romantic care ar vrea s-o pună între paginile unei cărți.

O floare și doi găinari

Grătar 2004

M&T® vă oferă rubrica:

Nashpa Turizm vă prezintă noi aventuri în România pitorească

Azi, Operațiunea: „Români, distrugeți România!“

Și acum, după ce mi-am stricat week-end-urile pentru voi, am consumat 20 de rezervoare de Cielo și m-am certat cu managerul general pentru voi pentru că, cică, aș fi stricat ambreiajul la o Toyota, chestie care nu are cum să se întîmple nici în 10 ani, darămite în 2 zile, haideți să tragem linie și să vedem ce m-a enervat cel mai tare în România anul ăsta și ce mi-a plăcut. Deci. Mi-a plăcut:
– la mare la Vadu, non-stațiunea pustie de la Năvodari, această viitoare Vamă Veche (prognoza se bazează pe numărul de mașini în leasing din zona Vadu și, mai ales, pe numărul de Renault Mégane, cel mai bun indicator al proaspetei clase de mijloc din România capitalistă. Așadar, apreciez că în patru-cinci ani n-o să mai ai unde să pui un cort la Vadu, pentru că la Vadu e COOL, e TARE, e ALTFEL. Într-un cuvînt, e pentru copywriterii aspirationali de la Golf V la New Beetle. La Vamă cu voi, bă!
– la Cazane. Drumul Orșovei e fantastic. Plimbarea cu barca pe Dunăre la Cazane este genială, iar traseul care șerpuiește printre munți și pe lîngă Dunăre este criminal. Zici că partea aia de România a fost construită de elvețieni – pentru a fi apoi distrusă de români. Cetăți părăsite, acoperite de apele Dunării, cuiburi de vipere pe vîrfuri de munte care se prăbușesc în apă, cazemate austro-ungare pe stînci inaccesibile, la dracu', unde ați mai văzut atîtea minunății la un loc? Copywriteri, puteți să mergeți, e destul loc pentru toți. Snoblesse oblige.
– Cabana de la Pasul Prislop. Asta e pentru prietenele de copywriteri aspiraționiști. În vîrful dealului, învăluită în ceață, pe un drum puțin frecventat. În plus, noaptea se oprește lumina electrică și de băut se tripuiește pe întuneric, la umbra unor felinare foarte șic pe care ți le dă cabanierul sau soția lui. Cool. Detaliu de neuitat: pe jos sînt două vulpi foarte simpatice. Aveți gagică, nu ați mai avut de mult viață sexuală, mergeți acolo. Efect garantat.
– hotelul din fostul castel Kendeffy, de lîngă Hunedoara. Stil imperial, servire de hotel comunist, dar decorul face. Încercați să vă suiți pe castel și să aruncați cu mucuri de țigară în nuntașii care își bat joc de un castel mișto cu nunta lor cu paiete și sclipici. De un prost gust îndoielnic, vorba cuiva.
– mocănița de la Vișeu. Dacă faceți abstracție de ciudățeniile localnicilor și ale conductorilor de tren, beți încă de la 7 dimineața, e super-fain, no. Sfatul specialistului: puteți face sex direct pe șina mocăniței, este extrem de excitant, pentru că oricînd poate să-ți apară mocănița încărcată de muncitori forestieri, dispuși să-ți invite prietena la Filarmonica din Borșa. Dacă vă ține, vă alegeți cu un wek-end de neuitat. Succes!
Ce nu mi-a plăcut:
– Definitiv: Băile Herculane. Nu mergeți decît la Parohia Catolică din Herculane, care închiriază și camere. Sau mergeți iarna. Izvoarele sînt geniale, dar țăranii sînt infiniți, mama lor, cum dracu' să fie un țăran INFINIT? Uite că sînt, și sînt peste tot, să se spele ei în chiloții lor tetra în termele romanilor. Evitați sau mergeți numai noaptea.
– hotelurile centrale din micile orașe foste muncitorești, actualmente manelești-șomerești. Evitați pe cît posibil. Dormiți în cîmp. Dormiți în mașină. Nu dormiți. Evitați. Mulțumesc, prieteni.

Și nu uitați: scrieți pe adresa nashpa-turizm@catavencu.ro și la anul vom intra pe forumul nostru gratuit de pe www.catavencu.ro. Baftă! Și nu uitați și pentru 2005: distrugeți, bă, că avem o țară frumoasă, căcat că e locuită!

Această rubrică v-a fost oferită de Mama și cu Tata®
(marcă tradițională de tradiție)

Nashpa-Turizm ține să mulțumească tuturor firmelor care, prin contribuțiile lor neprețuite, ne-au ajutat la realizarea acestei minunate rubrici care, fără ajutorul lor neprețuit, n-ar fi ajuns niciodată la dumneavoastră.
Așadar, mulțumiri minunaților noștri sponsori din anul care a trecut:
PU&Z (PÎINE UDĂ CU ZAHĂR SA)
R&P (RAHAT CU PERJE SA)
HI&R (HÎRTIE IGIENICĂ ROZ SRL)
DOZATORUL TEC
SECOND HAND LUXURY
PUNGI GOALE SRL SA

(va urma)

Căpitanul Nema

Nu vă fie Africă!

Există și în Africa organizații care luptă pentru drepturile femeilor, fiindcă și în Africa femeile au problemele lor de integrare în societate. Bărbații femeilor din Africa își văd consoartele fie la coada cratiței, fie la coada antilopei, fie în puf, acasă. În puful paserilor cuibărite în casă, pe cracă. De aceea, femeile din Africa au organizații care se luptă pentru drepturile lor. Există însă o organizație al cărei nume ne cam bagă în ceață. Organizația se cheamă, poetic, Pula, și după numele ăsta am zice că militează pentru un concept de care femeile din Africa ar trebui să fie ultimele care să se plîngă.

Masca lui Zulu

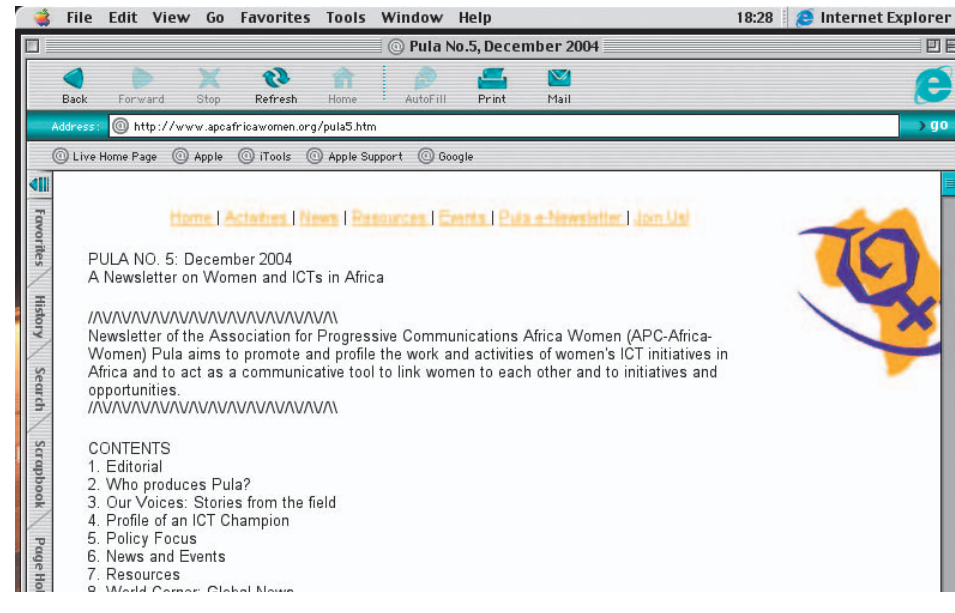
File Edit View Go Favorites Tools Window Help
18:28
Internet Explorer
Pula No.5, December 2004
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address: http://www.apcafricawomen.org/pula5.htm
go
Live Home Page Apple iTools Apple Support Google
Favorites History Search Scrapbook
Home | Activities | News | Resources | Events | Pula e-Newsletter | Join Us!
PULA NO. 5: December 2004
A Newsletter on Women and ICTs in Africa
/\
Newsletter of the Association for Progressive Communications Africa Women (APC-Africa-Women) Pula aims to promote and profile the work and activities of women's ICT initiatives in Africa and to act as a communicative tool to link women to each other and to initiatives and opportunities.
/\
CONTENTS
1. Editorial
2. Who produces Pula?
3. Our Voices: Stories from the field
4. Profile of an ICT Champion
5. Policy Focus
6. News and Events
7. Resources

Săptămîna străinilor

● Deoarece este ultima noastră întîlnire, urările de bine și de foarte bine, devenite, ca în fiecare an, clișee jenante, sînt tot ce vă pot oferi. Vă mai pot oferi o ultimă porție de știri (sau cel puțin relatări), pentru a încheia anul cum trebuie și care să vă țină pînă în ianuarie. ● Începem cu Belgia, unde un grup de studenți la marketing s-au gîndit să intre pe o nișă nesatisfăcută a producției de înghețată, și anume înghețata canină. Nu o înghețată din cîini, ci una pentru cîini. Ceea ce este interesant e că prima esență folosită este aceea de vanilie. Poate că inițiatorii au făcut un sampling și au văzut că patrupedelor le place vanilia. Următoarea înghețată va fi cu gust de amestec de carne și va fi în formă de os. Săracii cîini, n-or să mai știe care e os adevărat și care e înghețată. Or să aibă probleme mari cu dinții dacă se năpustesc asupra osului adevărat cu aceeași putere cu care mușcă din înghețată. Oare producătorii or să scoată și înghețate cu gust de papuci de casă sau, pentru cățeii mai feroce, cu aromă de (r)om? ● În Chile, un clarvăzător pretinde că primește MMS-uri (mesaje imagine) pe telefonul mobil de la Fecioara Maria. Richard Gonzalez susține că mesajele primite de el sînt dovada că există Dumnezeu și viață după moarte. Ultimul mesaj arată un înger care face cu mîna. Ce mișto, au băgat în Rai mobile cu MMS și cameră video! Chiar îmi puneam problema asta. Da' ce număr de mobil o avea Dumnezeu? Eu cred că îl folosește pe cel al Sfîntului Petru, că nu mai are baterie. Plus că e pe cartelă. Aș vrea să-i dau și eu un MMS de Crăciun, cu mine intrînd în biserică, poate dă bine la dosar.

AgenCIA de presă

Poliția călare s-a transformat în Poliția urare

Cred că este cea mai stranie urare pe care am văzut-o/auzit-o zilele astea (în afară de urarea „Crăciun!" a lui Mușat): „Poliția Capitalei vă urează «La mulți ani!»". Mi se pare că vorba asta sună cam ciudat pusă în gura poliției. Auzi foială la ușă, ieși cu cozonac, cu mere și cu zîmbetul pe buze și te trezești cu cîțiva mascați care îți rup oasele: „Sînteți arestat, vă urăm «La mulți ani!»". Brrr, nici nu vreau să mă gîndesc, am traversat strada cînd am văzut chestia aia scrisă pe clădirea Poliției Capitalei. Puteau și ei, de sărbători măcar, să pună, în paranteză, „…cu suspendare!".

Desanta Claus

Fiecare Moș cu ecologica lui

Un Moș Crăciun *Greenpeace* s-a suit pe Parlamentul din Argentina și a vrut să monteze o pancartă pe care scria „Gata cu deșeurile toxice, susțineți Constituția". Probabil că era un Moș mai distrat, sătul să coboare din greșeală pe coșurile fabricilor și să tragă sania singur, pînă acasă, după își ce prăjea toți renii în reactoare atomice și turnătorii.

Bosch Crăciun

Peștele de la Est se-mpute

Conform estimărilor Uniunii Europene, România este, alături de Republica Moldova, Ucraina și Bulgaria, unul din principalii exportatori de carne vie către Europa. În această ramură, ca și în agricultură, succesul se datorează, probabil, faptului că produsele noastre sînt naturale și mai proaspete decît ale lor. Un alt avantaj al produselor noastre este prețul, deși în această activitate nu există mari diferențe între mîna de lucru a unui neamț, să zicem, și mîna cu care-și face același lucru un român. Oricum ar fi însă, tare mi-e teamă că negocierile dintre ei și reprezentantele noastre merg greu. Sînt convins că ei termină înaintea părții române; nu degeaba ne spun europenii că noi terminăm greu negocierile, ba mai vor să ne bage și cîte o clauză de salvgardare precoce. Vestea bună ar fi totuși că, dacă noi nu am reușit încă să intrăm în Europa, europenii s-au săturat deja de cîte ori au intrat într-o parte dintre noi.

Frigide Nielsen

Cătușea și junghiul

Tabloul din imagine se află în sala în care se țin de obicei conferințele de presă din Primăria Iași. Bănuim că mîinile încătușate trebuie să fie vreun apropo pentru ziariștii care vin la conferințe. Destul de subtil, să recunoaștem. Se putea și mai rău, adică un bust de ziarist fără cap, un basorelief cu un cameraman găurit în burtă, poate și în fund un pic, sau chiar o masă a tăcerii mai mică, cu reclamă de la CET.

Un CET pe minut

Miron și călcîiul lui Ahile

Pentru că, de data asta, a fost pus la păstrare în Penitenciarul de maximă siguranță de la Craiova, Miron Cozma va avea posibilitatea să lucreze la fabrica de încălțăminte a închisorii. Este foarte probabil ca el să fie repartizat la departamentul de verificare a calității produselor. Metoda lui de testare a rezistenței va fi cît se poate de simplă: va încălța pe rînd fiecare articol și va da șpițuri în cur sau bocanci în gură cîtorva intelectuali bărboși.

Mina de la capătul tunelului

Protecția presei

Ringier pune ranga pe *Evenimentul zilei*

Patronul *Evenimentului zilei* a decis să-și îmbunătățească produsul. Bravo. E dreptul lui. E dreptul lui? Constituția României, așa stângace cum e, conține un articolaș în care se vorbește despre obligația mijloacelor de comunicare în masă, PUBLICE ȘI PRIVATE, de a asigura informarea corectă a opiniei publice. Revenim la întrebarea de mai sus, cu precizarea: da, e dreptul patronului să umble la propriul produs, în măsura în care nu alterează accesul cetățeanului la informații de interes public. Cum a fost servit interesul public de *Evenimentul zilei* până la intervenția patronatului? Contribuția editorială a ziarului a fost una dramatică: acest cotidian a fost una dintre extrem de puținele surse de informare ale cetățeanului cu privire la fapte de corupție comise de guvernarea PSD. Dacă, așa cum spun sondajele, peste 80% din populație se informează de la televizor cu privire la performanțele politicienilor, iar televiziunile cu audiență mare s-au comportat până la anunțarea rezultatelor alegerilor de parcă ar fi avut o singură redacție de știri, și anume biroul lui Adrian Năstase, acele câteva ziare care au rămas critice față de guvernare au fost o extrem de firavă compensație a uriașului dezechilibru informațional de care a beneficiat în primul rând conducerea PSD. În asemenea condiții, grija pe care trebuie să o purtăm vocilor libere este justificată de sănătatea democrației, așa cum este ea definită de Constituție. Ringier are dreptul să intervină în funcționarea ziarului numai în măsura în care intervențiile sunt riguros justificate. Or celelalte produse editoriale ale trustului nu au demonstrat că ar fi fost apte să protejeze cetățeanul de abuzurile guvernării PSD. Mai mult, cotidianul *Libertatea* – deținut de Ringier – a fost utilizat ca instrument de atac împotriva opoziției în campania electorală și, cireașă pe tort, s-a oferit ca tribună a surorii premierului (Dana Barb) pentru a se apăra de acuzațiile unui articol de investigații care încă nu apăruse în *Evenimentul zilei*. Suspiciunea că Ringier are o opțiune politică pro-PSD (manifestată prin absența criticilor adresate vârfurilor respectivului partid) nu poate fi înlăturată, în condițiile actuale

crize, decât printr-o extrem de solidă justificare publică a motivelor pentru care patronatul a decis înlocuirea conducerii editoriale a ziarului. Riscul ca românii să piardă una dintre ultimele 3-4 voci independente și preocupate de corupția la vârf este prea mare pentru a tolera o intervenție a patronatului asupra politicii editoriale în virtutea dreptului la proprietate privată. Dreptul cetățeanului la o corectă informare primează. De aceea, considerăm că intervențiile Ringier asupra corpului editorial al *Evenimentului zilei,* comise în absența unei justificări proporționale cu importanța deciziei de a schimba redactorul-șef și corpul editorial, sunt foarte grave. În particular, ideea de a produce o ediție alternativă a ziarului, fără contribuția redactorilor *Evenimentului zilei,* intră sub incidența articolului 30 al Constituției, care spune că „nici o publicație nu poate fi suprimată". Un ziar înseamnă echipa care îl realizează. Schimbarea echipei, în ansamblul ei, înseamnă, de fapt, suprimarea ziarului, chiar dacă în mod pervers este păstrată denumirea sa. *Evenimentul zilei,* lipsit de incisivitatea ziariștilor care îl fac, este lipsit de însuși *Evenimentul zilei*. Iar Ringier s-a făcut de PSD.

Mircea TOMA

răspunsuri la scrisori

Dr. Mihai Zamfir (București): Stimate domnule Zamfir, spre deosebire de dumneavoastră, anul acesta am fost norocos. Niște rude bogate din Germania (unde și-au făcut averea muncind) au hotărît că n-ar fi rău pentru mine să-mi petrec perioada alegerilor în Mallorca și, în loc să-mi bat capul cu Năstase, să scriu la noul meu roman. Ideea lor, pentru care au scos ceva bani din cont, nu mi s-a părut complet tîmpită, așa că eu am ales Mallorca, unde n-am avut nici televizor, nici radio, nici ziare. Îmi pare sincer rău pentru dvs. Zvastica e un simbol hindus.

A. N. (București): Nici nouă nu ne place Cristian Tudor Popescu. Întrebarea e: cînd va veni ziua în care nici lui n-o să-i mai placă de el însuși? Pînă atunci trebuie să-i citim elucubrațiile și să-i suportăm șmecheriile. Eu, unul, trebuie să recunosc asta, îl mai citesc numai fiindcă mă obligă meseria, care seamănă cu cea de vidanjor. Pe dumneavoastră nu vă obligă nimeni să coborîți în haznaua „adevărului“.

Mircea Popescu (Hunedoara): Dragă domnule Popescu, în anunțul apărut în revista noastră din 7-13 decembrie este, evident, o greșeală. Nu anunți că vrei să angajezi pe cineva în noiembrie și dai anunțul în decembrie. Numai dacă, hai să ne păstrăm umorul, este vorba de noiembrie anul următor, ceea ce nu e cazul.

MAC (București): Din fericire, dl Ion Iliescu, împins de la spate de toată lumea, chiar și de ai lui, a pus „rahatul“ la loc, adică pe Cozma la răcoare. De acord, Cristian Tudor Popescu „îl întrece pe Păunescu“ în nerușinare. Dar să ne întoarcem la Cozma, care a declarat: „M-am simțit mai liber în pușcărie decît voi afară“. Dacă nu a mințit, înseamnă că domnul Iliescu, milos cum îl știm cu toți bandiții, s-a gîndit că i-a făcut o nedreptate scoțîndu-l din pușcărie, unde era atît de liber, și l-a trimis înapoi cu sufletul împăcat. Dacă îl și decora, și măcar un *Pentru merit* tot merita, lumea pe care dl Iliescu ne-a făcut-o cadou era perfectă.

Ștefan AGOPIAN

coasa lux

Gară pentru hoit

Un englez, care voia probabil să facă blatul pe tren, a recurs la o soluție de-a dreptul extremă. Ca să păcălească vigilența controlorului, omul nostru a murit. Nu m-aș fi gîndit niciodată să mă ascund de controlor tocmai pe lumea cealaltă. Unii nu vor să plătească nici morți, măi frate! Numai că de data asta blatistul și-a găsit nașul, sau mai bine zis nașul l-a găsit pe el. Nu este vorba de nașul de botez sau de cununie, ci de nașul de înmormîntare. Taxatorul l-a găsit pe călător lățit într-un compartiment, a crezut că acesta a ațipit, a ștampilat biletul aflat în mîna bătrînului și și-a văzut de drum mai departe. Acum, că omul avea totuși bilet, situația se schimbă radical în favoarea sa. Căile ferate ar trebui să-i facă o reducere. Copiii, militarii în termen și morții plătesc jumătate din tarif. De asemenea, ar trebui să i se scadă și suplimentul de viteză, dat fiind că bătrînelul nu se mai grăbește nicăieri. Sperăm însă că vecinii de compartiment îl vor trezi la Făurei. Nu de alta, dar mirosul s-ar putea să devină insuportabil, chit că englezul nostru nu a apucat să se descalțe sau să-și desfacă ceapa din ziar. În final, soluțiile pe care noi le propunem, pentru astfel de situații, ar fi următoarele: fie se adaugă trenurilor, pe lîngă vagoanele de dormit, și vagoane de murit; fie li se impune celor care nu se pot abține și vor să moară să iasă pe culoar, după modelul fumătorilor. Aceasta pentru că și muritorii înrăiți, ca și fumătorii, trebuie să înțeleagă că muritul pasiv este extrem de nociv pentru cei din jur.

Știrile de la ora chici

Un regat pentru un Mall

Am fost iar în Mall. Am fost chiar la ultimul etaj, unde se mănîncă. Înainte să mănînc, mă simțeam foarte presat de o bere pe stomacul gol, așa că m-am îndreptat către toaletă. Poate dumneavoastră nu știți, dar eu și 38% dintre bucureșteni am observat pe propria piele că, în zilele de 22-25 decembrie, toaleta bărbaților de la etajul 4 a fost închisă pentru reparații. Suferi o depresie nervoasă, vă asigur, cînd afli că toaleta nu merge și că cealaltă toaletă e tocmai la subsolul imobilului, 4 scări rulante și leneșe mai jos. Așa că am rămas multă vreme sub influența șocului, pironit cu ochii în agentul de pază pitic care mi-a pus palma lui mică în piept, gîndindu-mă că l-aș fi putut strivi cu ușurință și lepăda sub o chiuvetă fără ca nimeni să observe măcar. Apoi aș fi putut face pipi. Aș fi putut fi liber. Dar n-am putut. Însă ce mi s-a părut oarecum incredibil era că, deși nimeni nu intra în toaletă pentru că nu era lăsat de agentul de pază, din cînd în cînd, cîte un cumpărător ieșea din încăperea în care mă doream cu ardoare. Încă mă întreb dacă aceia care ieșeau zvîntîndu-și mîinile sub ochii mei înlăcrimați de durerile nefacerii i-au dat șpagă sau dacă, pur și simplu, au mers pe relații.

Pipi păcii

Jurnalul lui Tetelu

Ce n-a mai încăput în *Jurnalul lui Tetelu* citiți acum în exclusivitate: simțind spiritul sărbătorilor, Tetelu îi fixează tatuajului său cu Dumnezeu de pe buca stîngă un fes de Moș Crăciun. Între timp, Hamzteru a fost arestat pentru că a electrocutat în cadă o prostituată cu un termoplonjon stricat.

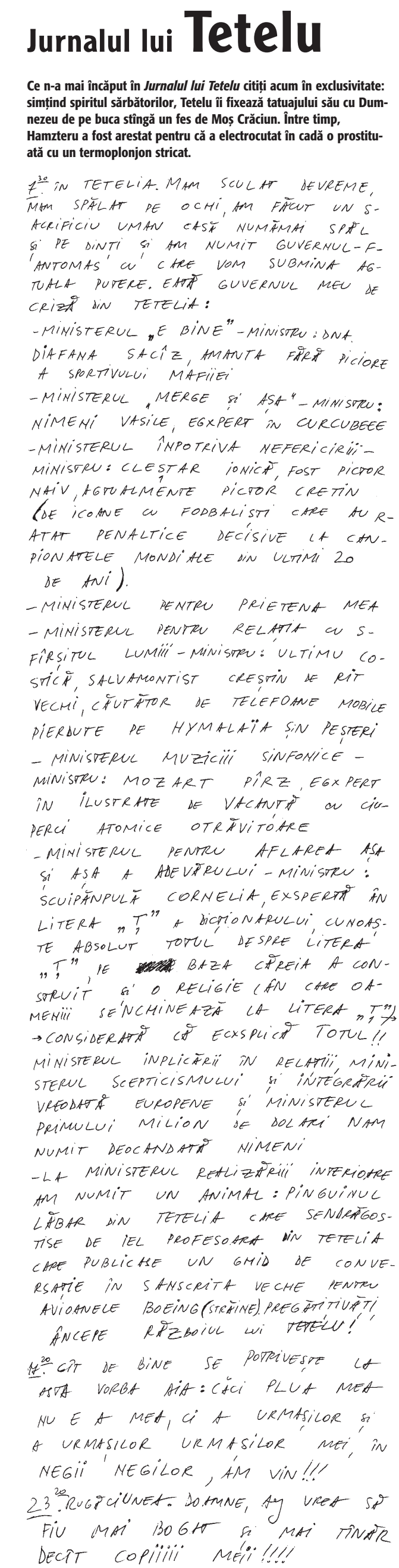
Z.30 IN TETELIA. MAM SCULAT DEVREME, MAM SPĂLAT PE OCHI, AM FĂCUT UN SACRIFICIU UMAN CASĂ NUMĂRUL SPĂL ŞI PE DINŢI ŞI AM NUMIT GUVERNUL-FANTOMAS CU CARE VOM SUBMINA AGTUALA PUTERE. EATĂ GUVERNUL MEU DE CRIZĂ DIN TETELIA:
-MINISTERUL „E BINE" - MINISTRU: DNA DIAFANA SACÎZ, AMANTA FĂRĂ PICIORE A SPORTIVULUI MAFIEI
-MINISTERUL „MERGE ŞI AŞA" - MINISTRU: NIMENI VASILE, EGXPERT ÎN CURCUBEEE
-MINISTERUL ÎNPOTRIVA NEFERICIRII - MINISTRU: CLEŞTAR IONICĂ, FOST PICTOR NAIV, AGTUALMENTE PICTOR CRETIN (DE ICOANE CU FODBALIŞTI CARE AU RATAT PENALTICE DECISIVE LA CANPIONATELE MONDIALE DIN ULTIMI 20 DE ANI).
-MINISTERUL PENTRU PRIETENA MEA
-MINISTERUL PENTRU RELAŢIA CU SFÎRŞITUL LUMIII - MINISTRU: ULTIMU COSTICĂ, SALVAMONTIST CREŞTIN DE RIT VECHI, CĂUTĂTOR DE TELEFOANE MOBILE PIERDUTE PE HYMALAÏA ŞIN PEŞTERI
- MINISTERUL MUZICIII SINFONICE - MINISTRU: MOZART PÎRZ, EGXPERT ÎN ILUSTRATE DE VACANŢĂ CU CIUPERCI ATOMICE OTRĂVITOARE
-MINISTERUL PENTRU AFLAREA AŞA ŞI AŞA A ADEVĂRULUI - MINISTRU: SCUIPĂNPULĂ CORNELIA, EXSPERTĂ ÎN LITERA „Ţ" A DICŢIONARULUI, CUNOAŞTE ABSOLUT TOTUL DESPRE LITERA „Ţ", IE BAZA CĂREIA A CONSTRUIT ŞI O RELIGIE (ÎN CARE OAMENII SE ÎNCHINEAZĂ LA LITERA „Ţ") → CONSIDERATĂ CĂ ECXSPLICĂ TOTUL!!
MINISTERUL ÎNPLICĂRII ÎN RELAŢII, MINISTERUL SCEPTICISMULUI ŞI ÎNTEGRĂRII VREODATĂ EUROPENE ŞI MINISTERUL PRIMULUI MILION DE DOLARI NAM NUMIT DEOCANDATĂ NIMENI
-LA MINISTERUL REALIZĂRIII INTERIOARE AM NUMIT UN ANIMAL: PINGUINUL LĂBAR DIN TETELIA CARE SENAMĂGOSTISE DE IEL PROFESOARA DIN TETELIA CARE PUBLICARE UN GMID DE CONVERSAŢIE ÎN SANSCRITA VECHE PENTRU AVIOANELE BOEING (STRĂINE) PREGĂTITI VĂŢI ÎNCEPE RĂZBOIUL LUI TETELU!
14.20 CÎT DE BINE SE POTRIVEŞTE LA ASTA VORBA AIA: CĂCI PLUA MEA NU E A MEA, CI A URMAŞILOR ŞI A URMAŞILOR URMAŞILOR MEI, ÎN NEGII NEGILOR, ÁM VIN!!!
23.20 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŞ VREA SĂ FIU MAI BOGAT ŞI MAI TÎNĂR DECÎT COPIIIII MEI!!!!

munca cu cartea
China și virgina

Dai Sijie (n. 1954) e un chinez fericit. După ce a trecut printr-o perioadă de reeducare sub Mao, a reușit să ajungă în Franța, unde a făcut film de lungmetraj, iar în 2000 a debutat cu romanul *Balzac și micuța croitoreasă chineză*, scris direct în franceză. Romanul s-a bucurat de un succes imens (a luat nu mai puțin de cinci premii), așa că în 2003 a mai publicat unul*, care a luat Premiul Fémina. Eroul principal, Muo, un bărbat „lipsit de farmec și frumusețe", cam pitic, este înnebunit după Freud și se consideră primul psihanalist chinez. Ca și autorul, este stabilit în Franța, dar aflînd că iubita lui, pe care o cheamă Muntele de Foc al Lunii de Demult și, de fapt, nu este chiar iubită, pentru că nu-l iubește, a fost arestată, se întoarce în China cu gîndul de a-l mitui pe judecătorul Di și a-i micșora astfel pedeapsa. Acesta e pretextul, destul de banal (un bărbat iubește o femeie) pe care se construiește cartea. Lucrurile se complică atunci cînd discipolul lui Freud află că judecătorul Di nu vrea să primească drept mită, nici mai mult, nici mai puțin, decît o fecioară cu ajutorul căreia să-și refacă, după modelul lui Mao, vlaga cam subțiată de vîrstă și de excesele de tot felul. Sarcina lui Muo este, dacă vrea să-și salveze iubita, să găsească o fecioară, s-o plătească bine și s-o bage în patul judecătorului. Problema este că în China începutului de mileniu poți să dai cu tunul și tot nu găsești o fecioară mai ca lumea. Pînă la urmă, ceva-ceva tot găsește eroul: o fostă vecină văduvă, căreia bărbatul i s-a sinucis chiar în noaptea nunții pentru simplul motiv că, fiind homosexual, nu a suportat să se culce cu o femeie. Femeia, în urma mai multor ședințe de psihanaliză, recunoaște că este fecioară și acceptă să satisfacă plăcerea bătrînului libidinos. Meseria ei este una ciudată, se ocupă cu îmbălsămarea morților. N-o să vă povestesc mai departe cartea, dar vă asigur că are un haz nebun și ce v-am povestit e numai începutul.

Ștefan AGOPIAN

*** Dai Sijie, *Complexul lui Di*, Editura Polirom, seria Biblioteca Polirom, 2004, trad. Daniela Boriceanu.**

cinem-a pîrît
Incredibil, dar neadevărați

Din principiu, mă duc la cinema doar la filme cu bătaie și muzică, două lucruri pe care de fiecare dată cînd le-am dat tare acasă, au intervenit vecinii. Filmul *Incredibilii** era ideal din punctul ăsta de vedere: desene animate (prefer termenul „3D-uri animate"), efecte speciale, muzică antrenantă, super-eroi. Începe filmul. Odată cu el, la cîteva scaune de mine, părinții unui copil de cîțiva ani au început să îi citească cu voce tare, cuvînt cu cuvînt, subtitrarea. Tot filmul. Din cînd în cînd, copilul mai întreba: „Ăsta e bun? Ăsta e rău?". Asta mi-a dat de gîndit.

În copilăria mea, Ceaușescu mi-a oferit fix 2 super-eroi de cinematograf: Spiderman și Piedone în Egipt. Recunosc, Piedone e cam semi-super-erou, e un fel de Ahile, dar tot era mai bine decît *Doamna și vagabondul,* care îmi făcea de fiecare dată poftă de macaroane. În zilele noastre, numărul super-eroilor s-a înmulțit considerabil. Nu mai sînt doar Batman, Superman și Spiderman. Au apărut Hulk, HellBoy, X-Men 1 și 2, Neo și alte zeci din eșalonul doi, de tip Blade. Numai în *Incredibilii* am văzut cel puțin 5. E tot mai greu să te identifici cu unul. Avem nevoie de supereroi, dar deja au devenit prea mulți și prea profesioniști pentru cei mici. Deja se repetă între ei, așa că îți trebuie o cultură solidă a super-eroilor ca să-i selectezi pe ăia viabili. Domnul Incredible e puternic ca Superman, dar nu zboară, adică e gen Hulk. Doamna Incredible e un fel de Plastic-Man feminin. Copiii Incredible sînt de inspirație X-Men. Cu toții duc vieți în aparență normale și au costume mulate. Singura chestie originală e că *Incredibles* mai face mișto de asta, dar nu e un mișto pe care să îl înțeleagă un tînăr de 3 ani. Filmul e chiar foarte bun și vi-l recomand, pe cît posibil, fără acordul copiilor. V-ar pune mai multe întrebări decît dacă i-ați duce la *Mulholland Drive*.

Pînă la urmă, trebuie să ne mulțumim cu super-eroii americani. Avem și noi super-eroii noștri populari, dar cît de super ar fi Setilă și Flămînzilă în contextul în care avem de toate la supermarket?

Cătălin MATEI

*** *The Incredibles*, animație PIXAR, America, 2004.**

rebelle arte
Doi Răducani și un Călărășan

Dacă am trăi într-o lume profund dreaptă, probabil că artiștii plastici ar trebui să beneficieze de expoziții permanente, în care lucrările noi să le înlocuiască pe cele vechi sau pe cele vîndute. Fiecare plastician să aibă micul lui muzeu în timpul vieții, un muzeu viu, în expansiune continuă, cu o bună notă de imprevizibil. Cum părinții, țara de baștină și lumea în care trăim nu le putem alege, rămîne să vedem muzee discontinue ale diverșilor artiști în viață și, mai ales, în activitate. Pe cei trei artiști plastici de care vorbesc azi* îi cunosc de cel puțin două decenii, așa că pot să mă consider un mic muzeograf al lor, drept pentru care vă invit în sală să facem un tur virtual. Constantin Răducan este un pictor de forță, cu o excelentă linie a desenului, foarte personală, îmbinînd „carnația" obiectelor pe care le pictează cu o simbolistică bine camuflată. „Muzeul" lui nu oferă salturi bruște și nu contabilizează perioade precis decupate în creație; există în tot ceea ce face o bucurie a privitului care nu dă semne de oboseală. Flora Răducan, fiica pictorului, pe care o cunosc de cînd era elevă la Liceul de Artă, nu calcă pe urmele tatălui ei decît, poate, printr-o frenezie îmblînzită pe care o trădează pînzele sale. La ea forța vine din supralicitarea culorilor, din fauvismul reîncărcat în fiecare din lucrări, din tensiunile și vibrațiile peisajului bine caligrafiat. Sculptorul Ștefan Călărășanu a trecut prin cîteva etape clare, dar nici una nu a fost un drum înfundat, dimpotrivă, fiecare etapă a născut o alta. Cea în care se află acum vrea să revoluționeze sculptura, să demonstreze că ea se poate face nu doar din lemn și bronz, ci și din apa captivă în interiorul unor vase transparente incluse în compoziția lucrărilor. Un sculptor care, asemeni celor doi pictori, demonstrează că arta e un angajament în care nu ai voie să obosești.

Ioan T. MORAR

*** Constantin Răducan, Flora Răducan, pictură, Ștefan Călărășanu, sculptură, galeria Helios, Timișoara, noiembrie-decembrie 2004.**

show biz da' culți
Eu sînt academic, tu fă-mă mare!

● Un articol semnat de Dan C. Mihăilescu în ultimul număr al revistei *Idei în dialog* mi-a adus aminte de un personaj mai mult decît odios, Eugen Simion. Iată cum îl descrie Dan. C. Mihăilescu pe actualul președinte al Academiei: „Îl știam pe Eugen Simion atins de delirul de grandoare, iremediabil captiv al sentimentelor războinătoare, insațiabil de putere, ahotnic de țuțeri, adevărat alambic de veninuri…". După care îi sînt enumerate (am făcut-o și noi de multe ori) funcțiile și slujbele, multe din ele bine plătite: „…este profesor universitar de decenii, președinte al Academiei Române, director de revistă, coordonator de manuale bine retribuite, coordonează institute de cercetare cu sute de angajați, este conducător de doctorate, de comisii naționale și internaționale, are funcții peste funcții, conduce jurii, acordă și primește anual premii, se află într-un anturaj instituțional la cel mai înalt nivel etc. Și totuși, vituperează constant, atacă, incită, determină noi și noi condeie în comandouri literare și, în general, otrăvește și pustiește totul în jur." Ce s-ar mai putea spune? ● Una dintre cele mai interesante cărți ale anului trecut, e vorba de cartea Ioanei Pârvulescu, *Întoarcere în Bucureștiul interbelic*, apărută la Humanitas, a fost pur și simplu uitată de juriile literare. Ioana Pârvulescu se poate consola cu gîndul că din cartea ei s-au vîndut deja 10.000 de exemplare, dar nedreptatea rămîne nedreptate. ● Criticul Alex. Ștefănescu se întreabă (v. *România literară* nr. 48), scriind despre o autoare oarecare, ce-o fi înțeles aceasta prin „prezervative zgomotoase". S-ar părea că „prezervativele zgomotoase" sînt prezervative obișnuite folosite pe post de petarde: după ce sînt derulate se suflă în ele ca într-un balon, apoi se înțeapă cu un ac. **(St. A.)**

● Într-o adresă a UARF, care e un fel de sindicat al făcătorilor români de film, condus de Nuțu Cărmăzan, se cere Academiei Române să îl primească în rîndurile ei pe Sergiu Nicolaescu. Pentru că nu avem Academie de Film ca americanii, cererea este, oarecumva, justificată. În fond, dacă nu nea Sergiu, atunci, cine? Și, dacă e Fănuș Neagu academician, înseamnă că exigențele instituției nu sînt cine știe ce, iar șansele comisarului Miclovan sînt mari. Academia Română nu are un număr limitat de membri, așa că visul lui Pascalopol nu e chiar de neatins. Iar avantajele materiale care decurg sînt destul de atrăgătoare și, pe lîngă pensie, l-ar ajuta pe Selim Pașa să ducă o viață de huzur. Partea proastă în toată afacerea asta e că a ajuns Sergiu Nicolaescu să stea la mîna lui Nuțu Cărmăzan! ● Britanicul Tom Gallagher, foarte promovat în unele medii românești, are o fixație pe Vladimir Tismăneanu, pe care-l atacă în orice ocazie. Recent, în *Ev. z.*, a susținut că politologul american nu s-ar fi ocupat de viața politică internă din România după publicarea cărții de interviuri cu Ion Iliescu. Mai mult, din articolul cu pricina ar reieși că Vladimir Tismăneanu este vinovat de tot ce se întîmplă rău pe scena politică a țării! Dacă ar fi vrut să afle adevărul și nu doar să mai contabilizeze un scuipat, T.G. ar fi făcut bine să răsfoiască recentul volum de dialoguri dintre Mircea Mihăieș și Vladimir Tismăneanu, *Schelete în dulap,* Editura Polirom, ocazie cu care ar fi văzut ce înseamnă o analiză cu toate instrumentele cerute de realitate și aprecieri critice la adresa a tot ce s-a întîmplat în România. O carte primită foarte bine de mediile culturale din România. Restul e ranchiună. **(I. M.)**

Gazeta sporturilor

Un-doi, 2004 Cupa și Campionatu'!

Uff, bine c-a trecut! Anul ăsta, 2004, sau, mai pe chinezește, Anul Maimuței, ne-a extenuat pe mulți cu tumbele, giumbușlucurile și șolticăriile lui. Am avut Europene de Fotbal, Olimpiadă de Vară, alegeri locale, parlamentare și prezidențiale. Ne-am convins, așadar, de adîncul adevăr al vorbelor rostite cîndva de actualul președinte: iarna nu-i ca vara. Și nici primăvara ca toamna. În aprilie rupeam gura tîrgului, strivind Germania cu 5-1, iar în noiembrie ne făceam de acuarele, într-un penibil 1-1 cu Armenia. În prima jumate a anului, Pițurcă era pus pe liber de la Steaua, iar acum, spre sfîrșit, iacătă-l angajat cu acte-n regulă la cîrma echipei naționale. Cu Iordănescu, în schimb, s-a întîmplat cumva pe dos. La începutul toamnei, Puiu încă mai era pe cai mari – Comandant Suprem la lotul României și candidat cu șanse la Senatul aceluiași stat. Ei bine, deja la finele lui noiembrie Nea Mc-Chicken nu mai era nimic – nici antrenor, nici senator. I-au rămas doar cîteva, scuzați, futile satisfacții: alegerea în postul de consilier agricol la Ilfov, steaua de general de pe treling și perspectiva unui contract avantajos prin emiratele cămilarilor. După ce Iordănescu ne-a compromis șansele de calificare la Mondiale, nu ne-am bucurat deloc de necazurile dumnealui. Vorba aia: am scăpat de dracu' și am dat de Satana… Ce să mai zicem de Mutu? În primăvară, Adrian încă mai era super-starul briliant, răsfățatul tabloidelor, salvatorul patriei și al echipei naționale, regele discotecilor de mari figuri. Dar în octombrie aceleași tabloide îl descriau doar ca pe un biet drogat, un ratat părăsit de toată lumea. O singură rază de lumină a poposit, se pare, pe muchea tocită a Briliantului: cică Adi Mutu s-ar împăca din nou cu Alexandra Dinu, fostă Mutu. Nu același lucru se poate spune despre cetățenii Bacăului. La alegerile locale, aceștia au divorțat de primarul Sechelariu care, dup-aia, s-a cuplat cu PNG-ul lui Gigi Becali, da' nu se știe cît va dura mariajul. Altă evoluție spectaculoasă s-a petrecut la Piatra Neamț, unde Pinalti a retrogradat cu Ceahlăul din Divizia A, dar a promovat cu PNL-ul în postul de primar al urbei. Rămînînd tot în domeniul sportului politic, merită consemnată spectaculoasa ascensiune a lui George Copos. În prag de An Nou, tînărul utecist a ajuns, în fine, deputat în Marea Adunare Națională și membru al CPEx, adică, mai pe nou, senator și vicepremier. Dacă Rapidul și-a luat o astfel de revanșă, în campionat Steaua și Dinamo au realizat același tip de alternanță la guvernare ca în ultimii 60 de ani: primăvara a fost a lu' Dinamo, iar toamna a lu' Steaua. Acest uriaș val al schimbărilor era imposibil să nu ne afecteze, iată, și pe noi. Căci în vară picam cu Rarora Rm. Vîlcea din Divizia B, iar acum, iarna, sîntem pe primul loc în Divizia C5 cu CSM Rm. Vîlcea. O să trăim bine. La anu' și la Maimuței ani!

Viorel MOȚOC

Bă, tîmpiților, băgați dreacu' pistoalele alea înapoi în toc! Voi nu cunoașteți nici măcar lotul echipei Ministerului de Interne care v-a-mbrăcat și v-a dat o pîine. Eu sînt Dănciulescu, bă, tablagiilor! Danciu gol! Geamul l-au spart fanii lui Dinamo. Eu am intrat, cinstit, pe ușă, să dau cadouri, nu să iau ceva.
DINAMO
Kikers
2004

Ionel Dănciulescu, preocupat că Dinamo nu apucă primăvara europeană. De parcă Farul Constanța, cu care va disputa finala Cupei României, ar fi o echipă din Asia.

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

V-ați gîndit vreodată că mai sînt prin Divizia A și alții, în afara lui Gigi B., care se pricep să facă manevre cu terenuri? Ne referim la afaceri cu imobiliare, nu la celebra tranzacție „eu cîștig pe terenul meu, tu cîștigi pe terenul tău". Ei bine, iată că da… Acțiunea se petrece undeva în Ardeal, la Bistrița, unde echipa locală și-a făcut o Glorie din așa-numitele „reciprocități". Povestea cu imobiliarele e cam așa. Echipa asta folosea pentru antrenamente un maidan cu rumeguș sau cu zgură, nu am priceput exact, care aparținea municipalității. Pe municipalitate a apucat-o, într-o bună zi, cheful de a mărita acel maidan. S-a prezentat un pretendent. Dar nu direct, se pare, ci cu pețitori. Pe post de pețitori, echipa cu antrenamentele, de fapt oamenii ăia din fruntea Cooperativei care o reprezintă. Maidanul a trecut de la municipalitate în proprietatea clubului, fără ca la mijloc să se pună vreo sumă de bani, a făcut acolo o haltă de cîteva săptămîni și abia după aceea a ajuns, în sfîrșit, la pretendent. Care, se pare, nu s-a mai uitat că i-au tăvălit atîția proaspăta proprietate, a luat-o și, pînă să se răcească, s-a urcat peste dînsa și s-a apucat să facă un mare magazin. Vorba ceea: ce se naște din tranzacții comerț mănîncă.

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

Parte de Marte

Elevii unui liceu dun Buhuși vînd teren pe Marte ca să strîngă bani pentru o sală de sport. Să nu audă Gigi Becali de șmecheria asta, că apoi va face și el un schimb de terenuri cu Ministerul Apărării al Forței Stelare, ca să pună gazon în Ghencea.

Românii trag ghiulu'

Românii cumpără 15 tone de bijuterii pe an. Adică, ca să folosim unități de măsură adecvate, nu mai puțin de 10-11 căruțe cu aur pe an.

Ministerul Apa Naționale

Apa Nova a angajat militari în rezervă pentru a se înțelege mai bine la negocierile cu administratorii de bloc, care sînt în majoritate militari pensionați. Un alt avantaj ar fi că noii angajați se descurcă mai bine prin tranșeele săpate pe lîngă țevile sparte.

Evanghelia după atei

În ultima zi de mandat, Iliescu a vrut să intre în biserica de la Cotroceni, însă n-a putut deoarece aceasta avea ușile încuiate. Probabil că popii s-au temut că moșu' vrea să se spovedească și-i va ține din cauza asta mult peste program.

Clanul decoratorilor de cetățeni

Ion Iliescu a decorat în patru ani peste 66.000 de persoane. Te întrebi pe cîte dintre acestea le-a grațiat înainte.

Ploaia de 3 stele

Militarii români din Kandahar au fost cazați în hoteluri de 3 stele. Sperăm că la întoarcere vor veni de acolo cu prosoapele din hotel sau măcar cu alea din capul localnicilor.

Dama cu căpșunelii

În ianuarie, 4.000 de noi căpșunărese vor pleca în Spania. Niște femei cinstite, care muncesc aplecîndu-se, și o fac mult mai curat decît suratele lor care muncesc prin același procedeu în Orient.

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 2
5 948381 040015

contraeditorial

Salvați copiii de Moș Crăciun

Să nu cumva să credeți că am să mă refer aici la agresivitatea comercială a traficanților de sărbători. E mult mai grav. E o declarație de război contra lui Moș Crăciun personal. Și să știți că m-am săturat să mă ploconesc în fața acestui tabu universal! Știu că am să vă devin antipatic, dar tot am să-mi vărs focul pe acest escroc bătrân. Și am să încep cu o întrebare simplă: credeți în Moș Crăciun? Hai, cinstit, are cineva tupeul să răspundă „da" la întrebarea asta? Bun, contez pe onestitatea voastră, mișeilor. Și merg mai departe: în urmă cu cîțiva ani, o familie de prieteni m-a solicitat să interpretez rolul Moșului, pentru copiii lor. Am acceptat, pentru că pe atunci eram la fel de întunericit la cap cum sunteți voi și acum. Ei bine, în timp ce mă travesteam în apartamentul unor vecini, am speriat un cîine care m-a mușcat de piciorul Moșului de-a sîngerat real pe lîngă daruri. Atunci am avut pentru prima oară revelația că o ficțiune poate să piardă hematii reale. Și atunci m-am trezit, fraților! De ce, mă rog, a fost nevoie să mă bag în pielea Moșului? Ca să ce? Să mint copiii? Păi, ia stai puțin, nenică. Cîinele a avut dreptate: ai prins infractorul, mușcă-l fără reținere! Păi, cum e posibil, dom'le, ca noi, oameni cu scaun la cap, să ne batem joc în halul ăsta de propriii noștri copii? Iar de la această analiză la prima mână până la revelația finală n-a mai fost decât un pas. Și, când am realizat dimensiunile dezastruoase ale fenomenului, mi s-au tăiat picioarele. Cetățeni, treziți-vă! Avem de-a face cu o conspirație globală a tuturor adulților împotriva tuturor copiilor. Un act pervers, la care participă frenetic toată lumea (mă rog, zis creștină). Cum e posibil ca oameni în toată firea să se bucure trișând niște puști cu mințile încă nepregătite să recunoască manipularea? A – veți sări voi – de ce-i spui manipulare? E un joc frumos, care nu produce decât bucurie, fericire țâncilor. Evident că nu veți recunoaște că motivul escrocheriei voastre este malefic, că le deteriorați mintea copiilor, pentru că și voi ați fost supuși aceluiași tratament când erați ca ei. Au nu cumva pregătiți oamenii să creadă în magia câștigului nemeritat? Nu cumva pregătiți cohorte de victime ale lui Moș Caritas, Moș FNI, Moș Iliescu, fraieri gata să creadă în cadouri moca? Dar, mai grav, nu cumva sădiți gena șpăgii în popoare? De ce să accept cadoul de la Moșu' dacă nu am prestat nimic în schimb? Nu avem de-a face cu cadouri necuvenite? Eu propun ca măcar noi, românii, că suntem cea mai țară coruptă din lume, să spargem buba și să trecem la arestarea Moșilor. Cam ăsta-i programul meu anticorupție. Și, din ce văd, e ultima soluție realistă care ne-a mai rămas.

Mircea TOMA

Săptămîna românilor

21-22, pe cine-am ales noi?

S-au împlinit 15 ani de la Revoluție. Timișorenii și-au jelit morții și s-au rugat pentru morții mamii lor de securiști care au tras în '89 și pe al căror reprezentant l-a eliberat acum bolșevicul ăla de Iliescu. ➠ Tot la morții, sfinții și cristoșii lu' Iliescu s-au referit printre dinți și polițiștii din toată țara care, în loc să-și vadă de cîrnatul, piftia, caltaboșu' și ce-o mai vrea mușchiu' lor afumat, a trebuit să fugă pe teren după ăia 46 de grațiați ai lui Iliescu, toți numai VIP-uri unu' și unu': unu' care a adus minerii la București, altu' care a tras în Timișoara la Revoluție, celălalt care a sugrumat-o pe Mihaela Runceanu Firea… pardon, pe Mihaela Runceanu cu firul de telefon, de a mai avut și *Libertatea* un subiect de prima pagină.

Altfel, aleșii noștri sînt binemersi. Alesul nostru Traian Băsescu s-a instalat la Cotroceni, fiind salutat de garda prezidențială cu „Să trăiți!", în loc de „Să trăiți bine!", cum ar fi trebuit. Cît despre aleșii lor, Adrian Năstase și cu culesul de pe jos nea Nicu Văcă, aceștia s-au instalat și dînșii care la Cameră, respectiv care la Senat. Problema e acum că nici nu mai știi cine e Opoziția, cine e Puterea, în cîrca cui să arunci greaua moștenire, de partea cui să treacă televiziunile. ➠ Care va să zică, avem așa: PSD+PUR a cîștigat alegerile parlamentare. OK, da' PNL-PD a realizat coaliția majoritară. Bine, da' PUR i-a susținut pe Năstase și pe Văcăroiu, care au ajuns președinții Camerelor. Fie, da' atunci Tăriceanu, omul Alianței, face Guvernul. Uf!… că încurcată mai e!

Președintele Traian Băsescu și-a desemnat premierul, pe susnumitul Tăriceanu, care are termen ca pînă pe 31 decembrie să formeze noul cabinet. Nasol momentul! Păi, în perioada asta, în afară de Moș Crăciun, și dînsul beat mangă, adormit cu fruntea într-o creastă de slană afumată cu ceapă și mămăliguță, cine dracu' să-i mai răspundă noului premier la telefon? ➠ Apropo, în aceste zile, autoritățile avertizează populația să fie atentă la toxiinfecțiile cauzate de carnea de porc. Adică la posibilitatea ca porcul să aibă carnea împănată cu carne. ➠ A venit Moș Crăciun la toată lumea? Nouă ni s-a părut că-l și auzim în noaptea în care ne punea cadourile în ghetuțe. Făcea „Oh! Oh! Ooooh!". Acum, nu știm sigur dacă era Moșul sau erau sutele de mii de pensionari restanțieri la întreținere care aflaseră că din 2005 se vor scumpi gazele și curentul cu 5%.

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Drăguță, să vezi ce-ți fac eu acasă! Nu ți-am zis să-ți iei costumul din tergal pentru întîlnirile cu presa? Două săptămîni te-am rugat să te abții și tu deja îți pui blană de Dana Năstase pe tine?
Aspect cu premierul Alianţei DA, devenită MDA+UDMR+PUR

Vești bune

În sfîrșit, Revelion fără Ion!

➠ Am intrat în NATO. Nu. Vom intra în UE. Nu. Ne-am calificat la Mondialul din Germania. Nu. A cîștigat Iușcenko în Ucraina. Nici asta. Dar care naiba mai e o veste bună în România? Că s-a terminat și anul ăsta, și culmea, exact la timp. Deși, la cum sînt românii, am trecut prin pericolul să ne trezim că n-am fost în stare să încheiem anul decît, hăt, pe 10 ianuarie, sau – Doamne ferește! – chiar de Paști! Așa că vă urez de pe acum: Trăiască Revelionul de la anul!

➠ De Crăciun, 17 pacienți au ajuns în comă alcoolică la Spitalul de Urgență din Capitală. Seiful unui bancomat cu 1,8 miliarde de lei, furat dintr-un oficiu poștal din Zărnești-Brașov. Într-un sat din Botoșani, doi bătrîni și fiul lor au ajuns la spital, întrucît se drogaseră fără să vrea cu o prăjitură din semințe de cînepă cumpărate de la cetățeni basarabeni. În seara de Ajun, o brașoveancă de 22 de ani și-a înjunghiat concubinul. La mulți ani!

Străbuna Vestire